

Richard Wurmbrand

MARX ȘI SATAN

Traducător: TRAIAN - CĂLIN UBA

PREFAȚĂ

Această carte a fost concepută inițial ca o mică broșură care conținea doar unele sugestii cu privire la posibilitatea anumitor legături între marxism și satanism.

Nimeni nu s-a mai încumetat până acum să abordeze această temă, de aceea am fost foarte precaut. Dar, între timp, am înregistrat din ce în ce mai multe dovezi în această privință, cu ajutorul cărora sper să vă conving asupra pericolului spiritual pe care îl reprezintă comunismul.

Până nu de mult marxismul cucerise peste o treime din omenire; iar după recentele sale înfrângeri deține încă peste o cincime (numai populația Chinei reprezintă unul din cele cinci miliarde de locuitori ai planetei). Dacă s-ar putea dovedi că atât cei care au elaborat această doctrină cât și cei care au aplicat-o au fost, de fapt, în spatele ușilor închise, niște adoratori ai Diavolului care se foloseau cu bună știință de puterile lui malefice, n-ar fi oare necesară luarea

unei atitudini ferme față de această îngrozitoare primejdie?

Nu m-aș mira dacă unii dintre cititori nu ar fi de acord cu teza mea. Tehnica și știința se dezvoltă foarte repede pentru că suntem mereu gata să înlocuim mecanismele învechite cu cele noi, mai avantajoase. În domeniul științelor sociale sau al religiei, lucrurile stau însă altfel. Ideile se perimează mai greu, iar o concepție temeinic însușită nu poate fi înlocuită tot atât de ușor ca microprocesorul unui computer. Chiar dacă aduci noi dovezi, e posibil să nu reușești să-i convingi pe acei oameni a căror minte este închistată din pricina prejudecăților. Eu voi aduce, însă, dovezi pentru a-mi susține teza, invitându-i pe cititori să le studieze și să le judece cu atenție.

Lumea comunistă a luat cunoștință, cu siguranță, de această carte care a fost tradusă în rusă, chineză, germană, slovacă, română și în alte limbi și care a fost introdusă pe furis, în mari cantități, în țările aflate în spatele Cortinei de Fier. De exemplu, un ziar din Berlinul de Est, într-un articol intitulat „Ucigașul lui Marx“, a atacat această carte, caracterizând-o drept „cea mai provocatoare și mai rușinoasă lucrare care a fost scrisă vreodată împotriva lui Marx“.

Poate fi Marx distrus chiar atât de ușor? Sau dezvoltă oare această lucrare punctul vulnerabil al ideologiei sale? Ar fi oare marxismul discreditat dacă lumea ar ști despre legăturile lui cu satanismul? Se găsesc oare suficient de mulți oameni care să nu rămână nepăsători în fața acestei chestiuni?

Marxismul reprezintă marea bulversare a vieții moderne. Indiferent de părerea pe care o aveți despre această doctrină, indiferent dacă credeți sau nu că Satan există, indiferent de ceea ce credeți despre faptul că în anumite cercuri se practică închinarea la Diavol, vă invit să parcurgeți cu atenție și să judecați cu luare aminte documentația pe care o prezint în paginile care urmează.

Cred că acest lucru ar putea să vă ajute să vă orientați în cadrul confruntărilor dumneavoastră cu marxismul.

RICHARD WURMBRAND

SCHIMBARE DE CREDINȚĂ

Scrierile creștine ale lui Marx

Astăzi o treime din populația lumii este marxistă. Într-o formă sau alta, marxismul a găsit numeroși adepți și în țările capitaliste. Printre aceștia se numără chiar și creștini, ba chiar și reprezentanți ai bisericii - unii dintre ei deținând funcții importante - care sunt convinși că, în timp ce Isus a dat răspunsul la întrebarea: cum se poate ajunge în cer, Marx ar fi oferit soluția justă pentru a-i ajuta pe cei flămânzi, săraci și asupriți de pe pământ.

Se spune că Marx i-ar fi iubit pe oameni, fiind stăpânit de o singură idee: cum să vină în ajutorul maselor exploatare. El susținea că sistemul capitalist îi sărăcește pe oameni. Odată înlăturat acest sistem perimat, după o perioadă de tranziție și de dictatură a proletariatului, va apărea o societate în care fiecare individ va lucra după capacitatea sa în fabrici și ferme aparținând colectivității, fiind retribuit după nevoile

sale. Atunci nu ar mai exista nici un stat care să-l constrângă pe individ, nici războaie, nici revoluții, ci numai o veșnică înfrățire universală.

Pentru a realiza fericirea maselor, nu este însă suficientă numai răsturnarea capitalismului. Marx scrie:

„Pentru o reală fericire a maselor, este necesară nimicirea religiei ca fericire iluzorie a omului. Chemarea adresată maselor de a nu-și mai face iluzii cu privire la condițiile lor este o chemare la abandonarea condiției care necesită iluzii. Ca atare, critica religiei este critica acestei văi a plângerii a cărei aureolă este religia.”¹

Se spune că Marx s-ar fi pronunțat împotriva religiei din pricină că aceasta ar împiedica realizarea idealului comunist, pe care el îl considera ca singura soluție viabilă pentru problemele acestei lumi. Astfel își argumentează marxistii atitudinea lor și, din păcate, sunt și oameni ai bisericii care oferă aceleași explicații. În timpul unei predici, pastorul Oesterreicher (Anglia) a afirmat:

„Indiferent de formele sale, bune sau rele, comunismul este la origine o mișcare de eliberare a omului de sub exploatarea semenului său. Din punct de vedere sociologic, biserica a fost și încă mai este într-o mare măsură de partea exploataților. Karl Marx, ale cărui teorii denotă o pasiune pentru dreptate și fraternitate, aflându-și rădăcinile în prorocii evrei, detesta religia pentru că aceasta

fusesse folosită ca un instrument în perpetuarea unei situații sociale în care copiii erau robi și munceau până la epuizare ca să-i îmbogățească pe alții, aici, în Anglia. Nu era ușor să fi spus acum o sută de ani că religia este opium pentru popor... Ca mădularile ale Trupului lui Cristos trebuie să ne pocăim sincer, știind că avem o mare datorie morală față de fiecare comunist.“²

Marxismul îi impresionează pe unii oameni din cauza succesului său, însă succesul nu trebuie confundat cu valoarea. Vracii au și ei adeseori succes. Succesul poate valida atât adevărul cât și minciuna. Dimpotrivă, eșecul poate fi constructiv atunci când deschide calea către un adevăr mai adânc. Astfel că unele dintre lucrările lui Marx ar trebui analizate făcând abstracție de succesul lor.

Cine a fost Marx? La începutul tinereții sale, Karl Marx își făcuse o profesiune de credință din a fi și a trăi ca un creștin. Prima sa lucrare se numește *Unirea credinciosului cu Cristos*. În această carte citim următoarele cuvinte frumoase:

„Prin dragostea lui Cristos ne întoarcem inimile totodată către frații noștri care sunt legați de noi în chip lăuntric și pentru care El S-a dat pe Sine Însuși ca jertfă.“

Așadar, Marx cunoscuse calea care trebuie urmată pentru ca oamenii să poată fraterniza și să se iubească unii pe alții - și anume Creștinismul.

El continuă:

„Unirea cu Cristos conferă înălțare spirituală, mângâiere în neazuri, pace sufletească și o inimă capabilă de dragoste pentru aproapele tău, capabilă de orice faptă bună și nobilă - nu de dragul ambiției și al gloriei, ci numai de dragul lui Cristos.“³

Cam în aceeași vreme, Marx scrie în dizertația sa intitulată *Gândurile unui tânăr la alegerea carierei sale*:

„Religia însăși ne învață că Idealul către Care năzuim cu toții, S-a jertfit pe Sine Însuși pentru omenire. Cine ar îndrăzni să tăgăduiască această învățătură? Dacă am ales postura în care putem înfăptui maximum pentru El, nu vom fi niciodată copleșiți de greutatea poverilor, deoarece acestea nu sunt decât sacrificii făcute pentru binele tuturor.“⁴

La început, Marx a avut convingeri creștine. Când a terminat liceul, în certificatul său de absolvent, în dreptul rubricii „Cunoștințe de religie“ erau scrise următoarele cuvinte:

„Cunoștințele sale despre credința și morala creștină sunt destul de clare și bine asimilate. El cunoaște într-o oarecare măsură și istoria Bisericii Creștine.“⁵

Cu toate acestea, într-o teză scrisă în aceeași perioadă, Marx repetă de șase ori cuvântul „a distruge“,

cuvânt pe care colegii săi nu l-au folosit nici măcar o singură dată în decursul acestui examen. De aceea, el a și fost poreclit „Distruge“. Era normal ca el să vrea să distrugă, de vreme ce numea omenirea „gunoi omenesc“, afirmând: „Pe mine nu mă vizitează nimeni - ceea ce îmi convine - pentru că oamenii de astăzi pot să mă... (expresie obscenă). Toți sunt niște ticăloși.“

Primele scrieri contra lui Dumnezeu

La puțin timp după ce Marx a obținut acest certificat, ceva misterios s-a petrecut în viața lui: a devenit un spirit fervent antireligios. Un cu totul alt Marx a început să se contureze.

El scrie într-una din poeziile sale: „Vreau să mă răzbun pe Acela Care domnește deasupra tuturor.“⁶ Așadar, el era convins că există Unul care domnește deasupra tuturor, dar Îl dușmănea, deși Cel de Sus nu-i făcuse nici un rău.

Marx aparținea unei familii relativ bogate. Nu suferise de foame în timpul copilăriei sale. Era mult mai înstărit decât mulți dintre colegii săi. Ce anume a făcut să se nască în el această ură îngrozitoare față de Dumnezeu? Nu se cunoaște nici un motiv personal. Sau să nu fi rostit oare altcineva aceste cuvinte prin gura lui Marx?

La vârsta la care majoritatea tinerilor sunt însuflețiți de idealuri altruiste, pregătindu-se pentru vii-

toarea lor carieră, tânărul Marx scrie următoarele versuri (poemul *Strigătul unui deznădăjduit*):

*Astfel, un Dumnezeu mi-a smuls totul,
În blestemul și tortura destinului.
Toate lumile Lui s-au dus fără întoarcere!
Nimic altceva nu mi-a mai rămas decât
răzbunarea.*

*Îmi voi clădi tronul în înaltul cerului,
Vârful lui va fi rece și înspăimântător,
Groaza superstițioasă - îi va fi fortăreață.
Agonia cea mai neagră - îi va fi căpătâi.
Cel ce-l va privi cu un ochi sănătos,
Se va întoarce palid ca moartea și mut,
Cuprins de morbul morții oarbe și înghețate,
Fie ca fericirea lui să-i pregătească moartea.⁷*

Marx visa să distrugă lumea creată de Dumnezeu.
Într-un alt poem, el a spus:

*Atunci voi fi în stare să merg triumfător,
Ca un zeu, printre ruinele împărățiilor.
Fiecare din cuvintele mele este foc și acțiune.
Pieptul meu este la fel ca cel al Creatorului...⁸*

Cuvintele „Îmi voi clădi tronul în înaltul cerului“ precum și mărturisirea că cel ce stă pe acest tron va emana numai groază și agonie, amintesc de laudele îngâmfate ale lui Lucifer: „*Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu*“ (Isaia 14: 43).

Poate că nu este o simplă coincidență faptul că Bakunin, care a fost mult timp unul dintre cei mai apropiați prieteni ai lui Marx, scria:

„Trebuie să-l adori pe Marx ca să fii iubit de el. Trebuie cel puțin să-ți fie frică de el ca să te tolereze în preajma lui... Marx este atât de mândru, până la ticăloșie și nebunie.”⁹

Biserica lui Satan și *Ulanem*

De ce își dorește Marx un astfel de tron? Răspunsul se află în puțin cunoscuta dramă, intitulată *Ulanem*, scrisă de el tot în timpul studenției. Pentru a explica acest titlu, este necesară o digresiune.

Unul din ritualurile bisericii satanice este liturghia neagră, pe care o face un preot al Satanei la miezul nopții. În sfeșnice se pun invers lumânări negre. Preotul poartă odăjdii îmbrăcate însă pe dos, cu căptușeala în afară. El spune tot ce este scris în cartea de rugăciuni, însă citește totul de la sfârșit la început. Numele sfinte ale lui Dumnezeu, Isus și Maria sunt citite invers. Un crucifix este fixat cu partea de sus în jos sau este călcat în picioare. Trupul unei femei goale servește drept altar. O azimă sfințită furată dintr-o biserică, pe care a fost scris numele lui Satan, e folosită în bătaie de joc pentru împărțășanie. În timpul acestei slujbe negre se arde o Biblie. Toți cei prezenți promit că vor săvârși toate cele șapte păcate de moarte, așa

cum sunt enumerate în catehismul catolic, și că nu vor face nici o faptă bună. Urmează o orgie.

Închinarea la Diavolul este foarte veche. Biblia are multe de spus și de condamnat în această privință. De exemplu, evreii - deși au primit de la Dumnezeu adevărata religie - s-au abătut uneori de la credința lor și „*au adus jertfe dracilor*“ (Deuteronom 32: 17). Mai târziu, regele Ieroboam al Israelului a instituit preoți pentru idoli (2 Cronici 11: 15).

Astfel, unii oameni au crezut încă din timpuri străvechi în existența Diavolului. Păcatul și răutatea sunt caracteristicile împărăției sale, iar dezbinarea și distrugerea sunt roadele ei inevitabile. Imensele concentrări de forțe ale răului, atât în timpurile din vechime cât și în perioada modernă a comunismului și nazismului, n-ar fi fost posibile fără concursul direct al Diavolului însuși. El a fost conducătorul din umbră care, în planul său de a-și subordona omenirea, s-a substituit energiei unificatoare.

În mod elonvent, *Ulanem* este o inversare a unui nume sfânt, anagrama lui Emanuel - un nume biblic al lui Isus - care în ebraică înseamnă „*Dumnezeu este cu noi*“. Astfel de inversări de nume sunt frecvent practicate în magia neagră.

Vom putea înțelege drama *Ulanem* numai dacă vom citi mai întâi o bizară confesiune făcută de Marx în poemul intitulat „Trubadurul“:

*Aburi infernali se ridică și umplu creierul,
Până când înnebunesc și inima mi se schimbă
cu desăvârșire.*

*Vezi această sabie?
Prințul întunericului
Mi-a vândut-o.
Pentru mine el este cel care măsoară timpul și dă
semnalul,
Cu tot mai multă îndrăzneală interpretez dansul
morții.¹⁰*

Aceste versuri capătă o semnificație aparte atunci când aflăm că în riturile unei inițieri mai înalte în biserica satanistă, candidatului respectiv i se vinde o sabie vrăjită care îi asigură succesul. Acesta o plătește semnând, cu sângele luat de la încheietura mâinii sale, un legământ conform căruia, după moarte, sufletul său va aparține Satanei.

(Pentru ca cititorul să realizeze cât de cumplit poate fi mesajul acestor poezii, sunt nevoit să menționez - deși îmi provoacă repulsie - că în „Biblia Satanică“, după ce se spune: „crucifixul simbolizează palida neputință atârând într-un copac“, Satan este numit „inefabil Prinț al Întunericului care domnește pe pământ“. În contrast cu „putregaiul din Betleem“, „Nazarineanul blestemat“, „regele neputincios“, Dumnezeul dezertor și mut“, „netrebnicul și scârbosul pretendent la măreția lui Satan“, Diavolul este numit „Dumnezeul luminii“, ai cărui îngeri „tremură de frică și se proștern înaintea sa“, „trimițându-i pe răsfățații de creștini să bâjbâie în așteptarea osândeii lor.“)

Acum citez chiar din drama *Ulanem*:

*Și ei sunt tot Ulanem, Ulanem.
Numele răsună ca moartea,
Răsună până ce se stinge într-o răsuflare
nenorocită.
Oprește-te, acum îl țin! El se ridică în sufletul meu,
Limpede ca aerul, tot atât de tare ca oasele mele.¹¹
Și totuși am putere în brațele mele tinere
Să te prind și să te zdrobesc* cu o forță năvalnică,
În timp ce pentru noi doi prăpastia își cascadează larg
gura în întuneric.
Tu te vei prăvăli în adânc iar eu te voi urma răsând,
Șoptindu-ți la ureche: «Coboară, vino cu mine,
prietene».¹²*

Biblia, pe care Marx o studiasse pe când era elev de liceu și pe care ajunsese să o cunoască destul de bine la maturitate, spune că Diavolul va fi legat de către un înger și aruncat în prăpastia fără fund (*abysos* în limba greacă; vezi Apocalipsa 20: 3). Marx dorește să tragă după sine întreaga omenire în acest abis pregătit pentru Diavol și îngerii lui.

Cine vorbește prin Marx în această dramă? Este oare firesc ca un tânăr student să-și facă un ideal din această viziune a omenirii care se cufundă în abisul întunericului („întunericul de afară“ fiind o expresie biblică pentru iad), în timp ce el se alătură răsând celor pe care i-a abătut de la credință? Nicăieri în lume nu este cultivat acest ideal, exceptând riturile de inițiere în cel mai înalt grad al bisericii satanice.

* i.e.: omenirea personificată

În ceasul morții sale, Ulanem (eroul dramei cu același nume) spune:

*Pierdut, pierdut. Timpul meu a trecut ca nimica.
Orologiul s-a oprit, casa pigmeului s-a surpat.
În curând voi strânge la pieptul meu veșnicia și
în curând*

*Voi urla proferând blesteme gigantice la adresa
omenirii.*¹³

Lui Marx îi plăcuseră cuvintele lui Mefistofel, din *Faust*: „Tot ce există merită să fie distrus“. *Totul* - inclusiv proletariatul și tovarășii... Marx a citat aceste cuvinte în *18 Brumar*.¹⁴ Stalin le-a pus în practică și a ajuns să-și distrugă până și propria-i familie.

În *Faust*, Satan este numit duhul care neagă totul. Aceasta este chiar atitudinea lui Marx. El scrie despre „critica necruțătoare a tot ceea ce există“, „războiul contra situației din Germania“, adăugând că „prima obligație a presei este de a submina fundamentele actualului sistem politic“.¹⁵ Marx se autocaracteriza drept „cel mai înverșunat dușman al așa-zisului tip pozitiv.“¹⁶

Secta satanică nu este materialistă. Ea crede în viața veșnică. Ulanem, personajul prin care vorbește Marx nu se îndoiește de ea, acceptând-o însă ca pe o viață de ură împinsă până la paroxism. Să menționăm și faptul că pentru duhurile necurate veșnicia înseamnă chin. Demonii Îi reproșau Domnului Isus: „*Ai venit să ne chinuiești înaintea de vreme?*“ (Matei 8: 29). Marx are aceeași obsesie:

*Ah! Eternitatea este suferința noastră veșnică,
O moarte de nedescris și care nu se poate măsura,
Ticăloasă, concepută în mod artificial, numai ca
să-și bată joc de noi,
Noi înșine fiind doar un mecanism de ceasornic
care funcționează orbește,
Întocmiți ca să fim calendare nebune pentru Timp
și Spațiu,
Neavând nici un scop, afară doar de a exista și de
a fi distruși.¹⁷*

Acum începem să înțelegem ce s-a întâmplat cu tânărul Marx. El avusese convingeri creștine, însă nu a dus o viață consecventă. Corespondența sa cu tatăl său dovedește că risipea sume mari de bani pentru plăceri și că, din această cauză ca și din altele, era într-o continuă ceartă cu autoritatea părintească. Apoi, se pare că Marx a fost prins în mrejele bisericii sataniste și a primit inițierea respectivă. Satan, pe care adoratorii săi îl văd în timpul orgiilor lor halucinante, vorbește realmente prin aceștia. În felul acesta, Marx nu este decât purtătorul de cuvânt al lui Satan, atunci când spune: „Doresc să mă răzbun pe Cel care domnește deasupra tuturor“ (poemul „Strigătul unui deznădăjduit“).

Iată sfârșitul dramei *Ulanem*:

*Dacă există Ceva care devorează,
Mă voi arunca înăuntrul său, chiar dacă ar fi să
ruinez lumea,*

*Lumea care se interpune între mine și prăpastie,
Am s-o sfărâm în bucăți cu blestemele mele
neîntrerupte,*

*Îmi voi arunca brațele în jurul realității ei aspre,
Iar lumea va trece mută, îmbrățișându-mă,
Ca apoi să mă scufund într-o nimicnicie absolută,
Pierind în neant; aceasta ar însemna a trăi cu
adevărat.¹⁸*

Marx a fost inspirat probabil de cuvintele mar-
chizului de Sade:

*„Detest natura. Aș vrea să-i nimicesc această
planetă, să-i blochez funcțiile și procesele, să
opresc rotirea astrilor, să dobor corpurile cerești
care plutesc în spațiu, să distrug tot ce îi este fo-
lositor naturii și să ocrotesc tot ce o rănește - în-
tr-un cuvânt, prin toate faptele mele, aș vrea să o
jignesc... Poate că vom fi în stare să atacăm soa-
rele, să-l alungăm din Univers sau să ne folosim
de el pentru a da foc lumii. Abia acestea ar fi
fărădelegi veritabile.“*

De Sade și Marx propagă aceleași idei!

Oamenii de bună credință sau luminați de Dumnezeu
încearcă adesea să le vină în ajutor semenilor lor,
scriind cărți care contribuie la progresul cunoașterii,
îmbunătățesc morala, trezesc sentimente religioase
sau care măcar îi deconectează ori îi amuză pe cei
care le citesc. Diavolul este singura ființă care, în

mod deliberat, prin cei de care se folosește, provoacă numai rău omenirii.

După câte știi, Marx este singurul autor de renume care și-a caracterizat propriile scrieri drept „rahat“ și „cărți porcești“. ¹⁹ El le oferă cu bună știință cititorilor săi această murdărie. Nu este de mirare că unii din discipolii săi, comuniștii din România și din Mozambic, îi obligau pe deținuții politici să-și mănânce excrementele și să-și bea urina.

În *Ulanem*, Marx - ca și Diavolul - blestemă întreaga rasă umană.

Ulanem este probabil singura dramă din lume în care toate personajele sunt conștiente de propria lor stricăciune, pe care o etalează și o sărbătoresc în mod sfidător. Aici toți sunt slujitori ai întunericului, toți dezvăluie trăsăturile lui Mefistofel. Toți sunt satanici, corupți, damnați.

卐 卐 卐

ÎMPOTRIVA TUTUROR ZEILOR

Satan în familia lui Marx

Când a scris lucrările de care am vorbit în capitolul anterior, Marx era un geniu precoce, în vârstă de optsprezece ani. Programul vieții lui fusese deja stabilit. Nu intra câtuși de puțin în vederile lui să slujească omenirea, proletariatul sau socialismul. Dorința lui era pur și simplu de a distruge lumea, tronând peste groaza omenirii. Referitor la acest aspect, găsim câteva pasaje criptice în corespondența dintre Karl Marx și tatăl său. Fiul scrie:

„Catapeteasma căzuse. Înăuntrul meu, Sfânta Sfintelor s-a rupt în două și acum trebuie aduși zei noi.“¹

Aceste cuvinte au fost scrise la 10 noiembrie 1837, de către un tânăr care până atunci pretinsese că era creștin. El mărturisise mai înainte că Cristos era în inima lui. Acum, însă, nu mai era așa. Cine sunt acești zei noi, aduși în locul lui Cristos?

Tatăl său îi răspunde:

„M-am abținut să mai cer explicații în legătură cu o problemă foarte misterioasă, deși părea destul de dubioasă.“²

Care era acea problemă atât de misterioasă? Nici un biograf al lui Marx nu a explicat până acum înțelesul acestor fraze bizare.

La 2 martie 1837, tatăl lui Marx îi scrie fiului său:

„Avansarea ta, speranța scumpă de a-ți vedea numele încununat de glorie precum și bunăstarea ta pământescă nu e tot ceea ce își dorește sufletul meu. Deși nutresc de mult aceste dorințe, țin totuși să te asigur că realizarea lor nu m-ar fi făcut fericit. Numai dacă inima ta își păstrează curăția și omenia și dacă nici un demon nu va reuși să îți-o abată de la cele mai bune sentimente, numai atunci voi fi fericit.“³

Ce anume l-a determinat pe un tată să-și mărturisească dintr-o dată frica de influențele demonice exercitate asupra fiului său, care până atunci fusese un creștin convins și declarat? Să-l fi îngrijorat oare poemele pe care le primise în dar de la fiul său cu prilejul aniversării vârstei de 55 de ani?

Următoarele versuri citate fac parte din poemul lui Marx, intitulat *Despre Hegel*:

*Cuvintele învățăturii mele sunt încălcite
într-o dezordine diabolică,
Încât oricine poate înțelege exact ceea ce
vrea să înțeleagă.⁴*

Acum citez dintr-o altă epigramă la adresa lui Hegel:

*Pentru că am descoperit cel mai înalt
Și cel mai adânc punct, cu ajutorul gândirii,
Sunt tot atât de mare ca Dumnezeu;
Asemenea Lui, mă învelesc cu întunericul.*⁵

În poemul său *Fata cea palidă*, Marx scrie:

*Astfel am pierdut cerul,
O știu prea bine.
Sufletul meu, odinioară credincios
lui Dumnezeu este sortit infernului.*⁶

Nu este nevoie de nici un comentariu.

La început, Marx a avut ambiții artistice. Poemele și dramele sale au o anumită importanță în măsura în care dezvăluie stările sale sufletești dar, neavând valoare literară, nu s-au bucurat de aprecierile contemporanilor săi. Insuccesul în dramaturgie, ne-a dat un Goebbels - ministrul propagandei naziste; în filozofie, un Rosenberg - teoreticianul rasismului german; iar în pictură și arhitectură - un Hitler.

Și Hitler a fost poet. Chiar dacă admintem că el nu a citit niciodată poeziile lui Marx, nu putem să nu remarcăm izbitoarea asemănare dintre producțiile lor lirice. În poeziile lui Hitler sunt menționate aceleași practici satanice:

*În nopțile tulburi, mă duc uneori
În grădina liniștită, la stejarul lui Wotan,*

*Pentru a încheia un pact cu forțele întunericului.
În lumina lunii se ivesc runele.
Cele care erau scăldate de soare în timpul zilei
Devin mici înaintea formulei magice.⁷*

„Wotan“ este divinitatea supremă în mitologia germană. „Runele“ sunt caracterele grafice folosite de vechii germani și scandinavi.

Hitler a abandonat curând preocupările sale poetice. La fel a procedat și Marx, renunțând la poezie pentru o carieră de revoluționar și războindu-se astfel, în numele lui Satan, cu o societate care nu i-a apreciat poeziile. Acesta poate fi socotit ca unul din motivele deplinei sale răzvrătiri. Faptul că era disprețuit ca evreu, ar putea constitui o altă cauză.

În 1839, la doi ani după ce tatăl său își exprimase îngrijorarea, tânărul Marx a scris lucrarea: *Deosebirea dintre filozofia naturii la Epicur și filozofia naturii la Democrit*, în a cărei prefață subscrisă la afirmațiile lui Eschil: „adun în mine ură împotriva tuturor zeilor“⁸, declarându-se împotriva tuturor zeilor de pe pământ și din cer care nu recunosc conștiința de sine a omului ca suprema divinitate.

Marx era un dușman declarat al tuturor dumnezeilor, un om care, cu prețul sufletului său, își cumpărase sabia de la prințul întunericului. El își mărturisise scopul de a împinge toată omenirea în prăpastie ca apoi să o urmeze și el, răsând.

A luat Marx într-adevăr sabia de la Satan?

Fiica sa, Eleonor, relatează că Marx îi spunea ei și surorilor ei, mai multe povești, pe când erau copii.

Într-una din ele, care îi plăcuse cel mai mult, era vorba despre un oarecare Hans Röckle.

„Istorisirea acestei povești a durat luni de zile, pentru că era foarte lungă, nu se mai termina niciodată. Hans Röckle era un vrăjitor... care avea o prăvălie cu multe jucării și multe datorii... deși era vrăjitor, avea mereu nevoie de bani. De aceea, era nevoit să-și calce pe inimă și să-i vândă Diavolului cele mai frumoase jucării pe care le avea... unele dintre aceste întâmplări erau înspăimântătoare și, auzindu-le, ți se făcea părul măciucă.“⁹

Este oare normal ca un tată să le spună copiilor săi povești de groază despre cele mai scumpe comori vândute Diavolului? Robert Payne, în cartea sa intitulată *Marx*¹⁰ povestește cu lux de amănunte acest episod relatat de Eleonor: cum nefericitul vrăjitor Röckle a vândut jucăriile, încercând să le păstreze până în ultima clipă. Dar, deoarece încheiase un pact cu Diavolul, nu mai avea nici o scăpare.

Biograful lui Marx continuă:

„Nu încapă nici o îndoială că aceste povești interminabile aveau un caracter autobiografic... El își însușise viziunea și răutatea Diavolului. Câteodată părea conștient că îndeplinește voia Celui Rău.“¹¹

Când Marx a terminat de scris *Ulanem* și celelalte poezii de început în care vorbește despre pactul

încheiat cu Diavolul, el nici măcar nu se gândise la socialism. Ba chiar a combătut socialismul, ca redactor la o revistă germană, *Rheinische Zeitung*, care „nu admite nici măcar valoarea teoretică a ideilor comuniste în forma lor actuală, lăsând la o parte dorința aplicării lor sociale pe care o socotește, oricum, imposibilă... La încercările maselor de a pune în practică ideile comuniste, de îndată ce acestea devin periculoase, se poate răspunde cu tunul...”¹²

Marx vrea să-L izgonească pe Dumnezeu din cer

După ce a atins acest stadiu în gândirea sa, Marx l-a întâlnit pe Moses Hess, omul care a exercitat cea mai importantă influență asupra sa, cel care l-a făcut să îmbrățișeze idealul socialist.

Hess îl numește „Dr. Marx - idolul meu, cel care va da ultima lovitură religiei și politicii medievale.”¹³ A da o lovitură religiei - acesta era obiectivul primordial al lui Marx, nicidecum socialismul.

Georg Jung, un alt prieten al lui Marx din acea vreme, se pronunță mai categoric în acest sens, afirmând în 1841, că Marx îl va izgoni în mod cert pe Dumnezeu din cer și îl va da în judecată. Marx consideră creștinismul drept una dintre cele mai imorale religii.¹⁴ Nu este de mirare, deoarece Marx credea acum că creștinii din vechime măcelăriseră oameni și le mâncaseră carnea.

Iată deci ce așteptau de la Marx cei care l-au inițiat în misterele satanismului. Nu există nici un temei pentru a afirma că Marx ar fi fost însuflețit de nobilul ideal de a ajuta omenirea, că ar fi văzut în religie o piedică în calea realizării acestui ideal și că din această cauză ar fi adoptat o atitudine antireligioasă. Dimpotrivă, Marx ura orice noțiune care trimite la Dumnezeu sau care ține de domeniul divinității. El hotărâse să fie omul care să-L izgonească pe Dumnezeu - asta înainte de a se dedica socialismului care nu era decât momeala cu ajutorul căreia să-i ademenască pe muncitori și pe intelectuali să îmbrățișeze acest ideal diabolic.

În fond, Marx nega existența unui creator, afirmând că omenirea s-a creat pe sine însăși. El scrie:

„Având în vedere faptul că pentru socialiști tot ce ține de așa numita istorie a lumii nu este nimic altceva decât creația omului, nimic altceva decât dezvoltarea naturii în favoarea omului, aceasta are astfel dovada incontestabilă că s-a născut prin sine însuși... Critica religiei sfârșește cu învătura că omul este ființa supremă pentru om.“

Dacă este negată existența Creatorului, atunci nu există nimeni care să ne dea porunci și legi, nimeni în fața căruia să dăm socoteală - ceea ce Marx confirmă: „Comuniștii nu predică nici un fel de morală“. Când sovieticii, în primii ani de comunism, au adoptat lozinca: „Să-i alungăm pe capitaliști de pe pământ

și pe Dumnezeu din ceruri“, ei nu făceau decât să-și însușească moștenirea lăsată de Karl Marx.

Una din particularitățile magiei negre - după cum am menționat mai înainte - este inversarea numelor. Procedul inversiunii penetrează atât de adânc modul de a gândi al lui Marx, încât acesta îl folosește pretutindeni. Astfel, Marx a răspuns la cartea lui Proudhon, *Filozofia mizeriei* printr-o altă carte intitulată *Mizeria filozofiei*. De asemenea, el scria: „Trebuie să folosim în locul armei criticii, critica armelor.“¹⁵

Iată alte câteva exemple de inversări din scrierile lui, Marx:

*„Să nu căutăm enigma evreului în religia lui, ci să căutăm enigma religiei în adevăratul evreu.“*¹⁶

*„Luther a transformat credința în autoritate, pentru că a restaurat autoritatea credinței. El i-a transformat pe preoți în laici, pentru că i-a transformat pe laici în preoți.“*¹⁷

Marx folosește această tehnică în multe locuri. El cultivă ceea ce s-ar putea numi stilul tipic satanic.

Pe vremea lui Marx, bărbații obișnuiau să poarte barbă, însă nu ca a lui, și nu aveau părul lung. Înfașurarea lui Marx era caracteristică discipolilor Ioanei Southcott, o preoteasă a unei secte oculte, care pretindea că se află în legătură cu demonul Shiloh.¹⁸

Este ciudat faptul că la vreo 60 de ani după moartea acesteia, în 1814, „a grupul Chatham al adepților lui Southcott s-a alăturat un soldat, pe nume James Witte, care, după terminarea stagiului militar în India,

s-a întors acasă și a preluat conducerea locală a sectei, dezvoltând în continuare doctrinele Ioanei... cu o tentă de comunism. “19

Marx nu a vorbit prea des în public despre metafizică, dar putem deduce opiniile sale în această privință de la oamenii din anturajul său. Unul din tovarășii săi de la Internaționala I, a fost Mihail Bakunin, un anarhist rus, care a scris:

„Diavolul reprezintă revolta satanică împotriva autorității divine, revoltă în care vedem germenul fecund al tuturor mișcărilor de eliberare a omului - revoluția. Socialiștii se recunosc unul pe altul prin cuvintele: «În numele celui care a suferit o mare nedreptate».

Satan este eternul revoltat, primul liber cuceritor și eliberator al omenirii. El îl face pe om să se rușineze de animalica sa ignoranță și ascultare; el îl eliberează, pune pe fruntea sa pecetea libertății și a umanității, îndemnându-l să nu se mai supună și să mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului. “ 20

Bakunin nu numai că-l laudă pe Lucifer, ci are și un program concret de revoluție, însă nu cu scopul de a-i elibera pe săraci de sub exploatarea celor bogați. El scrie:

„În această revoluție va trebui să-l trezim pe Diavol în sufletul oamenilor, să ațâțăm patimile cele mai josnice. “ 21

Marx a organizat împreună cu Bakunin prima Internațională care a susținut acest program ciudat.

În *Manifestul Comunist* Marx și Engels susțin că „proletarul vede în lege, morală și religie niște prejudecăți burgheze în spatele cărora stau la pândă tot atâtea interese burgheze.“

Bakunin arată că Proudhon, un alt important gânditor socialist și, în acea perioadă, prieten cu Marx, „se închină și el lui Satan.“²² Hess îl prezentase pe Marx lui Proudhon care, ca și Marx, își tundeă părul după tipicul celor din secta satanistă a Ioanei Southcott, din secolul al XIX-lea.

Proudhon, în *Filozofia mizeriei*, a declarat că Dumnezeu este prototipul nedreptății.

*„Dobândim cunoașterea în ciuda lui Dumnezeu, alcătuim societatea în ciuda Lui. Fiecare pas înainte este o victorie asupra Dumnezeirii.“*²³

El exclamă:

„Vino, Satan, tu, cel ponegriț de oamenii de rând și de regi. Dumnezeu este prostie și lașitate; Dumnezeu este prefăcătorie și falsitate; Dumnezeu este tiranie și sărăcie; Dumnezeu este rău. Acolo unde oamenii se prostern în fața unui altar, omnia, sclava regilor și a preoților, va fi condamnată... Jur, Dumnezeule, cu mâna întinsă spre ceruri, că tu nu ești nimic altceva decât un executant al rațiunii mele, sceptorul conștiinței mele...“
*Dumnezeu este în mod esențial necivilizat, anti-liberal, antiuman.“*²⁴

Proudhon declară că Dumnezeu este rău pentru că omul - creația Sa - este rău. Astfel de gânduri nu reprezintă o noutate. Ele alcătuiesc conținutul obișnuit al predicilor din cultul satanic.

Mai târziu, Marx s-a certat cu Proudhon și a scris o carte pentru a combate ideile din cartea acestuia, *Filozofia mizeriei*. Dar Marx a contestat numai doctrine economice de mică importanță. El nu are nici o obiecție față de răzvrătirea demonică a lui Proudhon împotriva lui Dumnezeu.

Heinrich Heine, binecunoscutul poet german, a fost un al treilea prieten intim al lui Marx. Și el era un adorator al lui Satan. El scrie:

*Am chemat Diavolul și el a venit,
Trebuie să-i examinez fața cu uimire;
Nu este hidos, nu șchioapătă,
Este un bărbat atrăgător, fermecător.*²⁵

*„Marx a fost un mare admirator al lui Heinrich Heine... Relațiile dintre ei au fost calde și intime.”*²⁶

De ce l-a admirat Marx pe Heine? Poate din cauza unor gânduri satanice ca acestea:

„Aș vrea să am câțiva copaci frumoși în fața ușii și dacă bunul Dumnezeu vrea să mă ferească pe deplin, atunci îmi va acorda bucuria de a vedea șase sau șapte din dușmanii mei spânzurați de acești copaci. După moartea lor, cu o inimă plină de compasiune, le voi ierta tot răul pe care mi

I-au făcut în timpul vieții. Da, trebuie să-i iertăm pe dușmanii noștri dar nu înainte de a-i vedea spânzurați.

Nu sunt răzbunător. Aș vrea să-mi iubesc dușmanii. Dar nu-i pot iubi înainte de a mă fi răzbunat. Abia atunci inima mea se deschide pentru ei. Atâta vreme cât nu te răzbuni, amărăciunea persistă în inimă.“

Ar dori oare vreun om cumsecade să fie prieten intim cu cineva care gândește în felul acesta?

Dar Marx și cei din anturajul său gândeau exact în felul acesta. Lunaciarski, un filozof important care fusese ministrul educației în U.R.S.S. scria, în revista *Socialism și Religie*, că Marx a renunțat la orice legătură cu Dumnezeu punându-l în schimb pe Satan în fruntea coloanelor de proletari în marș.

Este esențial ca în legătură cu acest aspect să subliniem faptul că Marx și tovarășii săi, deși se declaraseră împotriva lui Dumnezeu, nu erau atei, așa cum pretind a fi marxiștii de astăzi ceea ce înseamnă că acuzându-L și insultându-L fățiș pe Dumnezeu, ei urau un Dumnezeu în care totuși credeau. Ei nu contestau existența lui Dumnezeu, ci supremația Lui.

Când a izbucnit revoluția la Paris, în 1871, comunardul Flourens a declarat: „Vrăjmașul nostru este Dumnezeu. Ura față de Dumnezeu este începutul înțelepciunii.“²⁷

Marx i-a elogiat foarte mult pe comunarzi, care proclamau această ură. Dar ce legătură are aceasta

cu o distribuire mai justă a bunurilor sau cu îmbunătățirea instituțiilor sociale? Aceste revendicări nu sunt decât capcanele ideologice care ascund adevăratul scop: desființarea lui Dumnezeu și a închinării la El. Astăzi avem dovada clară că se urmărește un astfel de scop în țări ca Albania și Coreea de Nord, unde toate bisericile, moscheele și pagodele au fost închise.

Poeziile satanice ale lui Marx

Poeziile lui Marx sunt o ilustrare foarte clară a acestei idei. În „Strigătul unui deznădăjduit“ și „Mândria omenească“, rugăciunea supremă a omului este pentru preamărirea lui însuși. Dacă omul este sortit să piară prin propria sa gloriificare, aceasta va fi o catastrofă cosmică, dar el va muri ca o ființă divină, jelit de demoni. Balada lui Marx „Trubadurul“ exprimă plângerile bardului împotriva lui Dumnezeu, Care nici nu cunoaște și nici nu respectă arta sa. Această artă „țâșnește din prăpastia neagră a iadului, întunecând mintea și vrăjind inima iar dansul ei este dansul morții“.²⁸ Trubadurul își scoate sabia și o împlântă în sufletul poetului.

„Arta țâșnind din prăpastia întunecoasă a iadului, îndrăcind mintea“... Aceasta ne amintește de cuvintele revoluționarului american Jerry Rubin, din *Treci la fapte*:

„Am amestecat tinerețea, muzica, sexul, drogurile și răzvrătirea cu trădarea - o coaliție greu de învins.“²⁹

În poezia sa, „Mândria omenească“, Marx recunoaște că țelul său nu este de a reforma sau a revoluționa societatea, de a face lumea mai bună, ci pur și simplu de a o distruge, bucurându-se de distrugerea ei:

*Cu dispreț îmi voi arunca mănuașă
Drept în fața lumii,
Ca să văd prăbușirea acestui uriaș pitic,
A cărui cădere nu-mi va înăbuși înflăcărea.
Apoi voi pribegi asemenea unui Dumnezeu biruitor
Printre ruinele lumii
Și, dând cuvintelor mele o forță activă,
Mă voi simți deopotrivă cu Creatorul.³⁰*

Marx a devenit satanist în urma unei intense debateri lăuntrice. El a încetat să scrie poezii în perioada în care sănătatea i-a fost grav zdruncinată din cauza furtunii care se dezlănțuise în inima lui. În acea vreme el scrie despre neliniștea pe care o resimte la gândul că trebuie să-și facă un idol dintr-o concepție pe care o detestă.³¹

Motivul covârșitor al convertirii lui Marx la comunism, reiese limpede dintr-o scrisoare a prietenului său Georg Jung, către Ruge. Nu este vorba nici de emanciparea proletariatului, nici de stabilirea unei ordini sociale mai bune. Jung scrie:

„Dacă Marx, Bruno Bauer și Feuerbach și-ar uni forțele pentru a elabora o reformă teologico-politică, Dumnezeu ar face bine să-i strângă pe toți îngerii în preajma Sa și să-Și plângă de milă, căci aceștia trei cu siguranță că-L vor alunga din cer.“³²

Au fost oare aceste poezii singura expresie a scrierilor satanice ale lui Karl Marx? Nu știm, pentru că o mare parte din lucrările sale sunt ferite de lumina tiparului de către cei care dețin manuscrisele sale.

În *Omul revoltat*, Albert Camus susține că treizeci de volume ale lui Marx și Engels nu au fost niciodată publicate pentru că - după cum presupune Camus - aceste lucrări nu au nici cea mai mică asemănare cu ceea ce se înțelege în mod curent prin marxism. După ce am terminat de citit eseul lui Camus, am rugat-o pe secretara mea să le scrie celor de la Institutul Marx - Lenin din Moscova și să-i întrebe dacă această afirmație a scriitorului francez este adevărată.

Am primit un răspuns.

Locțiitorul directorului, profesorul M. Mdelov, după ce a susținut că Albert Camus minte, a confirmat totuși afirmațiile acestuia, scriindu-mi că din totalul de o sută de volume planificate, nu au fost publicate decât treisprezece. Justificarea sa că cel de al doilea război mondial ar fi împiedicat editarea celorlalte volume este de-a dreptul ridicolă. Scrisoarea a fost scrisă în 1980, la treizeci și cinci de ani după sfârșitul războiului. Iar Editura de Stat a Uniunii Sovietice are, cu siguranță, destule fonduri...

Din această scrisoare reiese clar că, deși comuniștii sovietici dețin toate manuscrisele necesare pentru editarea tuturor celor o sută de volume, ei au preferat să publice numai treisprezece. Nu există altă explicație decât aceea că majoritatea gândurilor și ideilor lui Marx sunt tănuite în mod deliberat.

Viața răvășită a lui Marx

Toți sataniștii activi au vieți răvășite. Acesta a fost și cazul lui Marx.

Arnold Künzli, în cartea sa *Karl Marx - O psihogramă*³³, descrie viața lui Marx, referindu-se și la sinuciderea a două din fiicele sale și a unui ginere. Trei dintre copiii săi au murit din cauza subnutriției. Fiica sa Laura, căsătorită cu socialistul Laforgue, a înmormântat pe trei dintre copiii ei. O altă fiică a lui Marx, Eleonor, a hotărât să se sinucidă împreună cu soțul ei. Ea a murit, iar el s-a răzgândit în ultimul moment.

Marx nu s-a simțit obligat să-și întrețină familia, deși ar fi putut s-o facă foarte ușor datorită cunoașterii unor limbi străine pe care le stăpânea foarte bine. A preferat să cerșească de la Engels. A avut un copil nelegitim cu servitoarea lui, Helen Demut. Mai târziu a atribuit paternitatea acestui copil lui Engels, care a acceptat toată această comedie. Lui Marx îi plăcea să bea mult. Riazanov, directorul Institutului Marx-Engels din Moscova, recunoaște acest lucru în cartea sa *Karl Marx - omul, gânditorul și revoluționarul*³⁴.

Eleonor a fost fiica preferată a lui Marx. El o numea Tussy și deseori spunea: „Tussy sunt eu“. Ea a fost distrusă sufletește când a auzit de la Engels, aflat pe patul de moarte, de existența acestui copil nelegitim. La aflarea acestei vești, s-a sinucis.

În *Manifestul Comunist*, Marx proferase invective la adresa capitaliștilor care dispun după bunul lor plac de nevestele și fetele muncitorilor lor. O astfel de ipocrizie nu este câtuși de puțin străină de caracterul lui Karl Marx.

Există o pată destul de întunecată în viața lui Marx, marele revoluționar. Ziarul german *Reichsruf* publică (9 ianuarie 1960) știrea conform căreia cancelarul austriac Raabe i-a dăruit lui Nikita Hrușciov, pe atunci conducător al Uniunii Sovietice, manuscrisul unei scrisori a lui Marx. Hrușciov nu s-a bucurat însă la citirea scrisorii pentru că aceasta constituia dovada că Marx fusese informatorul plătit de poliția austriacă pentru a-i spiona pe revoluționari. Scrisoarea a fost găsită întâmplător într-o arhivă secretă. Din ea reieșea clar că Marx, în timpul exilului său la Londra, trimitea rapoarte despre activitatea tovarășilor săi, primind pentru fiecare informație suma de 25 de dolari. Notele sale informative se refereau la revoluționarii exilați la Londra, Paris și în Elveția.

Unul dintre cei spionați era Ruge, care se considera bun prieten cu Marx. Există încă scrisori care dovedesc relațiile de prietenie dintre cei doi.

Rolv Heuer în cartea sa *Geniu și bogăție*, descrie viața financiară dezordonată a lui Marx:

„Pe când era student la Berlin, fecior de bani gata, Marx primea 700 de taleri pe an, bani de buzunar.“³⁵

Aceasta era o sumă enormă, ținând cont de faptul că pe vremea aceea numai 5% din populație dispunea de un venit mai mare de 300 de taleri pe an. De-a lungul vieții sale, Marx a primit de la Engels circa 6 milioane de franci francezi - după cum informează Institutul Marx - Engels.

Cu toate acestea, Marx jinduia tot timpul să moștenească averi. În timp ce un unchi de-al său era în agonie, Marx i-a scris lui Engels: „Dacă moare câinele, voi ieși din încurcătură“³⁶, la care Engels îi răspunde: „Te felicit pentru că s-a îmbolnăvit cel care te-a împiedicat să intri în posesia moștenirii și sper ca nenorocirea să se întâmple chiar acum.“³⁷

„Câinele“ a murit, iar la 8 martie 1855, Marx scria:

„Un eveniment foarte fericit. Ieri ni s-a comunicat moartea unchiului soției mele, în vârstă de nouăzeci de ani. Soția mea va primi aproximativ o sută de lire sterline, poate chiar și mai mult, dacă nu cumva bătrânul câine a lăsat o parte din banii săi doamnei care-i administra casa“.³⁸

Marx nu avea sentimente mai bune nici față de rudele care-i erau mult mai apropiate decât acest unchi. De pildă, el nu vorbea cu mama lui. În decembrie 1863 Marx i-a scris lui Engels:

„Acum două ore a sosit o telegramă prin care sunt anunțat că mama a murit. Soarta a vrut să ia

din viață un membru al familiei. Eu eram deja cu un picior în groapă dar în împrejurările actuale, sunt mai necesar decât bătrâna. Trebuie să mă duc la Trier pentru moștenire. “ 39

Asta este tot ceea ce Marx a avut de spus la moartea mamei sale.

Relațiile dintre Marx și soția lui erau destul de proaste. Ea l-a părăsit de două ori, dar s-a întors de fiecare dată. Iar el nu a fost prezent nici măcar la înmormântarea ei.

Aflându-se mereu în nevoi pecuniare, Marx a risipit mulți bani la bursă, unde el - marele economist - nu știa decât să piardă.

Marx era un intelectual de mare calibru, ca și Engels. Totuși, corespondența lor abundă în obscenități, neobișnuite pentru această clasă socială. Expresiile grosolane sunt frecvent utilizate, dar nu există nici măcar o singură scrisoare în care vreunul dintre ei să pomenească despre idealul umanist sau socialist.

Deoarece biserica satanistă este extrem de secretă, avem numai vagi indicii despre posibilele legături ale lui Marx cu această sectă. Viața lui răvășită constituie însă, neîndoielnic, încă o verigă în înlanțuirea dovezilor aduse până acum.

CREDINȚĂ NĂRUITĂ

Apostazia lui Engels

Deoarece Engels este o figură proeminentă în viața lui Marx, mă voi referi pe scurt și la el. Engels fusese crescut într-o familie pioasă. În tinerețea lui scrisese frumoase poezii creștine. După ce l-a întâlnit pe Marx, a scris despre acesta:

„Cine vânează cu o sălbatică străduință? Un om negru din Trier (locul de naștere al lui Marx), un adevărat monstru. El nu merge și nu aleargă, sare pe călcâie și rage plin de mânie, ca și cum ar dori să apuce marele cort al cerului și să-l arunce pe pământ. El își întinde brațele în văzduh, pumnul lui amenințător este încleștat, urlă neîncetat de parcă zece mii de draci l-ar fi înșfăcat de păr.“¹

Engels începuse să se îndoiască de credința sa creștină după ce a citit o carte scrisă de un teolog liberal, pe nume Bruno Bauer. În inima lui s-a dat o mare luptă. În acele momente, el a scris:

„De când am început să mă îndoiesc, mă rog zilnic pentru adevăr, aproape toată ziua, și totuși, pentru mine nu mai există cale de întoarcere. Lacrimile îmi curg pe obraz în timp ce scriu aceste rânduri.“²

Engels n-a mai găsit niciodată calea de întoarcere la Cuvântul lui Dumnezeu, alăturându-se în schimb aceluia pe care el însuși îl denumise „monstrul posedat de zece mii de draci“.³ El s-a lepădat de credință.

Ce fel de om era Bruno Bauer, teologul liberal care a jucat un rol decisiv în distrugerea credinței creștine a lui Engels și care a încurajat pașii lui Marx pe noua sa cale anticreștină? Să fi avut și el legături cu demonii?

Ca și Engels, Bruno Bauer a fost în tinerețea sa un om credincios, care prin scrisul său a luat atitudine chiar împotriva criticilor aduse Bibliei. Apoi a devenit un critic radical al Sfintei Scripturi și întemeietor al așa-zisului creștinism materialist care afirmă că Isus Cristos ar fi fost numai om, nu și Fiul lui Dumnezeu. La data de 6 decembrie 1841, Bruno Bauer i-a scris prietenului său Arnold Ruge, care era totodată prieten cu Marx și Engels:

„Țin conferințe aici, la Universitate, în fața unui mare auditoriu. Nu mai mă recunosc atunci când proferez blasfemii de la amvon. Acestea sunt atât de mari, încât acestor copii nevinovați li se face părul măciucă. În timp ce hulesc, îmi amintesc cum lucram acasă cu evlavie la o apologie a Sfintei

Scripturi și a Apocalipsei. În orice caz, un demon cumplit pune stăpânire pe mine ori de câte ori mă urc la pupitru și sunt atât de slab încât sunt nevoit să mă predau lui... Spiritul meu de hulă va fi satisfăcut numai dacă mi se va permite să predic ateismul în mod oficial, ca profesor.”⁴

Omul care l-a convins pe Engels să devină comunist a fost același Moses Hess, care îl convinsese și pe Marx, același lucru, mai înainte. După ce l-a întâlnit pe Engels, la Köln, Hess scrie:

„Când s-a despărțit de mine, Engels devenise un comunist extrem de zelos. Acesta este modul meu de a răvăși sufletele oamenilor...”⁵

A răvăși sufletele - aceasta să fi fost oare năzuința supremă a vieții lui Hess? Acesta este și scopul lui Lucifer.

Amprentele lăsate de creștinism nu s-au șters niciodată din mintea lui Engels. În 1865, el își exprimă admirația pentru cântecul Reformei, „Cetate tare-i Dumnezeu“, numindu-l „un imn de biruință care a devenit Marseieza secolului al XVI-lea“.⁶ Engels s-a mai exprimat și cu alte ocazii în favoarea creștinismului.

Tragedia vieții lui Engels este emoționantă și chiar mai cutremurătoare decât cea a vieții lui Marx. Iată un minunat poem creștin scris în timpul tinereții sale de omul care mai târziu va deveni complicele cel

mai apropiat al lui Marx în tentativa de distrugere a religiei:

*Doamne Isuse Cristoase, singurul Fiu
al lui Dumnezeu,*

*O, pogoară de pe tronul Tău ceresc
Și mântuiește-mi sufletul.*

*Coboară în toată binecuvântarea Ta,
Lumină a sfințeniei Tatălui Tău,
Îngăduie-mi să Te aleg pe Tine.*

*Mântuitorule, bucuria pe care Ți-o
înălțăm împreună cu lauda noastră,
Este frumoasă, strălucitoare și*

neumbrită de supărare.

Iar când îmi voi da ultima suflare

Și va trebui să sufăr chinurile morții,

Ajută-mă să mă țin de Tine cu putere;

Ca atunci când ochii mei se vor umple

de întuneric,

Și când inima mea va înceta să mai bată,

Să-mi pot da duhul în brațele Tale.

Sus, în ceruri, duhul meu va lăuda

Numele Tău în vecii vecilor,

Deoarece el se odihnește în Tine.

O, de-ar veni mai curând vremea bucuriei

Când din pieptul Tău plin de dragoste,

Voi putea primi viața nouă care încălzește totul.

Și apoi, Doamne, aducându-Ți mulțumiri,

Îi voi strânge în brațe pe cei care-mi sunt dragi,

Pentru totdeauna.

Trăind în vecii vecilor,

Într-o continuă contemplație a Ta,

Viața mea se va desfășura din nou.

Tu ai venit să eliberezi omenirea

De moarte și de rău, ca să poată exista

Binecuvântări și bunăstare pretutindeni.

Și acum, odată cu această nouă coborâre a Ta

Pe pământ, totul se va schimba;

Tu vei da răsplata cuvenită fiecărui om în parte.⁷

Engels le scrie unor prieteni, după ce Bruno Bauer i-a semănat îndoiala în suflet:

„Este scris: «Cere și ți se va da». Caut adevărul oriunde există o speranță că pot găsi măcar o umbră de adevăr. Totuși, nu pot recunoaște eternitatea adevărului vostru. Cu toate acestea, este scris: «Caută și vei găsi. Cine este omul acela dintre voi care, dacă-i cere fiul său o pâine, să-i dea o piatră? Cu atât mai mult Tatăl vostru care este în ceruri va da lucruri bune celor ce I le cer». În timp ce scriu aceste rânduri ochii mi se umplu de lacrimi. Sunt adânc mișcat dar cred că nu voi fi pierdut. Mă voi întoarce la Dumnezeu, după Care tânjește întregul meu suflet iar aceasta este o mărturie a Duhului Sfânt. Cu speranța aceasta trăiesc și cu aceasta voi muri... Duhul lui Dumnezeu mărturisește împreună cu duhul meu că sunt un copil al lui Dumnezeu.“⁸

Engels era pe deplin conștient de pericolul satanismului. În cartea sa, *Schelling - filozoful întru Cristos*, Engels a scris:

„De la revoluția franceză încoace, un duh diabolic, cu totul nou, a intrat într-o bună parte din omenire iar necredința își înalță capul semeț cu atâta nerușinare și subtilitate, încât ai crede că prorociile din Scriptură se împlinesc chiar acum. Să vedem mai întâi ce spun Scripturile despre lipsa de evlavie din vremurile din urmă. Domnul spune în Matei 24: 11 - 13: «Se vor scula mulți proroci mincinoși și vor înșela pe mulți. Și din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci. Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit. Și această Evanghelie a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor Neamurilor. Atunci va veni sfârșitul». Apoi, în versetul 24: «Se vor scula Cristoși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși». Și apostolul Pavel spune în 2 Tesaloniceni 2: 3 și în continuare: «Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință, și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu“; sau de ce este vrednic de închinare»... Arătarea lui se va face prin

puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți. Din această pricină Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul ci au găsit plăcere în neleguire să fie osândiți.»“

Engels citează din Scriptură paragraf după paragraf, ca teologul a cărui carte de căpătâi este Biblia. El continuă:

„Noi nu mai avem nimic de-a face cu indiferența sau cu răceala față de Domnul, declarându-ne adversari ai acestor atitudini, iar în locul sectelor și partidelor, noi vedem două tabere: creștini și anticreștini. Vedem prorocii mincinoși printre noi... Ei călătoresc în toată Germania și vor să se infiltreze pretutindeni; propovăduiesc învățăturile lor satanice în piețe și poartă drapelul Diavolului dintr-un oraș în altul, înșelându-i pe bieții tineri ca să-i arunce în prăpastia cea mai adâncă a iadului și a morții.“

Engels își încheie cartea citând următorul verset din Apocalipsă:

„Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa. Amin.“ ⁹

Omul care a scris aceste poezii și aceste avertismente față de pericolul reprezentat de satanism, omul care s-a rugat cu lacrimi ca să fie ferit de acest pericol, omul care a recunoscut că Marx este posedat de mii de demoni, a devenit colaboratorul cel mai apropiat al lui Marx în lupta diabolică „pentru nimicirea comunistă a adevărului etern, a oricărei religii și a oricărei morale...”¹⁰

Acestea sunt efectele monstruoase ale teologiei liberale. Ea împarte vina cu Marx și Engels pentru zecile de milioane de nevinovați uciși de comuniști până în ziua de astăzi.

Marx urăște națiuni întregi

După această digresiune, să revenim la Marx. Întreaga sa atitudine și conversație erau de natură satanică. Deși evreu, el a scris o periculoasă carte antisemită, intitulată *Problema evreiască*. În anul 1856, Marx a publicat în *The New York Tribune*, un articol intitulat „Împrumutul rusesc”, în care putem citi:

„După cum armata iezuiților ucide orice gând de libertate, tot astfel evreii care fură bogățiile lumii înăbușă dorința de eliberare a celor exploatați, profitând de pe urma războaielor provocate de capitaliști. Nu e de mirare că acum 1856 de ani, Isus i-a izgonit pe cămătari din Templul de la Ierusalim. Ei erau aidoma cămătarilor de astăzi

care se ascund în spatele tiranilor și al tiraniilor. Majoritatea lor e formată din evrei. Faptul că evreii au devenit atât de puternici încât au ajuns să pună în primejdie viața lumii, ne determină să le dezvăluim organizația și adevăratul lor scop, astfel încât duhoarea pe care o emană aceștia să incite la luptă împotriva lor muncitorii din întreaga lume care să extirpe o astfel de gangrenă.“

A spus Hitler ceva mai rău decât Marx?

(E ciudat, însă, că Marx a afirmat și contrariul, în *Capitalul*, vol. I, capitolul „Caracterul capitalist al producției”: „Pe fruntea oamenilor aleși scrie că ei aparțin lui Iehova.“)

Mulți alți evrei comuniști au urmat exemplul lui Marx, urându-i pe evrei. Ruth Fisher, o renumită lideră comunistă germană de origine evreiască și membră a parlamentului, spunea: „Zdrobiți-i pe capitaliștii evrei, spânzurați-i de felinare, călcați-i în picioare.“¹¹ De ce tocmai pe capitaliștii evrei și nu pe ceilalți? - rămâne o întrebare fără răspuns.

Marx nu-i ura numai pe evrei, ci și pe germani, despre care a scris: „Singurul mijloc de a-i trezi pe germani este de a-i lua la bătaie.“ El vorbea despre „stupidul popor german“ și despre „dezgustătoarea limitare intelectuală a germanilor“, susținând că „germanii, chinezii și evreii trebuie comparați cu negustorii ambulanti și cu micii comercianți.“¹² Pe ruși îi numea „mâncători de varză“¹³, iar popoarele slave erau considerate „gunoaie etnice.“¹⁴ El și-a exprimat

ura față de mai multe națiuni, dar niciodată dragostea față de vreuna.

Într-o agendă a anului 1848, Marx scrie despre „plebea slavă“, din care făceau parte rușii, cehii și croații. Acestor „popoare retrograde“, nu le rămâne decât „să dispară imediat“ în furtuna revoluției. „Viitorul război mondial va face să dispară de pe fața pământului nu numai clasele și dinastiile retrograde, ci și popoare întregi reacționare. Și această dispariție va constitui un progres.“ „Până și numele lor va dispărea.“¹⁵

Nici lui Marx, nici lui Engels, nu le-a păsat de distrugerea a milioane de oameni. Marx scria:

„O revoluție liniștită dar inevitabilă se desfășoară în cadrul societății, o revoluție căreia îi pasă de viețile omenеști pe care le distruge, tot atât de puțin cât îi pasă unui cutremur de casele pe care le dăruimă. Clasele și rasele care sunt prea slabe pentru a face față noilor condiții de existență, vor fi înfrânte.“

Spre deosebire de Marx, Hitler dorea numai înrobirea acestor popoare nu și distrugerea lor, încât se poate afirma că Hitler a fost mult mai uman decât Marx.

Engels scria în același spirit:

*„Următorul război mondial va face să dispară de pe fața pământului popoarele reacționare. Și aceasta înseamnă un progres.“*¹⁶

„Evident, acest scop nu se poate realiza fără strivirea vreunei gingașe flori naționale. Dar fără violență și fără cruzime, nimic nu se poate înfăptui în istorie.“¹⁷

Marx, omul care poza ca luptător pentru cauza proletariatului, numea această clasă socială „băieți proști, golani, măgari.“ Engels știa prea bine la ce să se aștepte din partea acestora, atunci când scria: „Nici democrații de «coloratură» roșie, nici măcar gloata comunistă nu ne vor iubi vreodată.“

În corespondența lui intimă, Marx îi caracteriza pe negri drept „idioți“ vorbind în mod constant despre ei în termeni peiorativi.

Pe rivalul său, Lassalle, îl numea „evreul negru“ și ținea să precizeze că acest epitet depreciativ nu e valabil doar pentru o singură persoană.

„Pentru mine este absolut clar că - judecând după forma capului și felul părului său - el se trage din negrii care au fugit împreună cu Moise din Egipt (în cazul în care mama sau bunica lui nu s-au corcit cu vreun negru)... Și felul de a răzbi în viață al acestui individ este tot tipic negrilor.“

Marx a susținut chiar și menținerea sclaviei în America de Nord. Din pricina aceasta s-a certat cu prietenul său Proudhon, care apăra cauza eliberării sclavilor în Statele Unite. Marx îi răspunde acestuia:

„Fără sclavie, America de Nord s-ar transforma din cea mai progresivă țară într-un stat

patriarhal. Ștergeți America de Nord de pe harta lumii și veți ajunge la anarhie - declinul absolut al comerțului și civilizației moderne. Aboliți sclavia și veți șterge America de pe harta națiunilor. “18

Marx a mai scris: „dă-i dracului de englezi.”¹⁹

În ciuda acestei atitudini de desconsiderare a națiunilor respective, există totuși o mulțime de marxiști englezi și americani.

Satan în familie

Eleonor, cea mai iubită fiică a lui Marx, s-a căsătorit - având consimțământul tatălui ei - cu Eduard Eveling. Acesta ținea conferințe despre „răutatea lui Dumnezeu”. (Exact cum fac sataniștii. Spre deosebire de atei, aceștia nu neagă însă existența lui Dumnezeu, decât pentru a-i minți pe ceilalți oameni; ei știu despre existența Lui, însă Îl descriu ca fiind rău.) Prin aceste conferințe, Eduard Eveling încerca să demonstreze că Dumnezeu „ar încuraja poligamia și ar instiga la hoție”. El apăra dreptul de a profera blasfemii.²⁰ Următorul poem dezvăluie adeziunea sa la satanism:

*Către tine se vor înălța versurile mele
dezlănțuite și cutezătoare,
O, Satano, rege al banchetului.
În lături, preotule, cu sfeștania și cu
bolboroselile tale,
Căci niciodată, preotule, Satan
nu va sta înapoia ta.*

*Suflarea ta, Satano, îmi inspiră versurile,
Când din tot sufletul meu desfîd zeei.
Al regilor pontificali, al regilor inumani
Al lor este fulgerul care zdruncină mințile.*

*O, suflete ce pribegеști departe
de calea cea dreaptă,
Satan este îndurător. Iată, Heloise!
Ca vârtejul care-și întinde aripile,
Trece Satan cel mare, o, voi oameni!
Te salut, mare răzbuător al rațiunii!
Către tine se vor înălța fumul tămâii
și jurămintele sfinte!
Tu l-ai detronat pe dumnezeul preotului.²¹*

Dezvăluirile unei servitoare

Un american, comandorul Sergius Riis, fusese unul dintre discipolii lui Marx. Îndurerat de vestea morții lui Marx, Riis plecă la Londra să viziteze casa în care trăise mult-admiratul său maestru. Familia acestuia se mutase. Singura persoană cu care a putut sta de vorbă a fost Helen Demuth, fosta servitoare a lui Marx. Ea a descris aceste situații surprinzătoare petrecute în casa lui Marx:

„Marx era un om cu frica lui Dumnezeu. Când era grav bolnav, se ruga singur în camera lui, în fața unui șir de lumânări aprinse, purtând un fel de panglică legată în jurul frunții.“¹

Această descriere amintește de filacterele purtate de evreii ortodocși în timpul rugăciunilor de dimineață. Dar Marx fusese botezat în cadrul religiei creștine, nu practicase niciodată iudaismul iar, mai târziu, a devenit un aprig contestatar al lui Dumnezeu. El a

scris cărți împotriva religiei și și-a crescut toți copiii în spiritul ateismului. Ce însemna, atunci, această ceremonie pe care o servitoare a luat-o drept rugăciune? Când evreii își spun rugăciunile purtând pe frunte filacterele, ei nu țin în fața lor nici un șir de lumânări aprinse. Să fi fost vorba de un ritual magic?

Este, de asemenea, cunoscut faptul că Marx, pretinsul ateu, avea în camera sa de lucru un bust al lui Zeus. În mitologia greacă, Zeus - o neîndurătoare divinitate păgână - s-a transformat într-o fiară care a luat în captivitate Europa - la fel cum a făcut și marxismul mai târziu.

(Printr-o coincidență, statuia lui Zeus cel binecunoscut pentru ferocitatea sa, este singurul simbol religios expus în holul principal al sediului O.N.U. din New York.)

Scrisori de familie

Un alt posibil indiciu se află într-o scrisoare adresată lui Marx de către fiul său Edgar, la 31 martie 1854. Ea începe cu aceste cuvinte uluitoare: „Dragul meu Diavol.”² Cine a mai pomenit vreodată ca vreun fiu să i se adreseze tatălui său în felul acesta? Numai un satanist poate să-i scrie așa ceva celui pe care îl iubește. Să fi fost oare inițiat și fiul lui Marx în misterele satanismului?

Tot atât de semnificativ este felul în care soția lui Marx i se adresează acestuia, într-o scrisoare din august 1844:

*„Ultima ta epistolă pastorală, tu, mare preot și episcop al sufletelor, i-a redat bieteii tale oi pacea și odihna sufletească.“*³

În *Manifestul Comunist*, Marx își exprimase dorința de a desființa toate religiile - ceea ce ar fi implicat și desființarea cultului lui Satan. Cu toate acestea, soția sa îl numește „mare preot și episcop“. Al cărei religii? Singura religie din Europa care are mari preoți este satanismul. Și ce fel de epistole pastorale să fi scris acest om, considerat ateu? Unde sunt acestea? Acest aspect al vieții lui Marx nu a fost încă studiat.

Documente biografice

Cu siguranță că unii dintre biografii lui Marx au intuit satanismul acestuia, dar neavând pregătirea spirituală necesară, nu au putut să înțeleagă situațiile respective. Totuși, interpretările lor nu sunt lipsite de interes.

Marxistul Franz Mehring a scris în cartea sa *Karl Marx*:

*„Cu toate că tatăl lui Marx a murit la câteva zile după ce fiul său împlinise 20 de ani, se pare că el observase cu o tainică îngrijorare, demonul din sufletul celui mai iubit fiu al său...“*⁴

„Henry Marx nu a crezut și nici măcar nu și-ar fi putut închipui vreodată că vasta cultură

burgheză asimilată de fiul său nu va contribui decât la dezlănțuirea demonului de care se teme.“⁵

Marx a murit fără nici o nădejde, ca toți sataniștii. La 25 mai 1883, i-a scris lui Engels: „Cât de deșartă și de inutilă este viața, și totuși cât de mult o dorim!“⁶

Marx a fost contemporan cu creștini iluștri, precum compozitorul Mendelsohn, filantropul Dr. Barnardo, predicatorul Charles Spurgeon și generalul William Booth. Toți au locuit în preajma lui, în Londra. Totuși, el nu a pomenit niciodată nimic despre aceștia.

Există un secret în viața lui Marx, pe care puțini marxiști îl cunosc. Lenin a scris: „După o jumătate de secol, nici un marxist nu l-a înțeles pe Marx cu adevărat.“⁷

Secretul din viața lui Lenin

Și viața lui Lenin ascunde un secret.

Când a apărut prima ediție a acestei cărți, nu aveam cunoștință de nici o implicare personală a lui Lenin în vreunul din riturile sectei satanice. Dar, între timp, am citit cartea *Tânărul Lenin*, scrisă de Troțky - prieten apropiat și colaborator al lui Lenin. El scrie că Lenin, la vârsta de șaisprezece ani, și-a rupt crucea de la gât, a scuipat pe ea și a călcat-o în picioare - acesta fiind un binecunoscut ritual satanic.

Cu siguranță că Lenin era dominat de ideologia satanistă. Cum altfel s-ar putea explica citatul din

următoarea scrisoare, adresată scriitorului rus Maxim Gorki la data de 13 - 14 noiembrie 1913:

*„Milioane de păcate, pagube, împilări, molime sunt mult mai lesne înțelese de popor și de aceea mai puțin periculoase decât cea mai firavă idee a unui mic dumnezeu spiritual, oricât de bine deghi-zată ar fi aceasta.“*⁸

În final și el a fost înșelat de Satan, ca toți cei care se încred în el.

Cu privire la statul sovietic, Lenin scrie:

*„Statul nu funcționează așa cum am dori noi. Atunci, cum funcționează? Mașina nu ascultă de om. Un om stă la volan iar nouă ni se pare că acesta o conduce. Dar mașina nu se îndreaptă în direcția dorită. Ea se mișcă după voința altei forțe.“*⁹

Care este deci această „altă forță“ misterioasă, căreia i se supune chiar și voința conducătorilor bolșevici? Să fi cedat aceștia în fața unei forțe pe care sperau să o domine, dar care s-a dovedit a fi mai puternică decât și-au imaginat ei și care i-a dus la disperare?

Într-o scrisoare din 1921, Lenin afirmă:

*„Sper să fim spânzurați cu o funie împutită. Și nu mi-am pierdut speranța că ni se va întâmpla chiar așa, căci nu suntem în stare să condamnăm această birocrăție murdară. Iar de vom fi spânzurați, cu atât mai bine!“*¹⁰

Aceasta a fost ultima speranță a lui Lenin la capătul unei vieți întregi de luptă pentru cauza comunismului: să fie spânzurat cu o funie împuțită. Dorința lui nu a fost îndeplinită, dar aproape toți colaboratorii săi au sfârșit prin a fi executați de Stalin, după ce au recunoscut în public că serviseră interese străine de cauza proletariatului pe care pretinseseră că o susțin.

Ce confesiune îngrozitoare: „Sper să fim spânzurați cu o funie împuțită!“

Este interesant de observat că, la vârsta de treisprezece ani, Lenin a scris ceea ce s-ar putea numi o poezie profetică în care el prevăzuse eșecul de la sfârșitul vieții sale. El a hotărât să slujească omenirea, dar fără Dumnezeu. Acestea au fost cuvintele lui:

*„Dacă îți vei da viața de bunăvoie pentru ceilalți,
E păcat să ai o soartă atât de tristă,
Încât jertfa ta să fie întru totul inutilă.“¹¹*

Ce diferență între afirmațiile lui Lenin și cele ale apostolului Pavel care, la sfârșitul vieții sale, scria:

„M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui“ (2 Timotei 4: 7 - 8).

Există un „prea târziu“ în ceea ce întreprindem pe plan spiritual. Esau a regretat, cu multe lacrimi, că și-a vândut dreptul de întâi-născut, dar asupra

acestei învoieli nu se mai putea reveni. Lenin, întemeietorul statului sovietic, aflat pe patul de moarte, spunea:

„Am făcut o mare greșeală. Coșmarul meu constă în sentimentul că sunt pierdut într-un ocean alcătuit din sângele nenumăratelor victime. Dar e prea târziu ca să mai dăm înapoi. Ca țara noastră, Rusia, să fie salvată, ar fi nevoie de bărbați ca Francesco d'Assisi. Cu zece bărbați ca el, am fi salvat Rusia.“

卐 卐 卐

O CUMPLITĂ FALSIFICARE

Buharin, Stalin, Mao, Ceaușescu, Andropov

Poate că ar fi instructiv dacă ne-am raporta și la câțiva marxiști moderni. Buharin, secretarul general al Internaționalei comuniste și unul dintre reprezentanții de seamă ai marxismului din acest secol, încă de la frageda vârstă de doisprezece ani, după ce a citit cartea Apocalipsa din Biblie, dorea din tot sufletul să devină Anticrist. Dându-și seama, din lectura Scripturii, că Anticristul trebuia să fie fiul marei curve din Apocalipsă, el a insistat ca mama lui să susțină că ar fi fost o prostituată.

Același Buharin a scris despre Stalin: „El nu este om, ci diavol.”¹ Buharin și-a dat seama prea târziu în mâinile cui a căzut. Într-o scrisoare pe care soția sa a trebuit s-o învețe pe dinafară înainte de arestarea și executarea lui Buharin, acesta scria:

„Viața mea se sfârșește. Îmi plec capul... Îmi simt neputința în fața acestui mecanism diabolic...”²

El a contribuit la înălțarea acestei ghilotine - statul sovietic - care a ucis milioane de oameni, pentru a recunoaște în cele din urmă că proiectul acestei ghilotine a fost conceput în iad. Buharin dorise să fie Anticristul, dar a devenit o victimă a Vrăjmașului.

Împărtășind aceleași decepții, Kaganovici, cumnatul și colaboratorul lui Stalin, scrie despre acesta în jurnalul său:

„Am început să înțeleg cum de a reușit Stalin să facă din sine însuși un zeu. El nu are nici o tră-sătură umană... Chiar dacă exteriorizează vreodată unele sentimente, acestea parcă nici nu-i aparțin. Pentru el, sentimentele sunt tot atât de absurde ca niște solzi care ar crește pe un metal blindat. Iar în spatele acestor solzi se află Stalin însuși - o bucată de oțel. Nu știu de ce, aveam convingerea că va trăi veșnic... Nu avea nimic omenesc în el...”

Roza (soția lui Stalin) povestește că acesta o pune să se cațere într-un copac, dezbrăcată, numai cu șosetele în picioare.

„Am senzația că nu are nimic uman în el deși pare un om ca toți ceilalți, spunea ea. Pentru mine este o adevărată enigmă. Dar ce scriu eu aici? Doar n-am înnebunit și eu?”

Stalin i-a descris lui Kaganovici exercițiile lui spirituale. Credincioșii din diferite religii practică anumite exerciții care îi ajută să mediteze la ceea ce este bun, frumos, înțelept, pentru a dobândi astfel un potențial mai mare de dragoste față de semenii lor. Stalin exersa pentru cultivarea stărilor de spirit diametral opuse.

El i-a spus lui Kaganovici:

„Dacă trebuie să mă despart de cineva, mi-l imaginez mergând în patru labe și astfel reușesc să-mi provoc o reacție de dezgust. Uneori mă simt atașat de un om care trebuie să fie însă înlăturat pentru realizarea scopurilor noastre. Ce fac atunci? Îmi închipui cum această persoană își face nevoile, trage părături, vomită și pute. Și nu-mi mai pare rău de omul acela. Cu cât mai repede dispare duhoarea lui de pe pământ, cu atât mai bine. Și astfel îl șterg din inima mea.“

Una din distracțiile lui Stalin era de a le pune cailor ochelari verzi, încât aceștia să vadă pretutindeni numai fân și iarbă. Mai rău decât atât, el le-a pus oamenilor ochelarii negri ai ateismului pentru a-i împiedica pe aceștia să vadă pășunile Raiului pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru sufletele credincioase.

Jurnalul conține mai multe observații pătrunzătoare, referitoare la caracterul lui Stalin:

„Stalin vorbea adesea despre religie ca despre cel mai pervers dușman al nostru... El urăște

religia iar eu împărtășesc sentimentele lui. Religia este un dușman perfid și periculos... Stalin e de părere că cea mai mare pedeapsă pentru toți părinții care aparțin unei secte - indiferent dacă au fost condamnați sau nu - este despărțirea de copiii lor.

Sunt convins că Stalin era preocupat în taină de astrologie. M-a mirat întotdeauna la el faptul că vorbea cu un fel de respect ascuns despre religie și despre Dumnezeu. La început am crezut că este doar o închipuire de-a mea, dar treptat m-am convins că ceea ce observasem era adevărat. Stalin era însă întotdeauna foarte prevăzător atunci când venea vorba despre acest subiect. De aceea n-am reușit niciodată să aflu precis care anume era punctul său de vedere în această privință. Pentru mine însă, un lucru e cert: modul deosebit în care Stalin aborda și trata subiecte ca religia și Dumnezeu. De exemplu, nu a spus niciodată direct că Dumnezeu nu ar exista...

În prezența lui, oamenii încetau într-o anumită măsură de a mai fi ei înșiși. Toți îl admirau și îl idolatrizau. Nu cred că poporul îl iubea prea mult; Stalin se situa deasupra lui. Poate că sună ciudat, dar el deținea o poziție care mai înainte îi revenea numai lui Dumnezeu.“

A avea dușmani pe care uneori trebuie să-i înfrunți ține de natura tragicului omenesc. Pentru Marx această tristă necesitate constituia însă o desfătare. Deviza

lui, pe care deseori o repeta, era: „Nu există nimic mai plăcut pe lume decât să-i poți mușca pe dușmanii tăi.“³ De aceea, nu este de mirare că discipolul său, Stalin, spunea că „cea mai mare bucurie este de a câștiga prietenia oamenilor până când aceștia vin cu încredere să-și pună capul pe pieptul tău, pentru ca apoi să le împlânți pumnalul în spate; e o plăcere să fii de nebiruit.“⁴

Cu mult înainte, Marx exprimase aceeași idee. El îi scria lui Engels despre tovarășii săi cu ale căror opinii nu era de acord:

„Trebuie să-i lași pe acești pungăși să creadă că nu am rupt relațiile cu ei, până când vom avea puterea să-i înlăturăm din calea noastră, într-un fel sau altul.“⁵

Este semnificativ faptul că mulți tovarășii de arme de-ai lui Stalin vorbesc despre el ca despre un posedat.

Milovan Djilas, un proeminent lider comunist din Iugoslavia, care îl cunoștea bine pe Stalin, scria:

„Ce altceva decât puterea și energia demonică a lui Stalin ce a adus toată mișcarea comunistă și pe membrii acesteia într-o stare de derută ca astfel Stalin să-și poată construi și asigura domnia caracterizată prin teroare...?“⁶

Despre întreaga clasă conducătoare din U.R.S.S., Djilas spunea:

„Ei creează impresia că ar crede în idealul socialismului, într-o viitoare societate fără clase

sociale. În realitate însă, ei nu cred în nimic altceva decât în puterea organizată. “7

Fiica lui Stalin, Svetlana Alliluyeva, care nu știa nimic despre abisurile satanismului, scria:

„Beria (ministrul sovietic de interne) părea că este unit cu întreaga noastră familie printr-o legătură diabolică... Beria era un demon înspăimântător... Un demon cumplit pusese stăpânire pe sufletul tatălui meu.“

Svetlana scrie mai departe că Stalin considera bunătațea și dragostea atotiertătoare ca fiind cele mai mari fărădelegi.⁸

Aceștia sunt preoții lui Satan care cârmuiesc aproape o jumătate din omenire și care comandă actele de terorism din întreaga lume.

Stalin era copilul nelegitim făcut de un moșier cu o servitoare. De teamă să nu-și piardă reputația, tatăl său l-a mituit pe un cizmar, ca acesta să se însoare cu fata însărcinată. Dar afacerea s-a aflat. În timpul copilăriei sale, Stalin a fost batjocorit pentru că era bastard. Când Stalin era adolescent, adevăratul său tată a fost omorât. Stalin a fost bănuțit de comiterea acestui omor, dar vinovăția sa nu a putut fi dovedită.

Mai târziu, ca student la seminar, s-a raliat cercurilor comuniste. Acolo s-a îndrăgostit de o fată, pe nume Galina. Deoarece comuniștii erau săraci, Galinei i s-a trasat sarcina să devină amanta unui om bogat pentru ca în acest fel Partidul să poată obține

niște fonduri. Când Stalin a votat pentru această propunere, Galina și-a tăiat venele.

Stalin însuși a comis furturi pentru „dotarea“ Partidului și s-a descurcat foarte bine în această privință. Dar nu și-a însușit nimic din banii furați.

A primit și sarcina de a se infiltra în poliția țaristă. Trebuia să facă joc dublu, denunțând membrii nesemnificativi ai Partidului pentru a afla secretele poliției și a-i proteja astfel pe comuniștii mai importanți.

Tânărul Stalin a avut parte, deci, de tot ce e mai rău cu putință în privința eredității, educației și formării sale, fiind astfel foarte receptiv la influența satanică. El a devenit ceea ce semnifică propriul său nume: un bărbat de oțel, lipsit de orice urmă de emoție sau de milă.

(Andropov, care mai târziu a devenit prim-ministru al Uniunii Sovietice, producea aceeași impresie ca și Stalin. Ministrul francez de externe, Claude Cheysson, care l-a întâlnit, l-a descris pe Andropov în revista franceză *Le Monde* ca pe „un om lipsit de căldură sufletească, care lucrează ca un computer... Nu exteriorizează nici o emoție. E atât de rece... Cuvintele și atitudinile îi sunt atât de calculate încât ai crede că ai de-a face cu un computer.“)

Ca și Marx, Engels și - înaintea lor - Bauer, Stalin a fost credincios la începutul vieții sale. La cinsprezece ani a scris prima sa poezie care începe astfel: „Mare este providența Celui Atotputernic.“ El s-a înscris la seminar, pentru că simțea că are vocație.⁹

Acolo însă, a devenit mai întâi darwinist și apoi marxist.

Primele pseudonime sub care a scris Stalin au fost „Demonoșvili“¹⁰ care în limba georgiană înseamnă „demonicul“ și „Besoșvili“¹¹ - „îndrăcitul“.

Iată și alte dovezi importante ale satanismului liderilor marxiști. Troițkaia, fiica mareșarului sovietic Tuhacievski, unul din conducătorii Armatei Roșii care mai târziu a fost împușcat de Stalin, scria despre tatăl ei că acesta păstra un tablou al lui Stalin în dormitorul său, în colțul dinspre răsărit, acolo unde creștinii ortodocși așază de obicei icoanele.

Când, în Cehoslovacia, un comunist a fost numit șef al Departamentului Cultelor din cadrul Consiliului de Stat - instituție care are ca scop spionarea și persecutarea credincioșilor - acesta și-a luat din proprie inițiativă numele de Hruza, care în limba slovacă înseamnă „groază“, reprezentând totodată o denumire a Diavolului.

Un conducător argentinian al unei organizații teroriste și-a pus singur porecla „Satanovsky“.

Anatole France este un renumit scriitor francez care i-a convins pe mulți dintre cei mai de seamă scriitori din Franța să devină comuniști. La o recentă expoziție de artă demonică din Paris, una dintre piesele expuse era jilțul folosit de acest scriitor pentru a prezida ritualurile satanice. Brațele și picioarele scaunului, împodobite cu coarne, erau îmbrăcate în piele de capră.¹²

Centrul sataniștilor din Londra este cimitirul Highgate, unde a fost înmormântat Marx. La mormântul lui sunt oficiate misterioase rituri de magie neagră.¹³ Acolo a fost locul de inspirație al vampirului Highgate, care a atacat mai multe fete în anul 1970.¹⁴

Hua Kuo-Feng, conducătorul Chinei comuniste, a ținut un moment de reculegere la acest mormânt.

Ulrike Meinhof, Eselin și alte teroriste germane „roșii“ s-au implicat și ele în ocultism.¹⁵

Una dintre cele mai vechi secte sataniste din Siria, „Yezidei“, a fost descrisă într-o revistă sovietică ateistă, *Nauka I Relighia* (iulie 1979). A fost singura sectă religioasă la adresa căreia revista respectivă nu a lansat nici o critică.

În continuare Mao Tse-Tung a scris:

*„De la vârsta de opt ani l-am urât pe Confucius. În satul meu se afla un templu confucianist. Doream din toată inima un singur lucru: să distrug din temelii acest templu.“*¹⁶

Este oare normal ca un copil în vârstă de opt ani să nu dorească decât distrugerea propriei sale religii? Astfel de gânduri aparțin caracterelor demonice.

Cultul violenței

Engels scria în *Anti-Duhring*: *„Dragostea universală față de oameni este o absurditate.“* Iar într-o

scrisoare adresată unui prieten, susținea: „*Noi avem nevoie mai degrabă de ură, decât de dragoste, cel puțin în acest moment.*“

Che Guevara a învățat bine lecția marxistă. În scrierile sale se pot recunoaște sentimentele lui Engels:

„Ura este o parte componentă a luptei, ura nemiloasă contra dușmanului, o ură care-l înalță pe revoluționar deasupra limitelor omenești, făcând din el o mașină eficientă care distruge și ucide cu sânge rece.“

Este exact ceea ce vrea Diavolul să facă din oameni. Și i-a reușit din plin, cu mai mulți lideri politici de notorietate: Hitler, Eichmann, Mengele, Stalin, Mao, Andropov, Pol Pot.

Marx scria în *Manifestul Partidului Comunist*:

„Comuniștii îi detestă pe cei care își ascund gândurile și intențiile. Ei declară deschis că scopul lor nu poate fi realizat decât printr-o răsturnare a întregii structuri sociale existente.“

Și mai departe:

*„Nu există decât o singură metodă pentru a scurta chinurile agoniei vechii societăți și durerile nașterii celei noi, și anume: terorismul revoluționar.“*¹⁸

Istoria a cunoscut mai multe revoluții. Fiecare dintre ele a avut câte un obiectiv. În revoluția

americană, de pildă, oamenii au luptat pentru obținerea independenței naționale, în cea franceză - pentru democrație. Marx este singurul adept al „revoluției permanente“, al terorismului și vărsării de sânge numai de dragul revoluției. De fapt, în cazul acesta nu există nici un scop. Singurul obiectiv este violența împinsă până la paroxism. Prin aceasta, satanismul se deosebește de viața păcătosului obișnuit.

Marx îi numea pe teroriștii care au fost executați pentru crimele săvârșite în Rusia țaristă, „martiri nemuritori“ sau „tovarăși de neprețuit“. ¹⁹

Și Engels scria despre „răzbunarea noastră sângeroasă“, folosind frecvent această expresie: „În inima (Rusiei) - ce dezvoltare înfloritoare! Tentativele de omor devin tot mai numeroase“. „Să lăsăm problema moralei la o parte... Pentru un revoluționar toate mijloacele folosite - fie violente, fie aparent pașnice - sunt juste dacă duc la realizarea scopului propus.“ ²⁰

Marxistul Lenin, trăind în Rusia în timpul democrației lui Kerensky, spunea:

„Ceea ce ne trebuie este energia sălbatică, și iarăși energia. Sunt mirat și chiar îngrozit de faptul că a trecut mai bine de o jumătate de an de când se tot vorbește despre bombe, fără însă ca măcar una singură să fi fost fabricată.“ ²¹

Alte câteva citate pot oferi lămuriri suplimentare cu privire la atitudinile fundamentale ale comuniștilor:

Marx: „Noi purtăm război contra tuturor ideilor proeminente de religie, stat, țară, patriotism. Ideea de Dumnezeu este fundamentală pentru o civilizație pervertită. Ea trebuie distrusă.“

Manifestul Partidului Comunist: „Comuniștii îi disprețuiesc pe cei care renunță la părerile și scopurile lor. Ei declară deschis că scopurile lor nu pot fi realizate decât prin răsturnarea cu forța a tuturor structurilor sociale existente. Clasa conducătoare să tremure de frica revoluției comuniste!“

Lenin: „Trebuie să folosim orice șiretlic, truc, perfidie, ilegalitate, minciună. Regula de bază este de a specula tot timpul conflictele de interese dintre statele capitaliste.“

Lenin: „Ateismul este parte integrantă a marxismului. Marxismul este materialism. Trebuie să combatem religia. Acesta este ABC-ul oricărui materialism, deci și al marxismului.“

Lenin, în cuvântarea din 1922: „Mai întâi trebuie să luăm în stăpânire Europa de Est și apoi masele din Asia. După aceea vom încercui și submina Statele Unite ale Americii care vor cădea în mâinile noastre fără nici o luptă, ca un fruct copt.“

Hrușciiov: „Dacă cineva crede că zâmbetele noastre înseamnă renunțarea la învățătura lui Marx, Engels și Lenin, se înșală. Cine așteaptă

de la noi una ca asta, va trebui să aștepte până când o crevetă va învăța să fluiere.“

Cruzime satanică

Soljenițîn, în monumentalul său roman *Arhipelagul Gulag*, afirmă că hobby-ul lui Yagoda, ministrul afacerilor interne al Uniunii Sovietice, era de a împușca - dezbrăcat în pielea goală - icoanele care îi reprezentau pe Isus și pe sfinți. Câțiva tovarăși îi țineau companie. Acesta era un alt ritual satanist practicat la nivelele superioare ale ierarhiei comuniste.

De ce oamenii care pretindeau că reprezintă proletariatul împușcau icoana lui Isus - un proletar - sau pe aceea a fecioarei Maria - o femeie săracă?

Niște creștini penticostali relatează un incident care a avut loc în Rusia, în timpul celui de al doilea război mondial. Unul dintre predicatorii lor scosese un duh rău dintr-un om îndrăcit. Când demonul a ieșit din cel posedat, a amenințat: „Mă voi răzbuna.“ După ani de zile, predicatorul penticostal care realizase acest exorcism, a fost împușcat pentru că nu s-a lepădat de credința sa. Ofițerul care l-a executat a spus cu puțin înainte de a apăsa pe trăgaci: „Acum suntem chit“.

Sunt oare ofițerii comuniști posedați de demoni? Nu cumva ei sunt posedați de Satan ca instrumente de răzbunare față de creștinii care se împotrivesc puterilor întunericului?

În Rusia, în timpul lui Stalin, câțiva comuniști au omorât niște nevinovați în beciurile poliției. După comiterea acestui omor bestial, unul dintre făptași și-a revenit și, umblând de la un cadavru la altul, spunea: „N-am vrut să fac asta. Nu vă cunosc. Vorbiți cu mine, iertați-mă!“ Atunci unul dintre complicii săi l-a ucis.

Ruskaja Misl, o revistă scrisă în limba rusă care apare în Franța, relatează următoarele evenimente care avuseseră loc în U.R.S.S.:

D. Profirevici avea o fiică și un fiu cărora le dăduse o educație religioasă. Bineînțeles că ei au trebuit să urmeze școlile comuniste. La vârsta de doisprezece ani, fata a venit acasă și le-a spus părinților ei: „Religia este o superstiție capitalistă. Trăim vremuri noi.“ După ce s-a lepădat de creștinism, ea s-a înscris în Partidul Comunist și a devenit membră a poliției secrete, ceea ce a constituit o lovitură pentru părinții ei.

Mai târziu, mama ei a fost arestată. Sub guvernarea comunistă, nimeni nu posedă nimic: nici copil, nici soție, nici libertate; statul ți le poate lua oricând.

După arestarea mamei sale, fiul ei a fost profund îndurerat. Un an mai târziu, el s-a spânzurat. D. Profirevici a găsit scrisoarea sinucigașului:

„Tată, oare mă vei judeca? Sunt membru UTC. Am fost nevoit să semnez un angajament prin care mă oblig să raportez totul autorităților sovietice. Într-o zi, am fost chemat la poliție și Varia, sora mea, mi-a cerut să o denunț pe mama deoarece,

fiind creștină, este considerată reacționară. Am semnat denunțul. Sunt vinovat de arestarea ei. Acum mi-au ordonat să te spionez pe tine. Rezultatul va fi același. Iartă-mă, tată, m-am hotărât să mor.“

Sinuciderea fiului a fost urmată de arestarea tatălui.²²

Preotul Kowalyk a fost arestat de bolșevici în anul 1941 și dus la închisoarea din Lvov, Ucraina. După ce germanii i-au pus pe fugă pe bolșevici, locuitorii aceluia oraș au găsit corpul însângerat al preotului ținut de perete, cu mâinile și picioarele bătute în cuie, în poziția în care a fost răstignit pe cruce Domnul Isus Cristos. Au mai fost găsiți, de asemenea, șase mii de deținuți împușcați în ceafă, pe care bolșevicii i-au îngrămădit unii peste alții în beciuri și i-au acoperit apoi cu ciment.

Dr. O. Sas-Yavorsky (S.U.A.), după ocuparea orașului Lvov de către germani la sfârșitul lunii iunie 1941, s-a dus să-l caute pe tatăl său întemnițat aici și a văzut în închisoare un preot ținut în cuie pe o cruce. În stomacul său ciopârțit, comuniștii așezaseră trupul unui copil nenăscut, luat din pântecul mamei sale al cărei cadavru zăcea pe dușumea, într-o baltă de sânge. Alți martori oculari au identificat cadavrul ca fiind al cunoscutului misionar, părintele Kowalyk.²³

În general, pentru comuniști, viața omului nu valorează prea mult. În timpul războiului civil, Lenin scria:

„Ar fi o rușine să nu-i împuști pe bărbații care nu vor să se prezinte la recrutare și care se sustrag de la mobilizare. Țineți-mă la curent cu rezultatele acestei măsuri.“ ²⁴

În timpul războiului civil din Spania, comuniștii au omorât patru mii de preoți catolici.

Cunoscutul preot ortodox rus, Dudko, a relatat că șase comuniști au năvălit în casa preotului Nicolae Ciardjov, i-au smuls părul, i-au scos ochii, i-au tăiat corpul în mai multe locuri, trecând peste răni cu fierul încins și apoi l-au împușcat. Toate acestea s-au petrecut în seara de Sfântul Nicolae. Nu a fost vorba numai de uciderea preotului, ci și de batjocorirea sfântului. Presa occidentală a relatat (la 10 martie 1983) că în Zimbabwe au fost omorâți trei mii de membri ai tribului Ndebele de către soldații dictatorului comunist Mugabe. Armata fusese instruită de cadre nord-coreene. Membriilor tribului li s-a poruncit să-i împuște pe proprii lor copii; cei care refuzau erau împușcați împreună cu copiii lor.

Diavolul îl maimuțărește pe Dumnezeu, promițând ape limpezi și pășuni verzi pe care, însă, nu le poate oferi. De aceea trebuie să se prefacă. Și cu cât poate să ofere mai puțin, cu atât trebuie să se prefacă mai mult. Pentru a câștiga încrederea oamenilor, se ascunde sub aparențe înșelătoare și cultivă atitudini binevoitoare care, însă, nu duc decât la mizerie, moarte și distrugere.

Diavolul este invidios și furios în fața frumuseții spirituale, care îl jighește. Deoarece și-a pierdut

frumusețea inițială din cauza trufiei, el nu vrea ca nimeni altcineva să fie frumos. Dacă nu ar exista frumusețea spirituală a sfinților, Diavolul nu ar apărea atât de hidos. De aceea, el vrea să urâțească tot ce este frumos.

Iată de ce creștinii din închisoarea comunistă din Pitești ca și din altele, au fost torturați nu numai pentru a trăda secretele bisericii clandestine, ci și pentru a rosti hule la adresa lui Dumnezeu.

Regimurile politice în care astfel de orori au loc neîncetat, unde chiar și creștinii sunt transformați în asasini și delatori ai victimelor nevinovate, nu pot fi decât detestate de copiii lui Dumnezeu. Cel care le urează „Bun venit“ se face părtaș faptelor lor rele (2 Ioan 11).

Păcatul satanic

Am arătat că marxismul este de natură satanică. Dar nu este oare satanic orice păcat, prin însăși natura lui? Am reflectat mult timp la această întrebare. Și, într-o noapte, am avut un vis care mi-a luminat gândurile.

În visul meu am văzut o prostituată care îi ademenia pe bărbații tineri chiar în momentul în care aceștia ieșeau din biserică. Am întrebat-o: „Ce te face să «lucrezi» tocmai aici?“ Ea a răspuns: „Îmi face o deosebită plăcere să-i duc în ispită pe bărbații tineri

exact în momentul în care aceștia ies de la slujba religioasă. În Noul Testament, cuvântul grecesc folosit pentru noțiunea de slujbă religioasă este *proskuneo*, a cărui semnificație etimologică este „a săruta“. Când credinciosul iese din biserică, poartă încă pe gură pecetea sărutărilor lui Isus. Sunt atât de satisfăcută dacă-l pot pângări chiar în acel moment, dacă-l pot face să se spurce suindu-se în patul lascivității și apoi să-i pot spune: «Vezi, Isus, Căruia te-ai rugat, nu te-a putut împiedica nici măcar cinci minute să păcătuiești. Nu este Mântuitorul tău. Stăpânul meu este mult mai puternic decât El».

Întinarea sexuală este un păcat omenesc obișnuit. Dar atunci când Mefisto îi cere lui Faust să o seducă pe Gretchen chiar în momentul în care aceasta, cu cartea de rugăciuni în mână, se duce la biserică - avem de-a face cu un păcat satanic.

Citirea sau vizionarea pornografiei este un alt păcat obișnuit. Dar o caracteristică a pornografiei americane care promovează incestul, pederastia și perversiunea, este de a folosi frecvent numele lui Dumnezeu, Cristos și Maria; la fiecare obscenitate - câte un cuvânt sacru, la fiecare ipostază respingătoare - câte o expresie duhovnicească, pentru a murdări și profana ceea ce este sfânt. Acesta este un păcat satanic.

A ucide oameni nevinovați este un păcat obișnuit. Dar a-L crucifica pe Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, între doi tâlhari, pentru a sugera prin această asociație că și El este vinovat, este un păcat satanic.

A ucide adversarii politici, a provoca războaie și a instiga oamenii la revoluție - chiar dacă e vorba de omoruri în masă - ține de domeniul vinovăției omenesti. Dar comuniștii ruși, ucigând milioane de adversari, au ajuns să-i lichideze chiar și pe proprii lor aliați, inclusiv pe cei mai iluștri tovarăși, principalii capi ai revoluției. Aceste fapte poartă pecetea satanismului. În acest caz, revoluția nu mai urmărește realizarea vreunui scop, ci perpetuarea crimei în sine - ceea ce Marx numește „revoluția permanentă“.

Din douăzeci și nouă de membri și de candidați ai Comitetului Central al Partidului Comunist Sovietic, în anul 1917, numai patru au avut șansa să se stingă din viață înainte de a fi executați. Unul dintre aceștia patru a fost declarat postum „dușman al revoluției“. Treisprezece au fost condamnați la moarte de proprii lor tovarăși sau au dispărut. Doi au fost atât de mult persecutați de Stalin, încât s-au sinucis.²⁵

A fi criminal sau mafiot este un păcat omenesc îngrozitor, dar ceea ce este satanic depășește chiar și limitele fărădelegilor mafioate. Tomasso Buscetta, o figură proeminentă a mafiei siciliene, care a devenit informatorul poliției și a dat în vileag crimele organizației sale, spunea:

„Crima este o necesitate inevitabilă, însă are întotdeauna o motivație. La noi, crima gratuită sau ca efect al unui impuls individual, este exclusă. Noi respingem, de pildă, «vendeta transversală», adică uciderea cu bună știință a vreunei

persoane din anturajul «țintei» vizate de noi, cum ar fi soția, copiii sau rudele acesteia.“

Crima satanică ține de un alt nivel. Hitler a omorât milioane de evrei, inclusiv copii, motivând că evreii au făcut rău poporului german. Pentru comuniști era de la sine înțeles ca membrii familiei unei persoane pe care ei o considerau vinovată, să fie închiși și torturați.

Când am fost închis, se înțelegea de la sine că și soția mea trebuie să fie închisă, iar fiul meu - împiedicat de a mai studia.

Marxismul nu este o ideologie vinovată obișnuită. Marxismul este satanic prin modul său de a păcătui și prin ideile pe care le propagă. Numai în anumite ocazii marxismul și-a recunoscut fățiș caracterul satanic.

Un maestru poate fi judecat după discipolii pe care îi are. Pictorul Picasso spunea: „Artistul trebuie să descopere modul în care poate să-și convingă publicul de adevărul minciunilor sale.”²⁶

Cine a fost omul care a scris această monstruozi-tate? Același care a scris: „M-am apropiat de comunism așa cum mă apropii de o fântână. Adeziunea mea la comunism este consecința logică ce decurge din întreaga mea viață și operă.”²⁷

Astfel devine marxist cel care are ca ideal minciuna. Cât este de trist!

Pentru a ne crea o imagine asupra vieții și felului de a gândi ale unui satanist, nu e nevoie să citim

decât câteva extrase din scrierile lui Aleister Crowley (1875-1974), binecunoscut pentru implicarea sa în practicile oculte:

„Nu-i compătimiți pe cei ce se prăbușesc. Nu i-am cunoscut niciodată. Eu nu consolez pe nimeni, îl detest atât pe cel consolată cât și pe cel care îl consolează.“ ²⁸

„Lupul îi înșală numai pe cei lacomi și trădători, corbul numai pe cei melancolici și necinstiți. Dar eu sunt cel despre care este scris: «El îi va înșela pe cei aleși»...“

„M-am ospătat cu sângele sfinților, dar oamenii nu mă consideră dușmanul lor căci blana mea e albă și călduroasă, dinții mei nu sunt dinții celui care sfâșie carnea, ochii îmi sunt blânzi, încât ei nu știu că sunt căpetenia duhurilor mincinoase...“ ²⁹

„Ce artă frumoasă și ispititoare ești, tu, cetate a Babilonului... O, Babilon, Babilon, mamă puternică, tu, care călărești pe fiara cu coarne, lasă-mă să mă îmbăt de vinul preacurviei tale; lasă sărutările desfrâului tău să mă dezmiere până la moarte.“ ³⁰

Crowley citează o mulțime de astfel de paragrafe din vechi scrieri sataniste, complet necunoscute, inaccesibile pentru cei neinițiați.

Versiuni hulitoare ale rugăciunii „Tatăl nostru“

Ziarul sovietic *Sovietskaia Molodioj* (14 februarie 1976) adaugă o nouă și zdrobitoare dovadă în sprijinul tezei care susține existența legăturilor dintre marxism și satanism. Ziarul descrie cum comuniștii militanți atacau bisericile și își băteau joc de Dumnezeu pe vremea regimului țarist. În acest scop, comuniștii foloseau o versiune hulitoare a rugăciunii *Tatăl nostru*, o adevărată blasfemie:

*Tatăl nostru, care ești în Petersburg,
Blestemat fie numele tău,
Sfârșimă-se împărăția ta,
De nu s-ar mai face voia ta,
Nici măcar în iad.
Dă-ne pâinea pe care ne-ai furat-o,
Și plătește-ne datoriile, după cum și noi
ți le-am plătit până acum.
Și nu ne mai duce în ispită,
Ci izbăvește-ne de cel rău - poliția lui Plehve
(primul ministru țarist)
Și pune capăt guvernării lui blestemate.
Dar întrucât ești incapabil și sărac în duh,
Jos cu tine în vecii vecilor. Amin!*³¹

Scopul final al comunismului care cucerește țări noi, nu este de a întemeia un alt sistem social sau economic, ci „de a-L batjocori pe Dumnezeu și de a-l slăvi pe Satan.“

Uniunea Studenților Socialiști Germani a publicat de asemenea o parodie a rugăciunii *Tatăl Nostru*, făcând precizarea că „adevăratul“ înțeles al acestei rugăciuni servește interesele capitalismului:

*Capitalul nostru care ești în Vest,
Sigure fie investițiile tale,
Fie ca să obținem profituri,
Fie ca valoarea acțiunilor tale să crească
În Wall Street ca și în Europa.
Salariul nostru zilnic dă-ni-l nouă astăzi
și mărește-ne creditele,
După cum și noi le mărim pe cele
ale debitorilor noștri.
Și nu ne duce pe noi la faliment,
Ci ne izbăvește de syndicate
Căci ale tale sunt o jumătate din această lume,
puterea și bogățiile, pentru două sute de ani.
O, Mamona!³²*

Identificarea creștinismului cu interesele capitalismului este jignitoare. Adevărata biserică știe că și capitalismul este mânjit cu sânge, căci toate sistemele economice poartă stigmatul păcatului.

Creștinii se opun comunismului nu din punctul de vedere al capitalismului, ci al Împărăției lui Dumnezeu care este adevăratul lor ideal. Parodia de mai sus ca și cea publicată de sovietici nu reprezintă altceva decât batjocorirea satanică a celei mai sfinte rugăciuni a lui Isus.

În multe țări comuniste, rugăciunea *Tatăl Nostru* este batjocorită în mod curent. În Etiopia, copiii sunt învățați să se roage astfel:

*Partidul nostru care stăpânești
în Uniunea Sovietică,
Sfințească-se numele tău,
Vie împărăția ta,
Facă-se voia ta în Etiopia și în lumea întreagă.*

*Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne nouă astăzi
Și nu ierta fărădelegile imperialiștilor după cum
nici noi nu le vom ierta.
Și nu ne duce pe noi în ispita de a abandona lupta,
Și ne izbăvește de răul Capitalismului. Amin.*

La o stație de radio luterană din Europa, confiscată de guvernul comunist, este transmisă versiunea satanistă a Bibliei, conform căreia, capitolul al XIII-lea din prima Epistolă a lui Pavel către Corinteni, sună astfel:

„Chiar dacă aş vorbi în toate limbile și nu-i urăsc pe capitaliști și pe moșieri, sunt ca un chimval zăngănitor... Ura de clasă nu suportă exploatarea și este violentă. Ura de clasă îi pizmuiește pe cei bogați și se mândrește cu victoriile revoluțiilor din mai multe țări socialiste... Și acum, rămân acestea trei: credința, nădejdea și ura de clasă, dar cea mai mare dintre ele este ura revoluționară.“

În timpul grevei generale organizată de comuniștii francezi în timpul revoluției franceze din 1974,

muncitorii au fost mobilizați la manifestație pe străzile Parisului, sub următoarea lozincă: „*Giscard d'Estaing est foutu, les demons sont dans la rue!*“ (s-a terminat cu Giscard d'Estaing [pe atunci președintele Franței], de-acum demonii sunt pe străzi“). De ce „demonii“? De ce nu „proletariatul“ sau „poporul“? De ce această evocare a forțelor satanice? Ce au a face demonii cu cererile legitime ale clasei muncitoare de a avea salarii mai bune?

Idolatrizarea conducătorilor comuniști

Conducătorii comuniști au fost și continuă să fie idolatrizați. Iată o poezie în care este glorificat Stalin, apărută în ziarul *Pravda* (Moscova, 10 martie, 1939). (*Pravda* este organul central al Partidului Comunist din Uniunea Sovietică):

*Soarele blând răsare și cine n-ar ști oare
că tu ești acest soare?
Murmurul valurilor mării îi cântă o odă lui Stalin.
Albul orbitor al piscurilor munților, cântă
pentru slava lui Stalin.
Milioanele de flori și de câmpii îți mulțumesc.
La fel și mesele îmbelșugate.
Cărăbușii îți mulțumesc.
Tații tuturor tinerilor eroi îți mulțumesc, Stalin;
O, urmaș al lui Lenin, tu ești pentru noi
Lenin însuși.*

Mii de astfel de poezii au fost scrise. Iată un alt imn închinat lui Stalin, în care este imitat stilul orientat bizantin din secolul al IV-lea și din secolele următoare:

*O, mare Stalin, o conducător al popoarelor,
Tu care îi faci pe oameni să renască,
Tu care purifici pământul,
Tu care reclădești veacurile,
Tu care faci ca primăvara să înflorească,
Tu care faci să vibreze strunele harpelor...*

*Tu, strălucirea Primăverii mele,
O, tu Soare oglindit în milioane de inimi.*

Acest imn a fost publicat în *Pravda*, în luna august, 1936. În luna mai, 1935, același ziar oficial al Partidului a publicat următoarea efuziune sentimentală:

*El a poruncit ca soarele dușmanilor să apună.
A poruncit, și Estul a devenit o mare văpaie
pentru prieteni.
Dacă i-ar spune cărbunelui să devină alb,
Așa va fi, precum vrea Stalin...
Luați aminte, stăpânul întregii lumi -
Stalin - trăiește.*

O compoziție mult mai târzie, a unui important poet sovietic, denotă o anumită variație a stilului respectiv, nu însă și a temelor abordate:

*L-aș fi comparat cu un munte alb - dar muntele
are un vârf.*

*L-aș fi comparat cu adâncurile mării - dar marea
are un fund.*

*L-aș fi comparat cu luna strălucitoare - dar luna
strălucește la miezul nopții, nu în toiul zilei.*

*L-aș fi comparat cu soarele strălucitor - dar soarele
strălucește în toiul zilei, nu la miezul nopții.*

Mao Tze Dun a fost aclamat ca omul „a cărui minte a creat lumea“. Kim Ir Sen, dictatorul din Coreea de Nord, este idolatrizat ca și Nicolae Ceaușescu, dictatorul comunist din România.

Ceaușescu este o altă figură stalinistă. El este obiectul cultului personalității și este asemuit cu Iulius Cezar, Alexandru cel Mare, Pericle, Cromwell, Napoleon, Petru cel Mare și Abraham. Dar se pare că această listă cu nume ilustre nu este suficientă pentru el. Astfel că mai este numit și „Dumnezeul nostru laic“.

(Apropó, comuniștii din România, care nu admit organizarea pe teritoriul acestei țări a întrunirilor religioase internaționale, au acceptat, în primăvara anului 1979, desfășurarea unui congres al vrăjitorilor la Curtea de Argeș).

În București, se află un muzeu în care sunt expuse darurile primite de Ceaușescu din partea poporului. Printre acestea se numără și o acuarelă pictată de un orb care și-a recăpătat vederea datorită unui miracol. El își explică această situație prin faptul că și-a concentrat toate gândurile asupra Președintelui care poate nu numai să redea vederea celor orbi, ci chiar să miște din loc munții Carpați.

O altă pictură îl înfățișează pe Ceaușescu alături de domnitorul Vlad Țepeș, cunoscut ca „vampirul Dracula“ pentru că avea obiceiul de a-i trage în țeapă pe dușmanii săi. Într-o manieră asemănătoare, Stalin a glorificat personalitatea țarului Ivan cel Groaznic.³³

⊕ ⊕ ⊕

Capitolul VI

UN RĂZBOI SPIRITUAL

Demoni mici și mari

Conform doctrinei eficiente marxiste - care, după cum am demonstrat, nu este decât un deghizament al satanismului - nici Dumnezeu, nici Diavolul nu există, amândoi fiind considerați ca plăsmuiri ale imaginației noastre. Pe baza acestor considerente, comuniștii îi persecută pe creștini.

Cu toate acestea, ziarul sovietic *Komunisma Uzvara* (aprilie 1974) informează că în școlile din Letonia comunistă au fost înființate mai multe cercuri ateiste. Copiii din clasele IV - VI primesc calificativul de „drăcușori“, iar cei dintr-a VII-a pe cel de „slujitori ai Diavolului“. Într-o altă școală, elevilor din clasa a VIII-a li se spune „copii devotați ai Diavolului“. La ședințele de ateism copiii vin costumați ca îngeri căzuți, punându-și coarne și coadă.¹

Astfel, este interzis să te închini lui Dumnezeu, deși închinarea la Diavol este permisă în mod fățiș și

chiar încurajată printre elevii de școală primară. Acesta era obiectivul mascat al comuniștilor atunci când au venit la putere în Rusia.

În localitatea Vitebsk din U.R.S.S., Zoia Titova, membră a organizației tineretului comunist, a fost prinsă în timp ce practica magia neagră. Când a fost discutat cazul, într-una din ședințe, s-a votat în unanimitate împotriva sancționării acesteia, deși, de regulă, cei care se închină lui Dumnezeu sunt excluși din organizație. Comuniștii consideră că este greșit să crezi în Dumnezeu. Din cauza acestei „crime“, mulți copii au fost îndepărtați de familiile lor și crescuți în internatele speciale ale școlilor ateiste.

Este incredibil, dar comuniștii au încercat să-i determine chiar pe conducătorii bisericii să se închine lui Satan. Un preot ortodox pe nume Platonov, agitator antisemit, a trecut de partea comuniștilor când aceștia au venit la putere în Rusia. În consecință, a fost numit episcop devenind astfel un Iuda care îi denunța la Securitate pe credincioșii din parohia sa, fiind pe deplin conștient de modul foarte drastic în care aceștia aveau să fie persecutați.

Într-o zi, pe când se afla în autobuz, s-a întâlnit cu sora lui, Alexandra, stareță a unei mănăstiri, care fusese arestată de mai multe ori până în acel moment. El a întrebat-o: „De ce nu vorbești cu mine? Nu-ți mai recunoști fratele?“ Ea a răspuns: „Îndrăznești să mai mă întrebi de ce?! Mama și tata s-ar răsuci în mormânt! Tu îi slujești lui Satan!“ Deși deținea

funcția de episcop ortodox în Uniunea Sovietică, acesta a răspuns: „Poate că eu însumi sunt Satan“.²

Pravoslavnaia Rus scrie:

„La puțin timp după ce comuniștii au ajuns la putere, catedrala ortodoxă din Odesa, atât de îndrăgită de locuitorii orașului, a devenit locul de întâlnire al sataniștilor... Ei se mai adunau și la Slobodka Romano precum și în fosta casă a contelei Tolstoi.“

În continuare, urmează o descriere amănunțită a slujbelor satanice ținute de diaconul Serghei Mihailov de la înșelătoarea Biserică Vie - o sectă ortodoxă înființată cu complicitatea comuniștilor. Un participant la liturghia neagră, o descrie ca pe o „parodie a liturghiei creștine, în timpul căreia sângele omenesc este folosit pentru împărtășanie“. Aceste slujbe satanice aveau loc în catedrală, în fața altarului.

Tot în Odesa, la Muzeul Ateilor, era expusă o statuie a lui Satan, numită Bafomet. În timpul nopții, sataniștii obișnuiau să se adune înăuntrul muzeului pentru a se ruga și a cânta în fața acestei statui.³

Batjocorirea obscenă a religiei

Într-un anumit sens, arestarea de către comuniști a preoților și a pastorilor considerați de ei ca fiind contrarevoluționari, ar putea părea „logică.“ Dar de

ce preoții de la închisoarea din Pitești au fost siliți de către marxiștii din România să rostească liturghia deasupra excrementelor și a urinei? De ce creștinii au fost torturați pentru a se împărtăși cu aceste excremente în locul elementelor necesare sfintei comuniuni? De ce această obscenă batjocorire a religiei? De ce preotului ortodox român Roman Braga - pe care l-am cunoscut personal în timp ce se afla în închisoare din ordinul comuniștilor și care acum locuiește în S.U.A. - i-au fost smulși dinții, unul câte unul, cu o bară de fier pentru a-l face să hulească?

Comuniștii i-au explicat nu numai lui: „Dacă noi vă omorâm pe voi, creștinii, voi vă veți duce în cer. Dar nu vrem să deveniți martiri. Mai întâi trebuie să vă facem să-L blestemați pe Dumnezeu, pentru ca apoi să vă duceți în iad.“

În închisoarea de la Pitești, comuniștii obișnuiau să-l „boteze“ zilnic pe un deținut foarte evlavios, băgându-l cu capul în butoiul în care tovarășii săi de suferință își făcuseră nevoile și obligându-i în acest timp pe ceilalți deținuți să intoneze cântările specifice botezului.

Unui student de la teologie, după ce a fost îmbrăcat cu forța cu niște cearșafuri albe (o imitație a veșmintelor lui Cristos), i s-a legat de gât, cu sfoară, un falus făcut din săpun. Creștinii erau bătuti până când își ieșeau din minți pentru a fi forțați să îngenuncheze în fața unei astfel de imagini batjocoritoare a lui Isus Cristos. Trebuiau să sărute săpunul și să rostească o parte din liturghie.⁴

Alți deținuți au fost siliți să-și dea jos pantalonii și, astfel dezbrăcați, să se așeze pe Biblii deschise.⁵

Astfel de silnicii batjocoritoare au fost practicate în închisori timp de cel puțin doi ani cu deplinul acord al conducerii de partid. Ce au în comun aceste josnicii cu socialismul și cu bunăstarea proletariatului? Nu sunt oare aceste lozinci anticapitaliste doar niște pretexte pentru organizarea orgiilor și a blasfemiilor satanice?

Marxiștii pretind că sunt ateii și că nu au nimic în comun nici cu cerul, nici cu iadul. În astfel de împrejurări extreme, marxismul și-a lepădat însă masca ateismului, dezvăluindu-și adevărata sa identitate: satanismul. Pentru persecutarea credincioșilor de către comuniști poate că s-ar găsi vreo explicație omenească, dar îndârjirea și furia cu care s-au exercitat aceste persecuții nu pot fi decât de sorginte satanică.

În închisorile din România, ca și în cele din U.R.S.S., călugărițele care nu se lepădau de credință erau violate (sex anal), iar fetele baptiste - silite să practice sex oral.⁶

Mulți deținuți supuși la astfel de tratamente au murit ca martiri, dar comuniștii nu s-au mulțumit cu atât. Prin aplicarea unor procedee satanice, ei au reușit să-i facă pe martiri să blesteme în ceasul morții din cauza delirului provocat de torturile la care aceștia fuseseră supuși.

În scrierile sale, Marx pomenește doar o singură dată despre tortură. În timpul vieții sale, mulți dintre

adeptii săi au fost torturați de către autoritățile Rusiei țariste. De vreme ce Marx este etichetat drept umanist, ne-am aștepta ca el să incrimineze astfel de practici îngrozitoare. Dar singurul lui comentariu în această privință a fost următorul:

„Tortura a dat naștere la cele mai ingenioase inovații, creându-se astfel pentru mulți meseriași cinstiți numeroase locuri de muncă în producția instrumentelor necesare.“⁷

Tortura creează locuri de muncă și dă naștere la inovații ingenioase - iată tot ceea ce Marx a avut de spus în legătură cu acest subiect. Nu este de mirare că guvernările marxiste le-au întrecut pe toate celelalte în privința torturării dizidenților - ceea ce confirmă, încă o dată, caracterul satanist al marxismului.

Ca și satanismul, marxismul se întemeiază pe ura față de Dumnezeu. În 1923, în Uniunea Sovietică, în prezența lui Troțki și a lui Lunacearski, mai multe procese batjocoritoare au fost intentate lui Dumnezeu.⁸ Dar această aversiune față de Dumnezeu și față de poporul Său nu ține numai de domeniul trecutului.

În 1970 au avut loc profanări satanice ale bisericilor catolice din Upnya, Dotnuva, Zanaiciu, Kalvarija, Sede și alte localități din Lituania Sovietică. Cea mai recentă profanare de care avem cunoștință a avut loc în Alsedeai, la 22 septembrie 1990.⁹

În cartea sa *Spitalul de psihiatrie nr. 14 din Moscova*, Georghii Fedotov relatează discuția pe care a avut-o

cu Vladimir Levițki despre creștinul Argentov care fusese internat acolo. Doctorul a spus: „Dumneavoastră îl atrageți pe prietenul Eduard de partea lui Dumnezeu, iar noi - de partea Diavolului. De aceea voi face uz de drepturile mele de psihiatru pentru a vă interzice dvs. și prietenilor dvs. accesul la el.“

Creștinul Salu Daka Nedebela a fost supus unui interogatoriu de către poliția secretă din Mozambic (țară comunistă). Ofițerul care l-a anchetat i-a spus: „Vreau să-L omorâm pe Dumnezeul tău.“ Apoi a îndreptat arma spre capul deținutului și a adăugat: „Ăsta este Dumnezeul meu care îmi dă putere asupra vieții și asupra morții: Dacă Dumnezeul tău ar veni aici, l-aș împușca chiar și pe El.“¹⁰

În Chiasso - un oraș din Angola - comuniștii au tăiat vite într-o biserică și apoi le-au așezat capetele pe altar și pe amvon. Pe o pancartă era scris: „*Aceștia sunt dumnezeii pe care îi adorați.*“ Pastorul Aurelio Chicanha Saunge a fost ucis împreună cu o sută cincizeci dintre enoriașii săi.¹¹

Preotul catolic lituanian Eugen Vosikevic a fost găsit omorât, cu gura umplută cu pâine - indiciu neîndoielnic al unui ritual satanic.¹²

Ziarul comunist *Vecernia Moskva* a lăsat să-i scape următoarea mărturisire involuntară:

*„Noi nu luptăm împotriva credincioșilor și nici chiar împotriva preoților. Noi luptăm împotriva lui Dumnezeu pentru a smulge sufletele credincioșilor din mâna Lui.“*¹³

A „lupta împotriva lui Dumnezeu pentru a smulge sufletele credincioșilor din mâna Lui“ este singura motivație logică a luptei comuniștilor împotriva religiei.

Nu ne miră publicarea unor astfel de declarații într-un ziar sovietic. Marx făcuse deja niște afirmații asemănătoare în cartea sa *Ideologia germană*. Numindu-L - ca și Hegel - pe Dumnezeu „Spiritul Absolut“, Marx scria: „Suntem preocupați de o problemă extrem de interesantă: descompunerea Spiritului Absolut.“

Ceea ce îl preocupa de fapt pe Marx nu era combaterea unei false credințe într-un Dumnezeu neexistent. El credea cu certitudine în existența lui Dumnezeu și dorea să vadă cum se descompune acest Spirit Absolut așa cum comuniștii doresc să-i vadă pe deținuții politici putrezind de vii în închisoare.

În Albania, preotul Stefan Kurti a fost condamnat la moarte pentru că a botezat un copil. În mai multe țări comuniste, inclusiv în Coreea de Nord, botezul nu poate avea loc decât în secret.

La procesul intentat Mitropolitului Benjamin din Leningrad, procurorul a spus:

„Biserica Ortodoxă este o organizație subversivă. De fapt, întreaga biserică ar trebui să fie condamnată la ani de închisoare.“

Singurul motiv pentru care nu toți creștinii sunt azvârliți după gratii în Uniunea Sovietică, este acela că, deocamdată, comuniștii nu sunt îndeajuns de

puternici. Dar dorința de a distruge persistă. Cu ajutorul puterilor răului, ei ar fi distrus întreaga lume, inclusiv pe ei înșiși, dacă nu i-ar fi împiedicat Duhul lui Dumnezeu.

În Uniunea Sovietică, botezul poate fi oficiat numai după înregistrarea oficială a persoanei respective. Persoanele care doresc să fie botezate sau care doresc să-și boteze copilul trebuie să se prezinte cu buletinul de identitate la reprezentanții conducerii bisericii, care, la rândul lor, trebuie să raporteze situația autorităților statului. Rezultatul este persecutarea celor botezați. Colhoznicii (muncitorii care lucrează în agricultură în fermele colective numite colhozuri) nu au buletin de identitate și de aceea sunt nevoiți să-și boteze copiii pe ascuns.¹⁴ Mulți pastori protestanți au fost condamnați la ani grei de pușcărie pentru că au botezat oameni.

Înverșunarea cu care comuniștii se împotrivesc oficierii botezului presupune recunoașterea din partea lor a eficienței acestui act spiritual pentru mântuirea sufletului. Oamenii religioși din Israel, Pakistan sau Nepal se opun botezului în numele religiei de care aparțin pentru că botezul reprezintă pecetea adeziunii la creștinism. Dar pentru atei - după cum le place comuniștilor să se declare - botezul n-ar trebui să însemne nimic, de vreme ce nu ar aduce nici beneficii, nici prejudicii persoanei care se botează. Dar atunci, de ce luptă comuniștii cu atâta îndârjire împotriva botezării oamenilor? Deoarece comuniștii „luptă împotriva lui Dumnezeu pentru a smulge sufletele

credincioșilor din mâna Lui.“ De fapt, ideologia lor nu se bazează pe ateism, ci pe ura neîmpăcată împotriva lui Dumnezeu.

„Printre alte scopuri - spune Lenin - partidul nostru a fost creat anume pentru a lupta împotriva oricărei amăgiri religioase a poporului.“

Practici oculte

Cu privire la relația dintre marxism și ocultism, mai multe amănunte se pot afla din cartea *Descoperiri parapsihologice în spatele Cortinei de Fier*¹⁵ de Sheila Ostrander și Lynn Schröder. Deosebit de important este faptul că Estul comunist este mult mai avansat decât Vestul în studierea forțelor întunericului aflate sub stăpânirea lui Satan.

Dr. Eduard Naumov, membru al Asociației Internaționale de Parapsihologie, a fost arestat la Moscova. Fizicianul moscovit L. Regelsohn, un evreu creștinat care i-a luat apărarea, ne-a comunicat motivul acestei arestări: Naumov s-a străduit să împiedice dominarea sferei psihice a vieții de către forțele răului pe care le folosește parapsihologia ca pe o armă nouă pentru a încătușa sufletul omului.

În Cehoslovacia, Bulgaria, etc., Partidul Comunist cheltuiește sume uriașe de bani pentru cercetările secrete întreprinse în acest domeniu.

Cortina de Fier împiedică informarea Occidentului cu privire la activitatea desfășurată în cele

douăzeci de institute de parapsihologie reperate în Uniunea Sovietică.

Komsomolskaia Pravda (din Moscova) a publicat un articol despre felul în care hipnotizatorii îi ajută pe oameni să „retrăiască viețile lor anterioare“. În acest scop ei folosesc următoarele sugestii:

„Te cufunzi adânc în pământ, mai adânc, și mai adânc. Devii una cu pământul... Ești în adâncul pământului. Ești înconjurat de un întuneric dens... În jurul tău este noapte eternă...

Acum ne apropiem de o rază de lumină îndepărtată... mai aproape, tot mai aproape. Ne strecurăm printr-o gaură îngustă spre cer, lăsându-ne propriul trup în adâncul pământului... Trecem peste hotarele timpului... și ne întoarcem în trecut...“

În aceste articole, sovieticii cultivă în mod deliberat echivocul. Fiind conștienți că anumiți cititori ar putea să se sperie, ei își iau măsurile de precauție necesare, susținând că informațiile publicate nu reprezintă și punctul de vedere al redacției respective. Dar ce anume ar crede cititorii despre un editor care ar reproduce neconținut articole provocatoare și ilustrații lascive din *Playboy*, susținând totodată că nu este întru totul de acord cu ceea ce îi oferă publicului?

Scriitorii sovietici afirmă foarte clar că această „mașină a timpului“ nu este o plăsmuire a literaturii

științifico-fantastice. „Transpersonalizarea“ face posibilă această călătorie în timp.

În timpul slujbelor satanice, toate rugăciunile sunt rostite invers, de la sfârșit spre început, iar odăjdiile preotului sunt îmbrăcate pe dos, cu căptușeala în afară. Inversiunea este principiul satanic fundamental, fiind aplicat chiar și în cazul doctrinelor care postulează reîncarnarea. În timp ce oamenii religioși din India sunt preocupați de viitoarele lor reîncarnări și încearcă să progreseze spiritual prin propriile lor puteri ascultând de ceea ce ei cred a fi poruncile lui Dumnezeu, sataniștii sunt preocupați numai de încarnările lor anterioare. Ei nu sunt interesați câtuși de puțin de ideea ameliorării viitorului în perspectiva eternității.

Marxismul ca religie

La fel cum Diavolul L-a ispitit pe Isus Cristos, adresându-I-se cu versete biblice, tot astfel Marx folosește texte din Sfânta Scriptură al căror înțeles îl denaturează însă foarte mult.

Volumul al doilea din *Operele lui Marx și Engels* începe cu cuvintele adresate de Isus apostolilor Săi (Ioan 6: 63) citate de Marx în cartea sa, *Sfânta Familie*: „*Duhul este Cel care dă viață.*“ În continuare, citim:

„*Critica* [critica îndreptată de Marx împotriva a tot ceea ce există] *a iubit atât de mult masele*

populare încât a dat pe cel mai iubit fiu al său [i. e. Marx], pentru ca oricine crede în el să nu piară și să aibă viața criticii. Critica s-a întrupat în rândul maselor populare și a locuit printre noi, și noi am privit slava sa ca întocmai slava singurului născut din Tatăl. Critica n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci s-a smerit luând chipul unui legător de cărți și s-a umilit până la absurd - da, absurdul critic exprimat în diverse limbi.“¹⁷

Cei familiarizați cu textul Sfintei Scripturi vor recunoaște în rândurile de mai sus o parodie a versetelor biblice (Ioan 3: 16; 1: 14; Filipeni 2: 6 - 8). Aici Marx apreciază încă o dată lucrările sale ca fiind „absurde“, după cum altă dată considera că scrierile sale sunt „cărți porcești“.

Marxismul este o nouă religie, avându-și propria ei Scriptură. Cartea ei de căpătâi, *Capitalul*, de Karl Marx, este numită „Biblia clasei muncitoare“. Marx însuși se considera „Preotul comunismului“¹⁸.

Comunismul „are orgoliul de a fi infailibil“.¹⁹ Toți cei care se împotrivesc „crezului“ comunist (expresia îi aparține lui Engels)²⁰ sunt excomunicați. Marx a scris: „Bakunin ar trebui să fie mai precaut. Altminteri, îl vom excomunica.“²¹

Toți cei care mor pentru cauza marxsimului sunt comemorați ca „martiri“. De asemenea, marxismul are momentele sale sacre: solemnitatea primirii copiilor de vârstă preșcolară în organizația numită „Copiii lui Octombrie“; depunerea jurământului de

către cei care sunt făcuți „pionieri“, după care urmează ceremoniile primirii de noi membri în rândurile comsomolului și ale Partidului. Spovedaniei i se substituie autocritica făcută de comuniști în public, în fața întregii adunări de partid.²²

Marxismul este o religie pentru că întrunește toate caracteristicile unei religii. Totuși, în literatură de propagandă marxistă, acestui dumnezeu nu i se spune pe nume. După cum reiese limpede însă din dovezile furnizate de această carte, dumnezeul acestei religii nu este altul decât Satan.

Este foarte ciudat faptul că deși marxismul este în mod evident de natură satanică, mai multe biserici din lumea liberă nu îl resimt totuși ca pe un pericol.

În această privință, câteva statistici sunt edificatoare.

Mai mulți profesori de seminar din S.U.A. au fost întrebați: „Este posibil ca un om consecvent să fie membru al bisericii dvs. și, totodată, adept al marxismului ?“

Iată procentajul celor care au răspuns „Da“²³:

Biserica Episcopală	- 68%
Biserica Luterană	- 53%
Biserica Prezbiteriană	- 49%
Biserica Metodistă	- 49%
Biserica lui Cristos	- 47%
Biserica Baptistă Americană	- 44%
Biserica Romano-Catolică	- 31%

Cât de trist este că cei care urmează Calea Adevărului se lasă înșelați de cei care îi slujesc tatălui minciunii.

MARX, DARWIN ȘI REVOLUȚIA

Marx și Darwin

În ce constă contribuția lui Marx la materializarea proiectului satanic de distrugere a omenirii?

Biblia ne învață că Dumnezeu l-a creat pe om „după chipul și asemănarea Lui” (Geneza 1: 26). Până în vremea lui Marx, omul a continuat să fie considerat ca o „încoronare a creației”. Marx a fost unealta aleasă de Satan pentru a-l determina pe om să-și piardă respectul de sine, convingerea descinderii sale din înalte obârșii cerești și a menirii sale de a se întoarce la aceste obârșii. Marxismul este primul sistem filozofic care limitează drastic noțiunea de om.

Conform teoriei lui Marx, omul este în primul rând un pântec care trebuie umplut permanent. Interesele primordiale ale omului sunt cele de natură economică; el produce pentru a-și satisface nevoile. În acest scop, oamenii intră în relații de producție. Aceste relații reprezintă baza societății, pe care Marx o numește „infrastructură”. Căsătoria, dragostea, arta,

știința, orice alte preocupări și aspirații care nu țin de domeniul pântecului constituie „suprastructura“ care, în ultimă instanță, este determinată de necesitățile pântecului.

Nu este de mirare că Marx a elogiat cartea lui Darwin, *Originea omului*, care reprezintă o altă lovitură subtilă care l-a făcut pe om să uite de originea și menirea lui de natură divină. Darwin a susținut că omul provine din regnul animal.

Omul a fost detronat de către Marx și Darwin. Nereușind să-L detroneze pe Dumnezeu, Satan l-a înjosit pe om. Omul a fost înfățișat ca descinzând din animal, un biet rob al pântecului.

La 16 ianuarie 1861, Marx îi scria lui Ferdinand Lasalle: „Cartea lui Darwin este foarte importantă, oferindu-mi un fundament pentru științele naturale în interpretarea istorică a luptei de clasă.“

Ginerele lui Marx, Paul Laforgue, scrie în *Socialismul și intelectualii*:

„Când Darwin a publicat «Originea speciilor», el l-a răpit lui Dumnezeu rolul deținut până atunci de Creator al lumii organice, la fel cum Franklin, prin teoria electricității, l-a deposedat de toate trăsnetele care Îi erau atribuite.“

(Scopul inițial al lui Darwin nu a fost de a ataca religia. El scrisese: „Există o măreție în această viziune a vieții, cu diversele ei puteri, insuflată de la început într-una sau mai multe forme.“ Pentru a-și

preciza cât mai clar poziția de pe care abordează chestiunea religiei, Darwin, în a doua ediție a lucrării sale, a adăugat după cuvântul „insuflată“, sintagma „de către Creator“. Toate edițiile care au urmat au respectat această adăugire.)

Mai târziu, Freud va termina lucrarea întinericului începută de acești doi giganți, reducând omul, în esență, la instinctul sexual sublimat uneori în politică, artă sau religie. Cel care a readus cunoașterea teoretică pe făgașul ei biblic a fost psihologul elvețian Carl Gustav Jung care a demonstrat că instinctul fundamental al omului este cel religios.

Epoca lui Marx este agitată de un ferment satanic care s-a manifestat în mai multe domenii ale vieții sociale. Poetul rus Sologub scria: „Diavolul este tatăl meu.“ Un alt poet rus, Briusov, declara: „Îi slăvesc în egală măsură și pe Dumnezeu, și pe Diavolul.“

Marx aparține aceleiași epoci care ni i-a dat pe Nietzsche (filozoful preferat al lui Hitler și Mussolini), Max Stirner, un anarhist radical și Oscar Wilde, cel dintâi teoretician al emancipării homosexualității - viciu care a început să fie privit cu îngăduință chiar și de către unii dintre preoți.

Forțele satanice au pregătit Rusia pentru victoria marxismului. Revoluția s-a desfășurat într-o perioadă în care dragostea, bunăvoința și sentimentele sănătoase erau considerate ca semne de slăbiciune sufletească și atitudini reacționare. Neprihănirea fecioarelor și fidelitatea în căsnicie a bărbaților erau considerate ca o rușine. Dorința de a distruge trecea

drept rafinament iar neurastenia era apreciată ca un semn de intelectualizare. Aceasta era tematica abordată de noii scriitori, propulsați din obscuritate în cercurile literare. Oamenii născocseau vicii și perversiuni, evitând în chip dezgustător să gândească în termeni morali.

Cum a devenit Stalin revoluționar după ce l-a citit pe Darwin?¹ Pe când era student la seminarul ortodox, Stalin și-a însușit din lectura cărților lui Darwin concepția conform căreia omul nu este creația lui Dumnezeu ci rezultatul unei evoluții definite de lupta nemiloasă dintre indivizi. Cel mai puternic și cel mai dur va supraviețui. Astfel, Stalin a învățat că criteriile morale și religioase nu au nici un rol în natură și că omul este o parte componentă a naturii ca un pește sau ca o maimuță. Ca să trăiască, trebuie să fie neîndurător, crud, lipsit de orice scrupule.

Darwin a scris o carte de știință în care și-a expus teoria sa cu privire la originea speciilor, fără implicații politice sau economice. Dar, deși multă lume a fost în stare să accepte ideea că Dumnezeu a creat lumea printr-un îndelungat proces de evoluție, teoria lui Darwin a dus în cele din urmă la uciderea a zeci de milioane de oameni nevinovați. El a devenit astfel autorul moral al celui mai mare genocid din istorie. Dincolo de frământările intelectuale ale secolului al XIX-lea, poate fi stabilită influența Revoluției franceze care - din punct de vedere spiritual - se înrudește în mare măsură cu cataclismul social din Rusia secolului XX.

În timpul revoluției franceze, Anarchasis Clootz, un important revoluționar și iluminist francez, a susținut că este „dușmanul personal al lui Isus Cristos“. El a declarat în fața Convenției din 17 noiembrie 1792 că „poporul este suveranul și dumnezeul acestei lumi... Numai neghiobii cred în existența unui Dumnezeu ca Ființă Supremă.“ Atunci Convenția a decretat „nimicirea tuturor religiilor“.

Pentru cei care iau în serios rugăciunea „Tatăl Nostru“, cuvintele „și ne izbăvește de Cel Rău“ au un înțeles foarte clar: Îl implorăm pe iubitul Tată să ne apere atât pe noi cât și pe cei din preajma noastră de învățăturile mincinoase, de arta dăunătoare care, sub aparența frumuseții, ne strecoară în suflet răul, și de imoralitatea din lume. Atunci nu va mai trebui să ne temem de cursele pe care ni le întinde Diavolul.

Rămâne ca dvs. să alegeți: vreți să fiți neîndurători și perverși ca Diavolul sau asemenea lui Isus - Dumnezeu și omul dragostei sfinte și al păcii?

Falsul naționalism al lui Moses Hess

Pentru a oferi o imagine cât mai cuprinzătoare, mă voi referi în continuare la Moses Hess, cel care i-a „convertit“ pe Marx și pe Engels la socialism.

În Israel se află o piatră funerară pe care se poate citi următoarea inscripție: „Moses Hess, fondatorul Partidului Social Democrat.“ Hess și-a expus „crezul“ în cartea sa, *Catehismul roșu al poporului german*:

„Ce este negru? Negru este clerul... Acești teologi sunt cei mai răi aristocrați... În primul rând, preoții îi învață pe aristocrați să-i exploateze pe oamenii din popor în numele lui Dumnezeu. În al doilea rând, preoții sunt cei care învață poporul să accepte asupra și exploatarea în numele lui Dumnezeu. În al treilea, și cel mai important rând, preoții își asigură cu ajutorul lui Dumnezeu o viață îmbelșugată pe pământ în timp ce poporul este sfătuit să aștepte fericirea din ceruri...

Drapelul roșu simbolizează revoluția permanentă până la victoria deplină a clasei muncitoare în toate țările civilizate: Republica roșie... Religia mea este Revoluția Socialistă... Muncitorii care au reușit să preia puterea politică într-un stat, trebuie să-i ajute pe frații lor exploatați din întreaga lume.“²

Aceasta era religia lui Hess, după cum declarase el însuși în prima ediție a *Catehismului*. La cea de-a doua ediție, Hess a mai adăugat câteva capitole. De data aceasta, aceeași „religie“ (a Revoluției Socialiste) este prezentată într-o terminologie creștină pentru a câștiga adeziunea credincioșilor. Astfel înveșmântată, propaganda Revoluției Socialiste cuprinde și câteva aprecieri frumoase la adresa Creștinismului ca religie a dragostei și a umanitarismului. Dar, din punct de vedere creștin, trebuie făcută precizarea că iadul nu se află pe pământ iar împărăția cerurilor nu se situează în lumea de dincolo. Afirmția

că societatea socialistă va reprezenta adevărata împlinire a idealului creștin constituie o dovadă a felului în care Satan poate lua înfățișarea unui înger de lumină.

După ce Hess i-a convins pe Marx și pe Engels să adere la socialism, pretinzând de la bun început că scopul acestei doctrine este de „a da ultima lovitură religiei medievale”⁴³ (prietenul său Georg Jung s-a pronunțat mai clar în această privință: „Cu siguranță că Marx îl va izgoni pe Dumnezeu din cer”⁴⁴, în viața lui s-a petrecut o schimbare interesantă. El, întemeietorul socialismului modern, a fost și inițiatorul unei mișcări întrutotul diferită de socialism, o formă de manifestare a sionismului.

Astfel, Hess, fondatorul socialismului a cărui menire este de a-l „izgoni pe Dumnezeu din cer”, a fost totodată promotorul unui sionism diabolic. El, care l-a învățat pe Marx în ce constă importanța luptei de clasă, a scris în 1862 aceste surprinzătoare cuvinte: „Ceea ce contează în primul rând este lupta dintre rase și apoi lupta dintre clase.”⁴⁵ În loc să-i învețe pe oameni întrajutorarea reciprocă pentru realizarea binelui general, el a aprins vâlvătaia luptei de clasă care, de atunci, nu s-a mai stins niciodată.

Același Hess este deci promotorul unui sionism bazat pe lupta dintre rasele omenești. După cum respingem marxismul satanic, tot astfel orice creștin sau evreu cu simțul responsabilității trebuie să respingă această perversiune diabolică a sionismului.

Hess revendica Ierusalimul ca aparținând evreilor, eliminându-L însă dintre ei pe Isus, regele evreilor. De ce ar mai avea Hess nevoie de Isus! Căci, el scrie:

„Fiecare evreu este un virtual Mesia, după cum fiecare evreică este o virtuală Mater Dolorosa.“ ⁶

Dar atunci, de ce Hess a făcut din evreul Marx un om al urii, pornit să-L alunge pe Dumnezeu din cer și nu un Mesia, un om al lui Dumnezeu? Pentru Hess, Isus este „un evreu pe care păgânii L-au divinizat ca Mântuitor al lor“⁷. Se pare că nici Hess, nici evreii n-ar avea nevoie de El.

Hess nu dorește să fie mântuit, considerând aspirația la sfințirea individuală ca fiind de sorginte indo-germanică. Idealul evreilor - în concepția lui - trebuie să fie realizarea „statului mesianic“, „pregătirea omenirii pentru revelația esenței divine“⁸, ceea ce înseamnă - după cum mărturisește în *Catehismul roșu* - a înfăptuit revoluția socialistă prin lupta dintre rasele omenesti și dintre clasele sociale.

Moses Hess, care i-a încredințat idolului său Marx, sarcina de a pune capăt religiei medievale, înlocuind-o cu „religia“ revoluției socialiste, scrie aceste cuvinte surprinzătoare: „Rugăciunile evreiești mi-au întărit sufletul întotdeauna.“⁹ Dar ce fel de rugăciuni face cei care susțin că religia ar fi opium pentru popor? Am arătat mai înainte că întemeietorul ateismului științific se ruga în fața lumânărilor aprinse, purtând pe frunte filactere. Atât rugăciunile

evreiești, cât și cele creștine pot fi pervertite în ritualuri satanice.

Hess îl învățase pe Marx că socialismul și internaționalismul sunt inseparabile. Marx scrie în *Manifestul Partidului Comunist* că proletariatul nu are nici o patrie. În *Catehismul roșu*, Hess își bate joc de noțiunea de patrie a germanilor și ar fi avut aceeași atitudine față de noțiunea de patrie a oricărei națiuni europene. Hess critică programul de la Erfurt al Partidului Democrat Social pentru că acesta recunoaște necondiționat principiul național. Dar Hess este un internaționalist „special“, care pledează pentru menținerea naționalismului evreilor. El scrie:

„Oricine neagă naționalismul evreilor nu este doar un apostat, un renegat în sensul religios al cuvântului, ci un trădător al poporului său și al familiei sale. Dacă emanciparea evreilor ar deveni vreodată incompatibilă cu naționalismul lor, atunci evreul va trebui să renunțe la emancipare... Evreul trebuie să fie mai presus de toate, un evreu patriot.“¹⁰

Sunt de acord cu ideile naționaliste ale lui Hess, făcând însă precizarea că soarele strălucește la fel pentru toată lumea. Eu unul mă declar pentru orice fel de patriotism: al evreilor, al arabilor, al germanilor, al rușilor, al americanilor. Patriotismul ca virtute înseamnă promovarea prosperității economice, politice, spirituale și religioase a națiunii respective, cu condiția ca aceasta să se desfășoare în cadrul unor

relații de prietenie și colaborare cu celelalte națiuni. Dar patriotismul evreiesc al unui revoluționar socialist care tăgăduiește patriotismul celorlalte națiuni este extrem de suspect. Se pare că acesta ar ține de un plan diabolic menit să provoace ura tuturor celorlalte popoare împotriva evreilor.

Chiar dacă n-aș fi evreu și aș afla că evreii acceptă patriotismul exclusivist al lui Hess, tot m-aș opune unei astfel de atitudini.

Lupta dintre rase teoretizată de Hess este tot atât de falsă ca și lupta dintre clase pe care a propagat-o.

Hess nu a renunțat la socialism în favoarea acestei forme de sionism. După ce a scris *Roma și Ierusalimul*, el a continuat să activeze în mișcarea socialistă mondială.

Hess nu își formulează foarte clar ideile; de aceea este greu să i le evaluăm. Este suficient însă să aflăm că, după părerea lui Hess, „creștinii Îl văd pe Isus ca pe un evreu sfânt care a devenit păgân,¹¹ sau că „astăzi noi năzuim la o mântuire mult mai cuprinzătoare decât aceea pe care creștinismul a fost în stare să ne-o ofere.¹² Din *Catehismul roșu* reiese că această mântuire mult mai cuprinzătoare este revoluția socialistă.

Am mai putea adăuga că ideologia lui Hess nu reprezintă doar întâiul izvor al marxismului și prima manifestare de sionism satanic, ci și germenele teologiei eliberatoare susținute în mod curent de Consiliul Mondial al Bisericilor și de catolicism. Unul și același om, aproape un anonim, a fost exponentul a trei

mişcări satanice: comunismul, ramura rasistă, bazată pe ură a Sionismului și teologia eliberatoare.

Nimeni nu poate fi creștin dacă îi urăște pe evrei. Isus a fost evreu, ca și fecioara Maria și toți apostolii. Biblia este evreiască. Domnul a spus: „*Mântuirea vine de la Iudei*“ (Ioan 4: 22). Hess glorifică însă poporul evreu de parcă ar dori cu bună știință să provoace o violentă reacție antisemită din partea celorlalte popoare. El a afirmat că religia lui a fost aceea a revoluției socialiste. Pentru el, preoții tuturor celorlalte religii sunt niște șarlatani. Revoluția este singura religie pentru care Hess are o înaltă considerație.

El scrie:

*„Religia noastră (a evreilor) are ca punct de plecare entuziasmul unei rase care de la apariția ei pe scena istoriei a intuit sensul în care va evolua omenirea, presimțind venirea acelor vremuri mesianice în care spiritul uman își va afla împlinirea nu numai la nivel individual, sau într-un mod fragmentar ci la scara instituțiilor sociale ale întregii omeniri.“*¹³

Aceste vremuri pe care Hess le numește „mesianice“ sunt cele ale victoriei revoluției socialiste mondiale. A considera că religia evreilor ar avea ca punct de plecare ideea de revoluție socialistă ateistă este o glumă de prost gust și o jignire la adresa popoului evreu.

Hess se exprimă de multe ori în termeni religioși, fără a crede însă în Dumnezeu. El susține că

„Dumnezeul nostru nu este nimic altceva decât specia umană unită în dragoste.“¹⁴ Cum se poate realiza această unitate? Prin revoluția socialistă în care zeci de milioane de oameni (pe care Hess pretinde că îi iubește atât de mult) aveau să fie torturați și uciși.

Hess nu ascunde câtuși de puțin faptul că nu acceptă nici Împărăția lui Dumnezeu, nici guvernările pământești, considerându-le deopotrivă tiranice. Nu există nimic bun în nici o religie, exceptând-o pe aceea a revoluției socialiste.

„Este inutil să-i ridici pe oameni la nivelul adevăratei libertăți și să-i faci să se împărtășească din bucuriile existenței, atâta vreme cât nu-i eliberezi din sclavia spirituală, adică de sub influența religiei“¹⁵.

Hess vorbește și despre „absolutismul tiranilor din cer și de pe pământ față de sclavi.“¹⁶

Nu putem înțelege dedesubturile satanice ale comunismului dacă nu vom afla ce fel de om a fost Moses Hess, cel care a exercitat o influență hotărâtoare asupra lui Marx și Engels, organizând împreună cu ei și cu Bakunin Internaționala I. Nu-l putem înțelege pe Marx dacă nu vom cunoaște modul de a gândi al lui Hess, pentru că Hess este cel care l-a „convertit“ pe Marx la socialism.

Citez încă o dată cuvintele lui Marx:

„Cuvintele învățăturii mele sunt încalcite într-o dezordine diabolică, încât oricine poate înțelege exact ceea ce dorește să înțeleagă.“

Acesta este stilul lui Marx. Scrierile lui Hess sunt de o încâlcire mai diabolică, greu de descifrat; totuși ele trebuie analizate pentru a putea stabili legăturile dintre marxism și satanism.

Prima carte a lui Hess s-a numit *Sfânta familie a omenirii*. El a considerat-o „o lucrare a Duhului Sfânt al adevărului”¹⁷, afirmând în continuare că așa cum Fiul lui Dumnezeu i-a eliberat pe oameni din propria lor sclavie, tot astfel Hess îi va elibera din robia lor politică. „Eu sunt chemat să mărturisesc pentru lumină, la fel cum a fost chemat Ioan.”¹⁸

Pe atunci Marx, care încă se mai opunea socialismului și încă nu îl cunoscuse personal pe Hess, începuse să scrie o carte polemică la adresa lui. Din motive necunoscute, această carte a rămas neterminată. Mai târziu, Marx a devenit discipolul lui Hess.¹⁹

După cum am arătat mai înainte, scopul declarat al lui Hess era de a da o ultimă lovitură religiei medievale și de a răvăși sufletele oamenilor. În prefața cărții sale, *Judecata din urmă*, el își exprimă satisfacția pentru că filozoful german Kant l-ar fi „decapitat pe bătrânul Tată Iehova, împreună cu întreaga sa sfântă familie.”²⁰ (Hess își exprimă, de fapt, propriile sale idei în numele marelui filozof. Kant nu a avut aceste intenții de „decapitare” a lui Dumnezeu. El a susținut contrariul: „A trebuit să limitez cunoașterea pentru a face loc credinței.”)²¹

Hess consideră că religia evreilor și cea a creștinilor sunt „moarte”²², ceea ce nu-l împiedică însă

să vorbească în cartea sa, *Roma și Ierusalim*, despre „scrierile noastre sfinte“, „sfânta limbă a părinților noștri“, „cultul nostru“, „legile divine“, „căile Providenței“ și „viața evlavioasă“²³.

Aceste contradicții nu se explică prin schimbarea convingerilor lui Hess pe parcursul diferitelor etape ale vieții sale. În cartea sa pseudonaționalistă el declară că nu-și reneagă activitatea ateistă din trecut. Aceasta este o dovadă de cultivare cu bună știință a „încâlcirii diabolice“²⁴.

Hess a fost evreu și unul din precursorii sionismului. Pentru că Hess, Marx și alții ca ei au fost evrei, comunismul este considerat de unii oameni ca o conspirație evreiască. Să nu uităm însă că Marx este și autorul unei cărți antisemite, dovadă că și în această privință a fost călăuzit îndeaproape de Hess.

Iată ce scrie Hess, („sionistul“ care altădată îi glorificase pe evrei), în cartea sa intitulată *Despre sistemul monetar*:

*„Evreii, care de-a lungul istoriei naturale a lumii animale și sociale au avut rolul de a aduce omenirea la stadiul de animal sălbatic, s-au achitat foarte bine de această misiune. Misterul Iudaismului și al Creștinismului s-a revelat în iudeo-creștinismul modern. Misterul sângelui lui Cristos ca și cel al adorației sângelui de către evreii din vechime se dezvăluie aici ca mister al animalului de pradă.“*²⁵

Nu vă neliniștiți dacă nu pricepeți înțelesul acestor cuvinte. Ele au fost scrise înadins într-o „încâlceală diabolică“, din care se desprinde însă foarte clar ura față de poporul evreu. Uneori Hess este un evreu rasist, alteori - antisemit, atitudinea lui variind în funcție de cerințele duhului care i-a inspirat scrierile și pe care el îl consideră „sfânt“.

Hess ar fi putut fi un bun profesor de rasism chiar și pentru Hitler. El care l-a învățat pe Marx că importanța claselor sociale este prioritară, a susținut însă și teza conform căreia: „Viața este produsul nemijlocit al rasei“²⁶. Ca și religiile, concepțiile și instituțiile sociale sunt creații tipice și originale ale rasei. În spatele problemelor referitoare la naționalități și a libertății individuale persistă chestiunea rasei. Întreaga istorie a fost marcată de lupta dintre rasele omenеști și dintre clasele sociale. Cea mai importantă este lupta dintre rase; lupta dintre clase se situează pe locul al doilea.²⁷

Care este cheia succesului atâtor idei contradictorii?

„«Voi scoate sabia împotriva tuturor cetățenilor care se opun elanului muncitoresc», declară Hess într-o scrisoare către Lasalle.“²⁸

Marx va face afirmații asemănătoare:

„Violența este moașa cu ajutorul căreia noua societate ia naștere din pântecul celei vechi.“²⁹

Suntem și reprezentăm acele idei cu care ne hrănim. Marx s-a hrănit cu idei satanice; de aceea a formulat o doctrină satanică.

Organizația Iadul

Comuniștii obișnuiesc să înființeze organizații de bază. Până acum am încercat să demonstrez că mișcările comuniste înseși reprezintă, de fapt, organizații de bază ale ocultismului satanic - ceea ce ar putea explica eșecul de până acum al tuturor încercărilor politice, economice, militare și culturale de a combate comunismul. Pentru a fi eficiente, mijloacele de luptă împotriva Satanei nu trebuie să fie de natură carnală, materială, ci spirituală; altminteri, în timp ce una din organizațiile de bază ale satanismului - de pildă, nazismul - este înfrântă, va lua naștere alta, mai viguroasă...

Himmler, ministrul de interne al Germaniei naziste, își închipuia că este reîncarnarea regelui Henric Păsărarul. El credea că poate folosi puterile oculte în folosul armatei naziste. Mulți dintre liderii nazști nu erau străini de practicarea magiei negre.

Ceea ce era o simplă presupunere la prima editare a acestei cărți, este acum un fapt dovedit. Dovada a fost furnizată chiar de către comuniști. Povestea începe cu cazul Netceaev - care l-a inspirat pe Dostoievski să scrie celebrul său roman *Demonii*.

Netceaev, „superbul tânăr fanatic“³¹, după cum îl numea Bakunin, a scris *Catehismul revoluționarului* - reprezentând statutul organizației rusești „Răzbunarea poporului“ (înființată aproximativ în anul 1870). Scopul acestei organizații a fost formulat astfel:

*„Cauza noastră este înfricoșătoare, desăvârșită, universală și necruțătoare... Să ne unim cu brutele și criminalii - singurii și adevărații revoluționari din Rusia.“*³²

Cel dintâi om ucis de organizația lui Netceaev a fost chiar unul din membrii fondatori care a îndrăznit să critice conducerea organizației. Orice critică era interzisă.

Netceaev plănuia o împărțire inechitabilă a omenirii:

*„O zecime din omenire se bucură de libertatea personală și are drepturi nelimitate asupra celorlalte nouă zecimi care trebuie să-și piardă personalitatea și să devină un fel de turmă.“*³³

*„Fiecare membru al societății îl va spiona pe celălalt și va fi obligat să-l denunțe... Toți sunt sclavi și egali între ei în sclavie.“*³⁴

Netceaev scrie în *Catehismul* său:

„Un revoluționar trebuie să se infiltreze pretutindeni, atât în clasele superioare ale societății cât și în cele inferioare... în biserici... printre literați.“

Discipolul său, Peter Verhovensky, comenta:

*„Am devenit deja foarte puternici. Jurații care-i absolvă pe criminali sunt în întregime ai noștri. Avocații care tremură în tribunale de teamă să nu fie considerați prea liberali, sunt ai noștri. Avem oameni din administrație, oameni de litere, suntem mulți, foarte mulți, iar ei habar n-au că ne aparțin.“*³⁵

Pe baza unui astfel de program s-a înființat o organizație cu un nume impresionant: „Liga revoluționară mondială“. Statutul ei a fost semnat de Netceaev și de Bakunin - colaboratori apropiați ai lui Marx.³⁶ La început, din Ligă făceau parte doar câțiva oameni. Ducele revoluționar Peter Dolgorukov scria la 31 octombrie 1862:

„La Londra, l-am întâlnit pe Kelsiev (care făcea parte din organizația mai sus menționată), un om îngust la minte, dar de nădejde, cumplit de fanatic, cu o figură efeminată. Kelsiev mi s-a adresat cu blândețe, spunându-mi binevoitor: «De vreme ce trebuie s-o facem, de ce să nu ucidem dacă ne este de folos?» De când a venit Bakunin în Anglia, pe toți acești londonezi îi auzi tot timpul vorbind despre „a arde din temelii“, „a asasina“, „a tăia în bucăți“.“

În 1869, la Geneva, Netceaev a redactat o proclamație în care, referindu-se la omul care l-a împușcat pe împăratul Alexandru al II-lea, avertizează:

„Trebuie să înțelegem că ceea ce a făcut Karakazov n-a fost decât un început. Da, acesta a fost prologul. Să luăm aminte că drama propriuzisă va începe foarte curând.“³⁷

Într-o altă proclamație, se afirmă:

„În curând va veni ziua în care vom arbora marele drapel al viitorului, Drapelul Roșu, și vom asalta într-un mare iureș palatul imperial...

Vom striga: «Puneți mâna pe topoare!» și apoi îi vom ucide pe oamenii împăratului. Fără milă! Ucideți în locurile publice, dacă acești ticăloși îndrăznesc să pătrundă acolo, în case, în sate...

Nu uitați că toți cei care nu vor fi de acord cu voi, vor fi împotriva voastră. Oricine este împotriva voastră, este dușmanul vostru și trebuie să-i distrugem pe acești dușmani prin orice mijloace.“³⁸

În 1872, a fost înființată o societate revoluționară, cu un nume banal: «Organizația», al cărei nucleu strict secret purta însă numele înfiorător: «Iadul». Timp de peste un secol, diverse alte organizații, care și-au schimbat în mod permanent numele, au preluat obiectivele acestei societăți, despre a cărei existență nu știa însă nimeni din afara ei.

Istoricii sovietici nu au îndrăznit să scrie despre activitatea «Iadului» - organizație premergătoare Partidului Comunist din Uniunea Sovietică - decât în anul 1965, la 93 de ani după înființarea acestei organizații.

În *Revoluționarul ilegalist* din Rusia, E. S. Vilenska scrie:

*„«Iadul» era numele nucleului organizației secrete care exercita teroarea nu numai împotriva monarhiei, ci - prin funcțiile represive deținute - chiar față de membrii organizației secrete“*³⁹

În *Cernâșevski sau Neceaev*⁴⁰ se menționează faptul că unul dintre membrii «Iadului» s-a oferit să-și otrăvească propriul său tată pentru a-i dăruia organizației din care făcea parte moștenirea dobândită pe această cale.

Cernâșevski, care, de asemenea, făcea parte din această organizație, a scris:

*„Voi lua parte la revoluție; nu mi-e frică de mizerie, de bețivii cu bâte, de măcel. Nu ne pasă dacă va trebui să curgă sânge de trei ori mai mult decât în timpul revoluției franceze. Ce contează dacă va trebui să ucidem o sută de mii de chiaburi?“*⁴¹

Iată câteva din obiectivele fundamentale ale organizației satanice:

„Mistificarea este cel mai eficient mijloc, dacă nu chiar singurul, de a-i determina pe oameni să facă o revoluție.

Este suficient să ucizi câteva milioane de oameni și angrenajul revoluției va fi pus în mișcare.

Idealul nostru este înfricoșător, desăvârșit, universal și necruțător.“

Și iarăși:

*„Omenirea trebuie să fie împărțită inegal; o zecime din omenire se bucură de libertate personală și are drepturi nelimitate asupra celorlalte nouă zecimi care trebuie să-și piardă personalitatea și să devină un fel de turmă.”*⁴²

În aceste scrieri este frecvent folosită sintagma „nu ne temem“. Un exemplu reprezentativ este următoarea proclamație:

*„Nu ne temem dacă ne va fi dat să aflăm că pentru a răsturna actuala ordine socială e nevoie să vărsăm de trei ori mai mult sânge decât iacobinii (revoluționarii francezi) - în Revoluția din 1790... Dacă pentru realizarea obiectivelor noastre va trebui să căsăpim o sută de mii de moșieri, nu ne vom teme s-o facem.”*⁴³

De fapt, numărul victimelor a fost mult mai mare. În *Memorii din al doilea război mondial*, Churchill declară că Stalin i-a mărturisit că în Uniunea Sovietică au murit de pe urma colectivizării zece milioane de oameni.

Ceea ce trebuie reținut în primul rând este că abia după un răstimp de o sută de ani, comuniștii au mărturisit că la începutul comunismului a existat o anumită organizație numită «Iadul». De ce tocmai

«Iadul»? De ce nu societatea pentru ajutorarea săracilor sau pentru ajutorul omenirii? De ce accentul este pus în mod special pe iad?

Astăzi comuniștii sunt mai precauți. Dar la început, însuși numele organizației lor demonstra că adevăratul lor scop era de a câștiga și pecetlui cât mai multe suflete omenești pentru osânda veșnică.

Originiform

Poliția politică secretă din Uniunea Sovietică a creat un organism uriaș cu scopul de a distruge bisericile din întreaga lume. Obiectivul prioritar era de a anihila sau de a diminua adversitatea față de comunism a diferitelor religii. În plus, se încearcă racolarea reprezentanților bisericii, ca prin intermediul și prestigiul preoților, masele de credincioși să fie sensibilizate la ideologia comunistă. Numele acestui departament este «Originiform». Rețeaua are ramificații secrete în fiecare țară și în fiecare organizație religioasă importantă.

Este lesne de înțeles că primele vizate sunt organizațiile anticomuniste și misiunile creștine care activează în spatele Cortinei de Fier. Agenții provocatori și propagandiștii comuniști se infiltrează înăuntrul bisericilor și misiunilor creștine cu scopul de a-i dezarma ideologic pe cei ce cred în Dumnezeu.

Primul director al acestei organizații, Vasili Gorelov, fusese mai înainte preot ortodox - apostol

din stirpea lui Iuda. Sediul central al organizației se află în Varșovia. Actualul ei conducător se numește Theodor Kasky.

În orașul Feodosia se află centrul de instruire al agenților care urmează a fi trimiși în țările latine, iar la Moscova sunt instruiți agenții pentru America de Nord. Agenții pentru Anglia, Olanda, Scandinavia sunt instruiți la Siguel (Letonia), iar cei pentru țările musulmane la Constanța (România).

În aceste școli se pregătesc falși pastori și preoți, falși imami (preoți musulmani), falși rabini. Fiecare dintre aceștia trebuie să cunoască temeinic religia respectivă. Unii dintre ei, pozând în persecutați, cer protecția bisericilor sau a misiunilor creștine.

Un comunist italian pe nume Tondi, după ce a absolvit școala „Lenin“ din Moscova, a fost instruit de Partidul Comunist pentru a se înscrie în ordinul ie-zuiților; mai târziu a ajuns secretarul lui Papa Paul al VI-lea. Adevărata sa identitate a fost descoperită, iar astăzi el declară public că este comunist și că s-a căsătorit cu o comunistă.

Continuă încă să activeze în cadrul Partidului Comunist, ocupându-se tot de probleme religioase, și susține că Papa l-ar fi iertat.⁴⁴

ÎNGERI DE LUMINĂ

Liturghia satanică

Dr. Lawrence Pazder, în cartea sa *Michele își aduce aminte*¹, reproduce textual cuvintele rostite în timpul unei liturghii satanice secrete, obținute prin metoda analizei regresive de la o pacientă care a luat parte la un astfel de ritual cu douăzeci de ani în urmă.

Satan apare în timpul liturghiei și rostește următoarele cuvinte:

*Ieșind din întuneric și din focul cel roșu
Un om se întoarce dintre morții cei vii;
Eu merg pe pământ numai noaptea,
Eu fac să ardă numai lumina.
Eu merg acolo unde toți se tem;
Eu merg și-i găsesc pe cei răătăciți.
Toate forțele întunericului sunt ale mele.
Închide lumina, fă întuneric!*

Evident că rolul lui Satan este interpretat de marele preot al sectei respective. Apoi Satan ia Biblia în mână și spune:

*Nici un ochi nu poate vedea ce
a spus această carte*

Ceea ce este scris în ea este mort.

Nici un ochi nu poate vedea, nici măcar un prieten.

În cele din urmă, cărțile sunt ale mele.

Poți scrie toată ziua, poți scrie toată noaptea,

Dar scrisul nu va aduce lumină.

O voi arde în întregime, o voi face neagră.

Voi arde toate cuvintele voastre

de la primul până la ultimul.

Voi arde fiecare pagină, voi mânca fiecare cuvânt

Și apoi îl voi scuipa ca să nu mai fie

niciodată auzit.

Focul va crește, ochii lor vor vedea.

Cartea cuvintelor nu poate sta în fața mea.

Când vor îmbătrâni vor ști și vor spune.

Singura putere vine din Iad.

Matei, Marcu, Luca și Ioan

Aruncați în flăcări și s-a terminat cu ei.

Cuvintele lor erau minciuni,

Copiii mei vor vedea.

În foc cuvintele lor mor.

Singurul lucru adevărat rămas prin foc

Este lumina cu ajutorul căreia mă vedeți.

Mă voi întoarce, așteptați și veți vedea.

Mă voi întoarce să iau lumea pentru mine.

Tot ce a trecut trebuie să se reîntoarcă.

Eu am fost aruncat, dar eu pot rezista în foc.

*Întoarceți-vă, copiii mei, întoarceți-vă!
Atingeți fiecare bucată de pământ.
Atingeți pe oricine puteți.
Faceți o fiară din fiecare om.*

Apoi toți participanții încep să cânte:

*Este timpul să se schimbe din negru în roșu.
Este timpul să se schimbe din viu în mort.
Prințul întunericului...
Ajută-ne să sărbătorim banchetul
Fiarei care va veni.*

Satan vorbește din nou:

*Cel sfânt, cel Preaînalt
Ha, nu după mult timp, foarte curând voi fi eu.
Mi-am pus capcanele în toate țările pe care
le vedeți,
Așteptând ca acestea să se prăbușească.
Bani, numere și puterea urii,
Acestea sunt lucrurile pe care mă bizuiesc.
Numerele oamenilor - atât de mulți, și fiecare
atât de mic,
Dar, cu atât de mulți bani, cel mic devine mare.*

Friederich Nietzsche, în cea de-a patra parte a cărții sale *Așa grăit-a Zarathustra*, sub titlul «Înviere» oferă cititorilor textul unei alte liturghii satanice, compuse într-un spirit asemănător celei prezentate mai înainte.²

Este atât de dureroasă constatarea că liturghiile satanice au ajuns să pătrundă în viața mai multor americani și îndeosebi în viața copiilor.³

„Satan, Satan, Satan. El este Dumnezeu, el este Dumnezeu, el este Dumnezeu.“ Aceste blasfemii se ascund în textele unei părți a muzicii rock pe care tinerii o ascultă la ora actuală, fără a recepta conștienți mesajul ei satanic. În cazul acesta, muzica este camuflajul liric în care se ascunde capcana cuvintelor.

Anumite grupuri rock folosesc acest procedeu. Discul de mare succes al formației *Led Zepelin*, intitulat «Scara spre cer», al cărui text, după cum se știe, este destul de simplist ascunde următorul mesaj: „Cânt pentru că trăiesc cu Satan.“ Într-un alt cântec se spune: „M-am hotărât să fumez marijuana.“ Adresându-se subconștientului, sugestia exercită asupra noastră o influență mai mare (deci mai periculoasă) decât ideile conștient receptate.

Astăzi, liturghiile satanice sunt foarte rar oficiate în public. În biografia consacrată lui Fouché, Stefan Zweig descrie un asemenea ritual care a avut loc în văzul lumii în orașul Lyon, în timpul revoluției franceze, în cinstea unui revoluționar ucis, pe nume Chalier. În acea zi crucile au fost smulse de pe toate altarele, iar preoților li s-au confiscat odăjdiile. O uriașă mulțime de oameni a coborât în piață purtând bustul revoluționarului ucis. La această ceremonie au participat trei proconsuli pentru a cinsti memoria lui Chalier - „dumnezeul - mântuitor care a murit pentru poporul său“.

Oamenii țineau în mâini potire, icoane și alte obiecte de uz liturgic. În urma lor venea un asin care purta pe cap mitra episcopală. De coada lui era legată o cruce și o Biblie.

La sfârșit, Evanghelia, cărțile de rugăciune și icoanele au fost aruncate în flăcări. Măgarului i s-a dat să bea din potirul de împărtășanie ca răsplată pentru participarea lui la acest ritual. Bustul lui Chalier a fost așezat pe un altar în locul icoanei lui Cristos, făcută țândări. Zeci de răspopiți catolici au luat parte la ceremonie.

În amintirea acestui eveniment a fost imprimată o medalie. Ceremoniile secrete satanice nu se desfășoară sub aceeași formă, dar fondul lor este același.

Revista sovietică *Iunii Kommunist* descrie cu lux de amănunte o liturghie satanică în care pâinea și vinul amestecate cu excremente și cu lacrimile obținute prin tăierea ochiului unui cocoș viu, s-ar „transubstanția” - chipurile - în trupul și sângele lui Lucifer.

În timpul ceremoniei, cuvintele din textul liturghiei sunt citite invers, de la sfârșit spre început, așa cum se procedează în riturile satanice. Apoi, între Satan și adoratorii lui se încheie un pact care cuprinde următoarele clauze: lepădarea de credința creștină; rebotezarea în numele Diavolului, cu schimbarea numelui; renegarea nașilor și înlocuirea lor cu protectori din partea Satanei; dăruirea câtorva veșminte personale Satanei; depunerea - în interiorul cercului magic - a jurământului de credință față de Satana;

înscrierea numelui neofitului în «Cartea morții» - în semn de negare a «Cărții vieții lui Cristos»; promisiunea de a-i aduce Diavolului ca ofrandă pe proprii tăi copii, de a-i face daruri și de a săvârși acele fapte care sunt pe placul său; jurământul de a nu divulga secretele de la întâlnirea vrăjitoarelor și de a înjosi religia creștină.

De ce comuniștii extrag astfel de precepte din vechile cărți de demonologie, recomandându-le apoi tinerilor ca pe o hrană substanțială a spiritului? Asta e tot ce are de oferit marxismul pentru spiritul omului?

În continuare, revista comunistă menționează:

„În această demonică anti-creație, care pe dinafară seamănă foarte mult cu lumea noastră, omul trebuie să răsplătească prin rău fiecare succes din viața sa.“

Apoi, afirmă cu nerușinare de parcă ar cita deviza satanismului: „Satan nu este dușmanul omului. El este Viață, Dragoste, Lumină.“

În încheierea articolului sunt citate cuvintele lui Uspenskii, exprimând speranțele comuniștilor:

„Unele idei pătrund până în cele mai tainice unghere ale sufletului nostru, punându-și amprenta pentru totdeauna... Urmele lăsate de aceste idei vor otrăvi viața.“⁴

Acest articol insidios este redactat sub forma unei informări obiective, dar mobilul său subtil este de a

stârni curiozitatea morbidă a cititorului, conducând la efecte dezastruoase pe plan spiritual.

În timpul ceremoniei de inițiere în al treilea grad al bisericii sataniste, cel inițiat trebuie să jure: „Voi face întotdeauna numai ceea ce vreau eu.“ Cu alte cuvinte, nu există nici o autoritate superioară eului păcătos. Aceasta este o negare fățișă a poruncii lui Dumnezeu: „...*să nu urmați după poftele inimilor voastre și după poftele ochilor voștri, ca să vă lăsați târâți la curvie*“ (Numeri 15: 39).

Marxiștii fac apel la cele mai josnice sentimente, stârnind în suflete ura față de cei bogați și îndemnându-i pe oameni la violență împotriva oricui. „Răul face istoria“, scria Marx, căruia i-a revenit un rol hotărâtor în determinarea istoriei.

Revoluțiile nu duc la triumful dragostei ci, mai degrabă, la mania de a ucide. În revoluțiile din Rusia și din China, după uciderea a zeci de milioane de nevinovați, comuniștii nu s-au mai putut opri și au început să se omoare unii pe alții.

Este oare totul permis?

Închinarea la Diavolul este foarte veche, mai veche chiar decât creștinismul. Nu este exclus ca profetul Isaia să fi avut în vedere acest aspect, atunci când a scris: „*Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui, dar Domnul a făcut*

să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor“ (Isaia 53: 6).

Adevăratul sentiment religios se situează la anti-podul exaltării eului. Anumiți rabini (aparținând sectelor haside) nu pronunță niciodată cuvântul „eu“ deoarece consideră că acest pronume îi aparține în exclusivitate lui Dumnezeu. Voința care se exprimă prin rostirea acestui cuvânt poate influența negativ comportamentul omului.

Dimpotrivă, atunci când un bărbat sau o femeie primesc inițierea satanistă de gradul VII, aceștia jură că se vor călăuzi în viață, după principiul: „Nimic nu este adevărat și totul este permis“. Odată, Marx a fost întrebat de fiica lui: „Care este principiul tău favorit?“, la care el a răspuns: „Să mă îndoiesc de orice.“⁵

În *Manifestul Partidului Comunist*, Marx a afirmat că urmărirea nu numai abolirea tuturor religiilor, ci și a oricărei morale - ceea ce va face ca totul să fie permis.

Am citit îngrozit principiul inițierii satanice de gradul VII, afișat pe zidurile Universității din Paris în timpul convulsiilor sociale din 1968; era redus la formula: „Este interzis să interzici“ consecința firească a devizei „Nimic nu este adevărat și totul este permis.“

Evident, tinerii nu-și dăduseră seama de absurditatea acestei interdicții. Dacă este interzis să interzici, trebuie să fie interzisă și interdicția de a interzice.

Iar dacă totul este permis, înseamnă că este permisă și interdicția.

Tinerii cred că libertatea constă în negarea oricărei interdicții. Marxiștii știu mai bine acest lucru. Pentru ei, această definiție a libertății înseamnă că este interzis să interzici dictaturile inumane din China comunistă și din Uniunea Sovietică.

Dostoievski deja avertizase: „Dacă Dumnezeu nu există, înseamnă că totul este permis.“ Dacă nu există Dumnezeu, înseamnă că toate instinctele noastre sunt descătușate. Expresia fundamentală a acestui gen de libertate este rară. Oricine este liber (în această accepție) să considere libertatea ca pe o slăbiciune sufletească. Engels spunea: „Dragostea universală este o absurditate.“ Gânditorul anarhist Max Stirner, autorul cărții *Eul și proprietatea sa* și unul dintre prietenii lui Marx, a scris: „Sunt legitim îndreptățit să fac orice lucru pe care îl pot face.“

Comunismul este o posedare demonică colectivă. În *Arhipelagul Gulag*, Soljenițan descrie câteva din efectele îngrozitoare ale comunismului, înregistrate în sufletele și în viețile oamenilor.

Mitul lui Marx

Permiteți-mi să vă spun încă o dată că îmi dau foarte bine seama de faptul că argumentele mele de până acum pot fi considerate doar ca niște dovezi indirecte. Dar ceea ce am scris este suficient pentru a

demonstra că tot ce spun marxiștii despre Karl Marx nu este altceva decât un mit. Marx nu este câtuși de puțin îngrijorat de sărăcia în care trăiesc tovarășii săi, pentru care revoluția este ultima soluție...

El nu i-a iubit niciodată pe muncitori, considerându-i „într-o ureche“, „proști“, „măgari“, „ticăloși“, exprimându-se chiar obscen la adresa lor. Nu i-a iubit nici pe tovarășii săi de luptă pentru cauza comunismului. Lui Freilligrath îi spunea „Porcul“⁶, pe Lasalle îl numea „evreu negru“⁷, iar pe Bakunin îl considera „o nulitate de teoretician.“⁸

Locotenentul Cekov, luptător în revoluția din 1848 și unul dintre tovarășii de băutură ai lui Marx, mărturisea că narcisismul lui Marx devorase tot ce fusese bun în sufletul său.

Cu siguranță că Marx nu-i iubea pe oameni.

Giuseppe Mazzini, care îl cunoștea foarte bine pe Marx, scrie despre el că „avea un spirit destructiv. În inima lui nutrea mai degrabă ură decât dragoste față de oameni.“⁹

Massini era un „carbonar“. Această organizație (înființată în anul 1815 de genovezul francmason Maghella) declara că principalul ei scop, „conform năzuințelor lui Voltaire și obiectivelor Revoluției franceze, era desființarea religiei catolice și, în cele din urmă, a creștinismului.“ La început, mișcarea carbonarilor s-a manifestat doar în interiorul Italiei dar, ulterior, a căpătat o mai largă orientare europeană.

Deși l-a criticat pe Marx, Massini a rămas în continuare prieten cu el. *Enciclopedia iudaică*

menționează faptul că celor doi li s-a trasat sarcina de a pregăti discursul și organizarea Primei Internaționale; ceea ce înseamnă că cine se aseamănă se adună, chiar dacă cei doi se criticau reciproc.

Nu cunosc nici o mărturie din partea contemporanilor lui Marx care să infirme aprecierile făcute de Massini la adresa lui. Dragostea lui Marx față de oameni este un mit creat numai după moartea acestuia.

De fapt, citatul favorit al lui Marx era acest fragment din versurile lui G. Werth: „Nu este nimic mai plăcut pe lume decât să-i muști pe dușmanii tăi.“ Marx a afirmat deschis: „Suntem neîndurători. Nu cerem nici un pic de îndurare. Când va veni rândul nostru, nu vom evita terorismul.“

E greu de crezut că astfel de afirmații ar putea constitui expresia dragostei față de oameni.

Marx nu a urât religia pentru că aceasta ar fi stat în calea realizării fericirii oamenilor. Dimpotrivă, el dorea ca oamenii să se chinuie atât pe lumea aceasta cât și în cealaltă, toată veșnicia. Acesta era „idealul“ său. După cum a mărturisit, țelul său era distrugerea religiei. Socialismul, cauza proletariatului, umanismul - nu erau decât niște pretexte.

După ce a terminat de citit cartea lui Charles Darwin, *Originea speciilor*, Marx i-a trimis o scrisoare lui Lassalle mărturisindu-i bucuria că cel puțin în domeniul științelor naturale, lui Dumnezeu I s-a dat „lovitura de grație.“¹⁰ Atunci, care să fi fost ideea predominantă din gândirea lui Marx? Să fi fost oare frământat din pricina condițiilor mizerabile de trai

ale proletariatului? Dacă ar fi așa, atunci în ce ar mai consta valoarea atribuită de Marx teoriei lui Darwin? Singurul răspuns acceptabil este că Marx, înainte de toate, a fost preocupat de distrugerea religiei.

Lupta pentru binele clasei muncitoare era o aparență. Acolo unde proletariatul nu se ridică la luptă în numele „idealului“ socialist, marxiștii vor exploata diferențele dintre rase sau așa numita prăpastie dintre generații. Pentru ei principalul obiectiv îl constituie distrugerea religiei.

Marx credea în iad. Programul său, ideea care l-a călăuzit și l-a însuflețit de-a lungul vieții a fost de a-i trimite pe oameni în iad.

Robin Goodfellow

Marx a scris:

„În neliniștea care a cuprins clasa de mijloc, aristocrația și profesii reacționarismului se simte prezența vajnicului nostru prieten, Robin Goodfellow, bătrâna cârțiță care poate săpa la temelia lucrurilor atât de repede - revoluția.“¹¹

Cei care au studiat opera lui Marx nu au încercat să afle cine anume este acest Robin Goodfellow, viteazul prieten al lui Marx, activând pentru cauza revoluției.

În secolul al XVI-lea, evanghelistul William Tydale folosea numele Robin Goodfellow ca pe o

denumire a Diavolului.¹² Shakespeare, în *Visul unei nopți de vară*, îl caracteriza pe același Robin Goodfellow ca „vicleanul spirit ce-i îndrumă greșit pe cei ce rătăcesc în noapte.”¹³

Astfel, conform declarațiilor lui Marx (părintele comunismului) iată cine era prietenul său apropiat și autorul revoluției comuniste: un demon.

Mormântul lui Lenin

Isus - revelându-Se sfântului Ioan - a adresat un foarte misterios mesaj, bisericii din Pergam (un oraș din Asia Mică): „*Știu unde locuiești; acolo unde este scaunul de domnie al Satanei*” (Apocalipsa 2: 13). Pergam era cu siguranță unul dintre focarele satanismului din acea vreme. Ghidul turistic al Berlinului (ediția Baedeker) menționează că altarul lui Zeus din Pergam a fost expus la Muzeul Insulei până în anul 1944. După dezgroparea lui de către arheologii germani, acest altar s-a aflat în plin centru al capitalei naziste în timpul regimului satanic al lui Hitler.

Dar povestea „scaunului de domnie al Satanei” încă nu s-a sfârșit. În ziarul *Svenska Dagbladet* (Stockholm, 27 ianuarie 1948) se relatează că:

1. După cucerirea Berlinului de către armata sovietică, altarul din Pergam a fost luat din Germania și dus la Moscova. Dimensiunile lui sunt colosale:

127 de picioare lungime, 120 de picioare lățime și 40 de picioare înălțime.

În mod surprinzător, altarul nu a fost expus la nici un muzeu sovietic. Atunci, cu ce scop a fost transportat la Moscova?

Am arătat mai înainte că în vârful nomenclaturii sovietice se practicau ritualuri satanice. Să fi fost oare folosit altarul din Pergam în scopuri personale? Sunt multe întrebări la care nu s-a răspuns. Este de ajuns să spunem că obiectele care au o valoare arheologică atât de mare de obicei nu dispar, fiind mândria muzeelor care le dețin.

2. Arhitectul Stjusev a folosit ca model acest altar al Satanei pentru construirea mausoleului lui Lenin, în 1924.¹⁴

De atunci, mii de cetățeni sovietici așteaptă zilnic la rând pentru a putea vizita acest sanctuar al Satanei în care mumia lui Lenin se află expusă pe un catafalc de onoare. Lideri religioși din întreaga lume vin să-l omagieze pe „patronul spiritual“ al Sovietelor în incinta acestui lăcaș ridicat în cinstea Satanei. Nu trece o zi fără ca în acest loc să nu se depună coroane de flori, în timp ce bisericile creștine din Piața Roșie din Moscova au fost transformate de o bună bucată de vreme în muzee.

Domnia lui Satan în Uniunea Sovietică este foarte vizibilă.

Templul satanist din Pergam nu este singurul de acest fel. De ce vorbește Isus tocmai despre acest

templu care, în perioada aceea, nu era atât de important? Cuvintele Domnului din acest verset sunt mai de grabă profetice, referitoare la nazism și comunism, în timpul cărora acest altar avea să fie ținut la loc de cinste.

⊕ ⊕ ⊕

Capitolul IX

CUI ÎI VOM SLUJI ?

Îndemn la acțiune

Această carte a fost scrisă în urma unei documentări. Gânditorii creștini, ca și alți oameni de cultură, sunt tentați de multe ori să-și construiască întreaga argumentație pornind de la idei preconcepute. Discursul lor nu înaintează doar în măsura în care ei reușesc să stabilească adevărul. Uneori aceștia sunt înclinați să răstălmăcească adevărul sau să exagereze argumentația pentru a-și impune propriul punct de vedere.

Eu nu pretind că aș fi dovedit cu probe incontestabile că Marx a făcut parte dintr-o anumită sectă satanistă, dar cred că faptele și situațiile prezentate până acum conduc foarte clar la această concluzie. Există, în mod cert, numeroase date din care reiese influența satanică exercitată asupra vieții și scrierilor lui Karl Marx dar, în același timp, trebuie să recunoaștem că lipsesc încă anumite verigi din înlănțuirea

logică a dovezilor care să ne permită pronunțarea categorică a unui verdict în această privință.

În lupta dusă împotriva comunismului se poate recurge la sancțiuni economice, presiuni politice, amenințări militare și propagandă anticomunistă. Biserica trebuie să sprijine toate acele acțiuni laice prin care conștiința omenească se angajează în lupta împotriva dușmanilor lui Dumnezeu. Dar Biserica dispune și de armele ei specifice.

Mitropolitul ucrainean al Bisericii catolice de rit bizantin, contele Andrew Sheptytŭky, a cerut ca Roma să hotărască începerea rugăciunilor de exorcizare a comuniștilor, al căror „regim politic nu se poate explica decât printr-o masivă posedare demonică“.

Isus nu le-a spus ucenicilor Săi să se plângă din cauza dracilor, ci să-i scoată afară din oameni (Matei 10: 8). Acest lucru este cu putință, dar această carte nu-și propune să intre în detalii cu privire la acest fel de rugăciune.

Reacția cititorilor

Primele ediții ale acestei cărți au provocat reacții interesante din partea cititorilor. Mulți dintre ei au considerat-o ca pe o nouă interpretare a marxismului, indicându-mi surse valoroase pentru o nouă documentare.

Pe de altă parte, o revistă teologică din Olanda a acordat un spațiu de câteva coloane unui articol în

care se încerca minimalizarea importanței acestei interpretări: „Este posibil ca Marx să nu fi fost străin de practicarea magiei negre - susținea autorul articolului - dar acest lucru nu este foarte important. Toți oamenii sunt păcătoși și toți au gânduri necurate. Nu e cazul să ne îngrijorăm din această cauză.“

Este adevărat că toți oamenii sunt păcătoși, numai că nu toți sunt infractori. Toți suntem păcătoși, dar unii dintre noi sunt ucigași iar alții judecătorii care, conform legii, pronunță sentința aplicabilă acestor ucigași.

Crimele comunismului sunt fără precedent. Care alt sistem politic a ucis șazeci de milioane de oameni într-o jumătate de secol?¹ Alți șazeci de milioane de oameni au fost uciși în China comunistă. (Unii consideră că cifra victimelor este mult mai mare).

Există diferite grade de culpabilitate a păcătosului și a criminalului. Dimensiunile crimelor comise de comuniști sunt date de intensitatea cu care s-a exercitat influența satanică asupra întemeietorului comunismului modern. Păcatele ieșite din comun ale comunismului ca și cele ale nazismului sunt într-adevăr satanice.

Am primit și scrisori de la sataniști care fac apologia propriei lor religii. Iată ce îmi scrie unul dintre aceștia:

„Însăși Biblia - din pricina dovezilor furnizate chiar de scrierile pe care le conține - reclamă o apărare a satanismului. Gândiți-vă la miile de

pământeni creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și - luați aminte! - nimiciți prin foc și pucioasă (Sodoma și Gomora) sau printr-o puzderie de plăgi mortale dar mai ales prin potopul care a dus la înecarea întregii populații de pe pământ, cu excepția familiei lui Noe. Dacă toate aceste dezastre au fost provocate de un Domn - Dumnezeu - Iehova al îndurării, cum ar fi procedat oare un Dumnezeu al neîndurării?

Dar nicăieri în Biblie nu se menționează că Satan ar fi provocat vreodată moartea cuiva. Deci, haideți să ascultăm și ce are de spus Satan în această privință!“

Acest satanist nu a studiat bine Biblia. Moartea a venit în lume din cauza minciunii prin care Satana a ispitit-o pe Eva să păcătuiască. De asemenea, acest satanist a tras concluzii pripite, căci Dumnezeu încă nu a terminat de lucrat la desăvârșirea creației Sale .

La început, orice pictură este lipsită de sens, reprezentând de cele mai multe ori în acest stadiu doar un urât amestec de linii și puncte de felurite culori. Lui Leonardo da Vinci i-au trebuit douăzeci de ani pentru ca din acest amestec amorf să ia naștere minunata *Mona Lisa*. Ca și artistul, Dumnezeu crează în timp, modelând ființele și distrugându-le pentru a le da o nouă formă. Sămânța lipsită de frumusețe și de miresme moare pentru a deveni astfel o splendidă și înmiresmată floare. Omizile trebuie să moară pentru a deveni minunați fluturi. Dumnezeu

le îngăduie oamenilor să treacă prin focul purificator al suferințelor și al morții. Apoteoza creației va fi un cer nou și un pământ nou pe care va triumfa neprihănirea. Atunci, cei care au ascultat de Satan vor regreta și vor suferi o întreagă veșnicie.

Isus a răbdat să fie biciuit și răstignit. Dar cei care doresc să-L cunoască pe Dumnezeu trebuie să privească dincolo de mormânt, la învierea și înălțarea la cer ale lui Isus. Spre deosebire de această categorie de oameni, dușmanii lui Isus care au pus la cale uciderea Lui, au contribuit astfel la distrugerea poporului și a templului lor, pierzându-și sufletele.

Spiritul critic a încercat să-L înțeleagă pe Dumnezeu numai prin intermediul rațiunii, care nu oferă însă calea împăcării cu Creatorul nostru. Dumnezeu nu poate fi înțeles pe cale intelectuală, ci numai dăruindu-I în întregime inima noastră.

Un om din Jamaica a întrebat dacă americanii care exploatează țara lui nu sunt tot atât de satanici ca Marx. Răspunsul este negativ. Americanii sunt păcătoși ca toți oamenii. În America există un mic grup de oameni care se închină Diavolului. Dar națiunea americană ca atare nu se închină Diavolului.

Nauka I Relighia, principala revistă de ateism din Moscova, publică un lung articol scris de doi filozofi, Belov și Shilkin. Aceștia afirmă că:

„Temperamentul lui Wurmbrand ar putea fi invidiat de cei mai mari jucători de fotbal. Strigătul său este sălbatic. Acest luptător cheamă

oamenii la o cruciadă împotriva socialismului pe care îl consideră o „operă“ a Satanei. El a fost închis în România pentru că a împărțit literatură religioasă instigatoare la revoltă împotriva guvernului.“²

Cu privire la acest articol trebuie făcute două observații. În primul rând, sunt considerat „un pastor diabolic“ pentru că am scris cartea *A fost Karl Marx un satanist?*, deși autorii articolului nu sunt în stare să aducă nici măcar un singur argument prin care să respingă întreaga documentație care susține existența legăturilor lui Marx cu secta satanistă. În al doilea rând, în articolul respectiv sunt felicități liderii creștini, chiar și cei anticomuniști, care s-au situat pe o poziție potrivnică atitudinii mele. Ei pot fi adversari ai comunismului dar atâta vreme cât se opun lui Wurmbrand, principalul inamic al comunismului, capătă „binecuvântarea“ Moscovei.

Am primit o scrisoare deosebită de la un nigerian care fusese lider sindical marxist timp de douăzeci de ani. Cartea mea l-a ajutat să-și dea seama că Satan îl dusesse pe calea pierzării. De altfel, acest om a devenit creștin.

Capitolul X

MARX SAU CRISTOS ?

Un mesaj adresat marxiștilor...

Dacă ar fi să mă adresez unui simplu adept al marxismului, i-aș spune cam așa:

Astăzi mulți marxiști nu mai sunt însuflețiți de spiritul care i-a posedat pe Hess, Marx sau Engels. Ei iubesc cu adevărat omenirea fiind încredințați că luptă pentru binele universal, fără a dori să devină niște instrumente ale Satanei.

Din nenorocire, în cazul marxismului, satanismul se ascunde sub o filozofie materialistă care îi împiedică pe adepții doctrinei să vadă realitatea spirituală; căci existența nu se limitează la materie. Există și o realitate a spiritului, a adevărului, a frumosului și a idealurilor.

De asemenea, există o lume a duhurilor rele a căror căpetenie este Satan. El a căzut din cer datorită mândriei sale, trăgând după sine în cădere o întreagă oștire de îngeri. Apoi i-a ispitit pe strămoșii omului.

De atunci, perfidia sa s-a perpetuat și s-a înmulțit prin fiecare tertip până în ziua de astăzi, când asistăm la distrugerea minunatei creații a lui Dumnezeu prin războaie mondiale, sângeroase revoluții și contra-revoluții, dictaturi, asuprire, rasism de diferite feluri, false religii, agnosticism și ateism, crime și afaceri murdare, infidelitate în dragoste și în prietenie, destrămarea căsniciilor, răzvrătirea copiilor.

Omenirea nu mai are viziunea lui Dumnezeu. Dar ce anume a luat locul acestei viziuni? Ceva mai bun?

Prin natura lui, omul trebuie și vrea să fie religios. Dacă nu va avea o religie care să-l învețe să se teamă de Dumnezeu, va avea religia lui Satan și îi va persecuta pe toți cei care nu se închină „dumnezeului“ său.

Chiar dacă presupunem că numai câțiva dintre conducătorii comuniști au fost în mod conștient sataniști, există însă o categorie întregă de oameni care sunt sataniști fără să știe că există o astfel de religie. Dacă un om urăște noțiunea de Dumnezeu și numele lui Cristos, dacă trăiește ca și cum ar fi alcătuit numai din materie, dacă neagă principiile religioase și morale, atunci el nu este altceva decât un satanist care face parte din aceeași categorie cu cei care aprofundează ocultismul.

În Frankfurt (Germania Occidentală), în ziua de duminică, la serviciile divine al Bisericii iau parte mai puțini oameni decât la ședințele de spiritism unde se pretinde că sunt chemate duhurile morților. Se cunoaște, de pildă, existența bisericilor sataniste din

München și Düsseldorf.¹ Multe altele se află în Franța, Anglia, S.U.A., și în alte țări.

În Marea Britanie există 35.000 de persoane care practică vrăjitoria. În universități americane și chiar în licee se predau cursuri de inițiere în vrăjitorie, astrologie, magie, farmece și ESP (percepție extrasenzorială). În Franța, în fiecare an au loc 40.000 de liturghii satanice.

Oamenii Îl pot uita pe Dumnezeu, dar Dumnezeu nu-i uită niciodată pe cei creați de El. El L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, Isus Cristos, pentru a mântui omenirea. Dragostea și mila s-au întrupat pe pământ într-un sărman copil evreu, tâmplarul umil de mai târziu și apoi Învățătorul neprihănirii.

Omul doborât, păcătosul pierdut nu se poate mântui singur, după cum nici cel care se îneacă nu poate ieși din apă prin propriile sale puteri. De aceea, Isus, pe deplin înțelegător față de slăbiciunile și neputințele noastre, a luat asupra Sa toate păcatele noastre, inclusiv pe cele ale lui Marx și ale discipolilor săi, și a fost pedepsit în locul nostru. El a ispășit vinovăția noastră murind pe crucea de pe Golgota după ce a îndurat cele mai cumplite umilințe și chinuri.

Acum avem Cuvântul Lui care ne spune că oricine crede în El este iertat și va trăi veșnic împreună cu El în paradis. Chiar și marxistii notorii pot fi mântuiți. Este semnificativ faptul că doi scriitori sovietici (foști comuniști) laureați ai premiului Nobel, Boris Pasternak și Alexandr Soljenițan, după ce au descris

atrocitatea crimelor la care conduce inevitabil marxismul satanic, și-au mărturisit credința în Isus Cristos. Svetlana Alliluyeva, fiica lui Stalin, ferocele dictator, autorul celor mai multe asasinat în masă, a devenit și ea creștină.

Să ne aducem aminte că idealul lui Marx a fost de a duce cu el în abisul infernului întreaga omenire. Să nu-l urmăm pe Marx pe calea pierzaniei, ci să-l urmăm pe Cristos care ne conduce spre piscurile de lumină, înțelepciune și dragoste, către un cer de o glorie de nedescris.

Marea prăpastie

Evident, este imposibil să-l comparăm pe Isus cu Marx. Împărăția lui Isus nu are nimic în comun cu lumea lui Marx. Marx a fost un om și, probabil, un adorator al Diavolului. Isus este Dumnezeu și S-a coborât la nivelul omului pentru a salva omenirea. Marx a susținut ideea unui paradis omenesc. Când sovieticii au încercat să pună în practică teoria lui Marx, rezultatul a fost un infern.

Împărăția lui Isus nu face parte din lumea aceasta. Este o împărăție a dragostei, a neprihănirii și a adevărului. Cristos îi cheamă la El pe toți oamenii, chiar și pe marxiști și pe sataniști: „*Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă*“ (Matei 11: 28).

Toți cei ce cred în El vor avea viață veșnică în paradisul Său ceresc. Nu există nici o tangentă între creștinism și marxism, după cum Dumnezeu nu are nimic în comun cu Diavolul. Isus a venit ca să nimicească lucrările Diavolului (1 Ioan 3: 8). Creștinii care Îl urmează se străduiesc să nimicească marxismul fără a-i urî însă pe marxiști ca semeni ai lor, pe care încearcă să-i câștige de partea lui Cristos.

Unii marxiști pretind că ar fi creștini. Aceștia ori încearcă să-i mintă pe ceilalți, ori se mint pe ei înșiși. Nu poți fi marxist creștin, după cum nu poți fi creștin satanist.

De-a lungul anilor, esența satanică a marxismului a rămas neschimbată. Filozoful marxist Ernst Bloch scrie, în cartea sa *Ateismul în lumea creștină*:

„Ispitirea de către șarpe a celei dintâi perechi omenеști deschide calea mântuirii pentru omenire. Astfel, omul izbutеște să devină dumnezeu; aceasta este calea revoltei. Prin uneltirile clerului și ale bogătașilor, acest adevăr a fost ținut până acum sub obroc. Păcatul originar constă în faptul că omul nu dorește să fie la fel ca Dumnezeu. Omul trebuie să cucerească puterea. Conform teologiei revoluționare, omul trebuie să cucerească puterea deținută de Dumnezeu. Înfașurarea lumii trebuie schimbată după chipul omului. Nu trebuie să existe nici o urmă de cer. Credința în existența lui Dumnezeu ca persoană reprezintă căderea în păcat. Această deficiență trebuie remediată.“

Între creștinism și comunism se cascadează o prăpastie peste care nu se poate trece decât într-un singur sens: marxistii trebuie să se lepede de maestrul lor posedat de Diavolul, să se pocăiască de păcatele lor, și să-L urmeze pe Isus Cristos.

Problemele sociale și politice care îi preocupă pe marxisti vor trebui rezolvate în afara acestei teorii. Pentru Marx, socialismul nu a fost decât un pretext. Scopul său diabolic a fost de a distruge omenirea pentru totdeauna. Cristos, dimpotrivă, dorește mântuirea noastră eternă.

În confruntarea dintre creștinism și comunism, credincioșii *„nu au de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești“* (Efeseni 6: 12).

Fiecare dintre noi are de ales nu numai între categoriile morale ale binelui și răului, ci și între Dumnezeu și Satan. Marx credea în Dumnezeu și Îl ura. Chiar și la bătrânețe, el continua să se închine Diavolului.

Marxistul bine intenționat și simplul simpatizant al marxismului nu trebuie să se lase amăgiți de rățăcirile „filozofice“ ale lui Marx. Lepădați-vă de burghezul Marx, fiu al întunericului, și de Engels, proprietarul unei fabrici, deci - conform teoriei marxiste - un exploatator. Apropiați-vă de Lumina Lumii și de cel mai mare binefăcător al omenirii, Isus, muncitorul tâmplar, Mântuitorul și Domnul tuturor.

„Proletari din toate țările, iertați-mă“

După ce că a provocat atâtea nenorociri și a adus atâta rău pe lume, morbul satanismului marxist a reușit să pătrundă până la nivelele superioare ale bisericii. Trist dar adevărat!

Mă voi mărgini la un singur exemplu: Papa Ioan Paul I l-a elogiat pe universitarul italian Giuseppe Carducci, dându-l drept exemplu de profesor pentru tineret.² Cine este acest om recomandat de către Papa însuși? Renumele lui Carducci se leagă de *Imnul său închinat lui Satan*, care începe cu următoarele cuvinte: „Versul meu de foc este pentru tine, Satano. Te invoc pe tine, Satano, rege al sărbătorii.“ Imnul se încheie astfel: „Fumul de tămâie împreună cu jurămintele trebuie să se înalțe, în sfințenie, spre tine, Satano. Tu l-ai înfrânt pe Iehova, dumnezeul preoților.“³

Putem să admitem că acest papă nu a cunoscut foarte bine persoana pe care o recomanda ca profesor - model, dar este greșit ca un episcop să pledeze în favoarea cuiva în necunoștință de cauză.

În anul 1949, un general sovietic i-a spus preotului catolic Werenfried van Straaten: „Noi suntem elita Satanei, dar voi sunteți elita lui Dumnezeu?“

Nu trebuie să trecem sub tăcere aceste aspecte.

Am văzut ce sunt în stare să facă cei care se închină Satanei. Fie ca hotărârea lor de a se dăruia cauzei răului să reprezinte pentru noi un îndemn de a ne comporta ca aleși ai lui Dumnezeu!

În timpul tulburărilor sociale care au avut loc în Polonia în anul 1982 pe pereții clădirilor fuseseră scrise lozinci parodice de genul:

„Marx a spus: Proletari din toate țările iertați-mă!“ în locul cunoscutei formule: „Proletari din toate țările uniți-vă!“

M-am înfiorat când am citit aceste cuvinte. Se spune că Engels s-ar fi căit amar înainte de a muri. Nu există nici o mărturie că Marx ar fi avut vreo remușcare. În anul 1983, multă lume a comemorat centenarul morții sale. Va fi putut și el să comemoreze, în iad, acest centenar?

Când lucram la această carte m-am gândit nopți întregi la ceea ce probabil că îndură Marx la vederea răurilor de lacrimi și sânge care au curs din cauza lui.

Isus a vorbit despre un om bogat care, aflându-se în focul veșnic, și-a exprimat rugămintea ca frații săi de pe pământ să fie avertizați pentru a nu ajunge și ei în același loc de chin.

Dorește oare și Marx ca adepții marxismului să fie avertizați că își vor pierde sufletul dacă vor pași pe urmele sale?

Are dreptate poporul polonez atunci când consideră că Marx ar trebui să-și ceară iertare? Strigă Marx într-adevăr din mijlocul flăcărilor (ceea ce n-ar fi deloc exclus): „*Trimite pe cineva în casa mea, căci sunt mulți tovarăși de-ai mei acolo, să le adeverească toate aceste lucruri ca să nu vină și ei în acest loc de chin*“ (cf. Luca 16: 27 - 28).

Idealul comunist a fost discreditat când comuniștii sovietici l-au renegat pe Stalin, pe care poporul îl

idolatrizase. Nu putem face decât speculații în legătură cu motivul care a determinat această bruscă schimbare de optică politică, de vreme ce hotărârea de a „excluce“ din incinta mausoleului corpul neînsuflețit al lui Stalin, era în defavoarea cauzei comuniste. Și comuniștii chinezi au compromis infailibilitatea sistemului comunist atunci când l-au renegat pe Mao și au condamnat-o la închisoare pe soția acestuia.

Probabil că, în adâncul sufletului lor, comuniștii sovietici și chinezi și-au dat seama care au fost adevăratele intenții ale foștilor lor conducători cărora le-a părut rău prea târziu de tot ce au făcut și i-au învățat și pe alții să facă.

În ceea ce mă privește, eu îi iubesc pe toți oamenii, chiar și pe marxiști și sataniști. Dacă astăzi Marx, Engels și Moses Hess ar fi în viață, dorința mea cea mai fierbinte ar fi de a-i aduce la Cristos, singurul care poate vindeca suferința umană și care îl poate izbăvi pe om de sub puterea păcatului.

Aceeași dorință o am și față de dumneata, cititorule. După ce ai luat cunoștință de grozăviile descrise în această carte, te îndemn, până nu e prea târziu, să cumpănești bine cui anume i-ai fost credincios până acum. Părăsește-l pe Satan și pe toți cei care îl slujesc într-un fel sau altul. Istoria demonstrează că el i-a înșelat întotdeauna pe toți cei care au ascultat de el. De aceea, alege viața, dragostea, speranța și cerul.

Marxiști și proletari din toate țările, uniți-vă în jurul lui Isus Cristos.

POT FI COMUNIȘTII CREȘTINI ?

Teologia marxistă „creștină“

Preotul catolic Ernesto Cardenal este comunist - după cum a declarat - și face parte din guvernul comunist din Nicaragua. Totodată el este unul din principalii exponenți ai așa-zisei teologii a eliberării - curent care încearcă să combine tezele comunismului cu elemente din creștinism și care se manifestă atât în cadrul catolicismului cât și al protestantismului.

Iată câteva citate edificatoare din cartea lui Cardenal, intitulată *Ora zero*:

„Comunismul desăvârșit este Împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Pentru mine, cele două noțiuni au aceeași semnificație... Datorită Evangheliei, am ajuns revoluționar; nu datorită lui Karl Marx, ci datorită lui Cristos. Evanghelia m-a făcut să devin marxist... Am vocație de preot și de profet...

Castro mi-a spus că aceleași calități sunt necesare pentru a fi un bun revoluționar sau un bun preot.

Să nu uităm că cei dintâi creștini au fost și cei mai buni, adică creștini revoluționari și subversivi...

Marxismul este produsul creștinismului; fără creștinism, marxismul nu ar fi existat; iar fără profeții Vechiului Testament, Marx ar fi fost de neconceput. Omul nou de care vorbește Evanghelia poate fi creat prin schimbarea modului de producție...

Mexicanul iezuit Jose Miranda, în cartea sa Marx și Biblia, susține că poruncile Decalogului sunt de esență marxistă, inclusiv prima dintre ele, conform căreia trebuie să-L iubești pe Dumnezeu. Pentru el, a-L iubi pe Iehova mai presus de orice, înseamnă a iubi dreptatea... Dacă biserica a afirmat vreodată altceva, afirmația respectivă reprezintă o monstruoșitate.

Eu cred că și comuniștii fac parte din biserică și că adevărata biserică îi include pe mulți oameni care nu se consideră neapărat creștini, ba chiar și pe cei care sunt ateii. Mulți dintre aceștia aparțin bisericii mai mult decât anumite persoane din Curia Romei.

De la împăratul Constantin încoace, biserica a fost în permanență concubina statului. Dacă

marxiștii ar citi scrierile creștine iar creștinii, la rândul lor, lucrările marxiste, opoziția dintre creștinism și socialism s-ar anula. Eu cred că preoții proveniți din clasa muncitoare și revoluționarii - cea mai progresivă parte a bisericii - sunt inspirați direct de Duhul Sfânt.

Pentru mine, Dumnezeuul Bibliei este și Dumnezeuul marxism-leninismului... Apostolul Ioan spune: «Nimeni nu L-a văzut pe Dumnezeu». Afirmatia lui seamănă foarte mult cu ceea ce susțin ateii marxiști.“

Alt scriitor citează aceste afirmații ale lui Cardenal:

„Mai presus de toate, sunt un revoluționar și, în consecință, lupt pentru edificarea unui stat socialist care trece deocamdată printr-o perioadă de dictatură a proletariatului, în cursul căreia nu ne putem permite să ne arătăm slabi în fața dușmanilor patriei noastre, nici măcar atunci când unul dintre voi este nevoit să ucidă în numele acestei cauze.“¹

Este de la sine înțeles că un om care gândește în felul acesta, nu se sfiește câtuși de puțin să elogieze regimul politic din Cuba...

Teologia eliberării nu este un fenomen izolat, ci rezultatul unei tendințe generale de conciliere a marxismului cu creștinismul, care se manifestă prin

diversele forme ale compromisului politic, artistic, economic etc.

Doi evrei, Bernstein și Schwartz, sunt autorii spectacolului de revistă intitulat *Mesa*, care a avut loc la inaugurarea Centrului de Artă Teatrală John Kennedy din Washington, în 1971. În cadrul spectacolului, în timp ce se cântă *Kyrie Eleison*, *Gloria* și *Credo*, un grup de cântăreți și de dansatori își strigă îndoielile:

Dumnezeu ne-a făcut stăpâni;

Dumnezeu ne-a dat crucea.

Pe care noi am transformat-o într-o sabie

Pentru a răspândi Cuvântul Domnului.

Ne folosim de poruncile Lui sfinte

Pentru a face ceea ce ne place.

Dăruiește-ne pacea ca să nu distrugem neîncetat.

Dăruiește-ne ceva sau o să ne luăm singuri.

Ne-am săturat de tăcerea Ta cerească

Și vom trece la acțiuni violente.

„Creștinii“ milionari care se aflau în sală au aplaudat. Soțiile lor, gătite cu bijuterii și blănuri, purtând fuste cu șlițul lung sau rochii cu corsajul decoltat, au aplaudat și ele.

Pot să-i înțeleg pe oamenii de genul preotului Cardenal. Există o umbră de adevăr în sentimentul său de solidaritate cu comuniștii, care - în viziunea lui - luptă pentru cauza celor săraci; această categorie de oameni sărmani, nevoiași și năpăstuiți a fost întotdeauna aproape de inima creștinilor.

În Biblie, Iov este considerat om neprihănit. El le împărtășește îndoielnicilor săi prieteni felul în care își orânduise viața:

„Căci scăpam pe sărmanul care cerea ajutor și pe orfanul lipsit de sprijin... Celor nenorociți le eram tată și cercetam pricina celui necunoscut. Rupeam falca celui nedrept și-i smulgeam prada din dinți“ (Iov 29: 12, 16 - 17).

Aceste cuvinte ar putea fi rostite de către orice revoluționar. Iov continuă:

„Nu plângeam eu pe cel amărât? Nu avea inima mea milă de cel lipsit?“ (Iov 30: 25). „De aș fi nesocotit dreptul slugii sau slujnicei mele, când se certau cu mine, ce aș putea să fac când Se ridică Dumnezeu?“ (31: 13, 14).

Adevărații credincioși au avut întotdeauna aceste sentimente.

Afirmația lui Cardenal, potrivit căreia biserica ar fi fost tot timpul concubina statului, este nefundată. De pildă, desfășurarea războiului de secesiune din S.U.A., care a dus la abolirea sclaviei, a fost influențată de romanul *Coliba unchiului Tom*, scris de creștina Harriet Beecher Stowe. Referindu-se la cartea sa, aceasta a declarat: „Domnul a scris-o.“

În timp ce se împărtășea, ea a avut o viziune în care un bătrân sclav negru era bătut la sânge de un tâlhar alb. Astfel a luat naștere povestea biciuirii unchiului Tom. Cartea a dinamitat fundamentele ideologice ale sclaviei.

Charles Spurgeon, cel mai mare predicator baptist din secolul trecut a militat, de asemenea, pentru abolirea sclaviei. El a scris: „Dacă sclavia nu este nedreaptă, atunci nimic nu e nedrept pe lume.“ Wilberforce, creștin și om de afaceri, a contribuit la abolirea sclaviei în Imperiul Britanic cu mult timp înaintea războiului civil din America. Lincoln - alt creștin - a promulgat Proclamația de Emancipare eliberându-i astfel pe sclavii din S.U.A.

Teologia eliberării, care ignoră aceste fapte, este intens susținută și propagată în țările din Lumea a treia. Teoreticienii ei se pot declara creștini numai din pricina haosului ideologic existent în biserică la ora actuală.

Conform hotărârii Sfântului Oficiu al Bisericii Romano-Catolice din data de 28 iulie 1949, trebuie excomunicate următoarele categorii de catolici:

„Cei care fac parte din Partidul Comunist;

Cei care, într-o formă sau alta, fac propagandă comunistă;

Cei care votează Partidul Comunist și candidații acestuia;

Cei care scriu în presa comunistă, o citesc și o răspândesc;

Cei care sunt membri ai vreunei organizații comuniste;

Cei care aderă la materialismul și anticreștinismul ateismului comunist.

Cei care apără și propagă acest ateism.

Această pedeapsă se aplică și partidelor de orientare comunistă.“

Mulți dintre „teologii“ marxiști fac parte doar formal din biserica catolică, exercitând însă o mare influență în rândurile credincioșilor. Și în bisericile ortodoxe se manifestă încercări de a capta în folosul comunismului energiile spirituale pe care religia le descătușează.

Teologii eliberării susțin posibilitatea realizării unui paradis pământesc. Acest paradis este comunismul, căruia i se opune capitalismul.

În acest context, Biserica nu mai așteaptă sosirea lui Isus Cristos pe norii cerului. Triumful comunismului echivalează cu venirea Mântuitorului. Iată de ce în România, Cehoslovacia și alte țări din spatele Cortinei de Fier, guvernele comuniste care Îl urăsc pe Dumnezeu îi plătesc totuși pe preoți.

Trebuie să precizăm însă că atât în biserica ortodoxă cât și în cea catolică există episcopi care temându-se să nu fie absorbiți de îngrijorările pământești, se străduiesc să ducă o viață duhovnicească. Nu toți s-au închinat lui Baal.

În ceea ce-i privește pe protestanți, în ședința plenară din 26 februarie 1966 a Comitetului responsabil de activitatea religioasă din U.S.A., consilierul general Richard Arens a declarat:

„Am găsit până acum în conducerea Consiliului Național al Bisericilor peste 100 de persoane care fie că au desfășurat o activitate comunistă,

fie că au adus diverse servicii comunismului. Numărul total al celor din conducerea bisericilor, care sunt afiliați mișcării comuniste, depășește ordinul miilor.“

Iar Consiliul Mondial al Bisericilor finanțează de ani de zile gherilele comuniste din Africa.

Catolicul Gustavo Gutierrez scria în *Teologia Eliberării*: „Biserica trebuie să se situeze în mod clar de partea revoluției.“ Teologul luteran Dorothee Sölle, fondatorul asociației *Creștinii pentru socialism*, a scris: „Ne aflăm la începutul unui nou capitol de istorie creștină, care nu va putea face abstracție de Karl Marx.“

Aceasta este situația de necontestat - descrisă cu sinceritate - în care se află biserica universală.

Nu am dat atenție la avertismentul Domnului de a ne păzi de lupii îmbrăcați în blană de oaie. Aceștia ne ademenesc vorbindu-ne despre binele omenirii, iar mulți dintre noi se lasă amăgiți, uitând că cel mai rău dintre oameni poate vorbi despre cele mai frumoase lucruri.

În anul 1907, Convenția socialiștilor germani a fost deschisă cu intonarea imnului lui Luther: „Cetate tare-i Dumnezeu“, în care cuvântul „Dumnezeu“ a fost înlocuit cu sintagma „Liga societății“. În cadrul anumitor grupări revoluționare se practică botezul. O astfel de grupare a propus un alt fel de serviciu de împărtășanie, în timpul căruia pastorul să rostească: „Acesta este trupul pâinii pe care cei bogați o

datorează celor săraci.“ Grupările revoluționare vor-beau despre „sfânta biserică comunistă“, „biserica egalitarismului în afara căreia nu există mântuire“. Prelucrarea rugăciunii „Tatăl nostru“ sună astfel: „Nici un fel de stăpânire și nici un fel de slugi - Amin. Puterea banului și a proprietății vor fi abolite.“ (vezi James Billington, *Focul din mintea oamenilor*, Basic Books, 1985).

Diavolul poate lua înfățișarea unui înger de lumină. După venirea la putere a comuniștilor, au urmat masacre fără precedent care depășesc în proporții chiar holocaustul lui Hitler.

Preoții care au trecut de partea comuniștilor au devenit și ei victimele acestora. În cazul în care comunismul va cuceri țările Lumii a treia, promotorii teologiei eliberării vor fi aruncați în închisoare împreună cu cei care s-au opus acestei ideologii.

Comunismul desăvârșit: Împărăția lui Dumnezeu pe pământ?

Cardenal afirmă: „Pentru mine, comunismul și împărăția lui Dumnezeu pe pământ înseamnă același lucru.“

Înțelesul cuvântului „comunism“, neraportat la nici un context, este destul de vag. Termenul este folosit pentru a defini acel sistem economic în care fiecare membru al societății va lucra în funcție de

capacitatea sa și va fi retribuit conform necesităților sale. Nu va mai exista nici un fel de stat iar lumea nu va mai fi împărțită în diferite țări și clase sociale, datorită formei de proprietate colective asupra mijloacelor de producție.

Presupunând că acest ideal s-ar putea materializa - unde Se situează Dumnezeu în raport cu această societate? De ce este considerată ea ca echivalent al Împărăției lui Dumnezeu? Cum ar putea trăi în Împărăția lui Dumnezeu un popor de atei sau chiar de oameni care Îl urăsc și Îl batjocoresc pe Dumnezeu?

Scriptura spune că atunci când Împărăția va fi a Domnului „*Toate marginile pământului își vor aduce aminte și se vor întoarce la Domnul: toate familiile Neamurilor se vor închina înaintea Ta*“ (Palmul 22: 27).

Statul nu își va înceta existența în societatea din Împărăția lui Dumnezeu. Poporul sfinților Celui Preaînalt va stăpâni peste această Împărăție (Daniel 7: 27).

Împărăția lui Dumnezeu nu este creația vreunui partid politic, ci a lui Isus, Fiul omului (Matei 16: 28).

Evident, nu va mai exista nici una dintre actualele plăgi sociale precum războiul, foametea, epidemiile, poluarea, nedreptatea, exploatarea, rasismul etc. Împărăția lui Dumnezeu înseamnă neprihănire, pace, dragoste, bucurie și respectarea dreptului de

proprietate al fiecăruia asupra casei și grădinii sale (Ioan 14: 2).

Dacă pretinde că e proroc, părintele Cardenal ar trebui să știe ceea ce a prorocit cu mult înainte profetul Mica: *„În vremurile de pe urmă, fiecare va locui sub vița lui și sub smochinul lui“* (Mica 4: 1, 4). Profetul Isaia întărește această idee: *„Nu vor zidi case pentru ca altul să locuiască în ele. Nu vor sădi vii pentru ca altul să le mănânce rodul“* (Isaia 65: 22). Astfel, Scriptura se pronunță în favoarea proprietății private.

Cum ar arăta în realitate desăvârșita societate comunistă? Perfecțiunea - așa cum ne-a fost dat să o experimentăm - reprezintă atingerea celui mai înalt nivel al artei.

Comunismul desăvârșit - descris ca o eliberare economică, ca o întronare a libertății, a păcii și a justiției - s-ar putea realiza numai prin aplicarea unei politici adecvate schimbării în bine a societății.

Dar politica dusă de comuniști până acum s-a soldat cu întemnițarea, torturarea și terorizarea a sute de milioane de oameni într-o perioadă de cel mult șaptezeci de ani. Cum ar fi posibil ca folosindu-se astfel de metode să se ajungă la o societate a dreptății, a toleranței și a dragostei?

Comunismul creștin nu poate fi acceptat nici măcar ca utopie! Teologia revoluției este de o evidentă absurditate, reprezentând o contradicție în termeni.

„Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Cristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios?” (2 Corinteni 6: 14 - 15).

„Nu puteți sluji și lui Dumnezeu și lui Mamona“, a spus Isus. Alege astăzi cui vrei să-i slujești.

Misiunea Creștină Richard Wurmbrand,
Căsuța Poștală 12, OP 74, București, 062580.
Email:apel@misiuneacrestinarichardwurmbrand.ro
Pagină Web:
<https://misiuneacrestinarichardwurmbrand.ro>

NOTE BIBLIOGRAFICE

Abrevierile folosite în aceste note includ:

- Marx, Karl și Engels, Friedrich, *Ediție completă critic-istorică* - opere, scrieri, scrisori - pentru Institutul Marx-Engels din Moscova, publicat de David Rjazanov (Frankfurt pe Main: Marx-Engels archiv, 1927) menționată sub numele MEGA.

- Marx, Karl și Engels, Friedrich, *Opere* - Berlin: Dietz Verlag, 1974 menționată sub numele MEW. Numărul volumului este în cifre romane, numărul paginii este în cifre arabe.

- Marx, Karl și Engels, Friedrich, *Opere culese* (New York: International Publishers 1974) menționată sub numele CW.

Capitolul I

1. Karl Marx und Friedrich Engels, „Zur Kritik der Hegelschen Rechtsphilosophie“ (*Critique of the Hegelian Philosophy of Law*), Introduction I, i (1), MEGA, pp. 607, 608.
2. Rev. Paul Oestreicher, *Sermons from Great St. Mary's* (London: Fontana, 1968), pp. 278-280.
3. Karl Marx, „Die Vereinigung der Gläubigen mit Christo“ (*The Union of the Faithful with Christ*), „Werke“ (*Works*) (MEW), Supplement, I, p. 600.

4. Karl Marx, „Betrachtung eines Junglings bei der Wahl eines Berufes“ (*Considerations of a Young Man on Choosing His Career*), in *ibid.*, p. 594. Vezi și Payne, Robert, *Marx* (New York: Simon & Schuster, 1968), p. 34.
5. Karl Marx, „Archiv für die Geschichte des Sozialismus und der Arbeiterbewegung“ (*Archives for the History of Socialism and the Workers' Movement*), MEGA, I, i (2), pp. 182, 183.
6. Karl Marx, „Des Verzweifelnden Gebet“ (*Invocation of One in Despair*), *ibid.*, p. 30.
7. *Ibid.*, pp. 30, 31.
8. Quoted in „Deutsche Tagespost“, West Germany, December 31, 1982.
9. Bakunin, *Works*, Vol. III (Berlin, 1924), p. 306.
10. Karl Marx, „Spielmann“ (*The Player*), *op. cit.*, *Deutsche Tagespost*, pp. 57, 58.
11. Karl Marx, *Oulanem*, Act 1, Scene 1, in *ibid.*, p. 60.
12. *Ibid.*, Act 1, Scene 2, p. 63.
13. *Ibid.*, Act 1, Scene 3, p. 68.
14. Karl Marx, *Louis Bonaparte (The 18th Brumaire)*, MEW, VIII, p. 119.
15. MEW, I, p. 344; I, p. 380; XXVII, p. 190; VI, p. 234.
16. Quoted in B. Brecht, *Works*, Vol. I (Frankfurt, 1979), p. 651.
17. *Op. cit.*, Marx, *Oulanem*.
18. *Ibid.*
19. MEW, XXX, p. 359.
20. Paul Goma, *Piteshti*.

Capitolul II

1. Karl Marx, letter of November 10, 1837 to his father, MEW, XXX, p. 218.

2. *Ibid.*, Heinrich Marx, letter of February 10, 1838, to Karl Marx, p. 229.
3. *Ibid.*, Heinrich Marx, letter of March 2, 1837 to Karl Marx, p. 203.
4. *Ibid.*, Karl Marx, Hegel, pp. 41, 42.
5. Quoted in *Deutsche Tagespost*, West Germany, December 31, 1982.
6. *Op. cit.*, MEW, XXX, Karl Marx, „Das Bleiche Mädchen“ (*The Pale Maiden*), pp. 55-57.
7. Müllern-Schönhausen, *The Solution of the Riddle, Adolf Hitler*.
8. *Op. cit.*, MEW, III, Karl Marx, „Ueber die Differenz der Demokritischen und Epikureischen Naturphilosophie Vorrede“ (*The Difference Between Democritus' and Epicurus' Philosophy of Nature, Foreword*), p. 10.
9. Jenny von Westphalen, „Mohr und General, Erinnerungen an Marx und Engels“ (*The Moor and the General, Remembrances about Marx and Engels*) (Berlin: Dietz-Verlag, 1964), pp. 273, 274.
10. *Op. cit.*, Payne, p. 317.
11. *Ibid.*
12. Karl Marx, *Die Rheinische Zeitung (Rhine Newspaper)*, „Der Kommunismus und die Ausburger Allgemeine Zeitung“ (*Communism and the Augsburg Allgemeine Newspaper*), MEGA, I, i (1), p. 263.
13. Moses Hess, letter of September 2, 1841 to Berthold Auerbach, MEGA, I, i, (2), p. 261.
14. *Ibid.*, Georg Jung, letter of October 18, 1841 to Arnold Ruge, pp. 261, 262.
15. Karl Marx, „Zur Kritik der Hegelschen Rechtsphilosophie Einleitung“ (*Critique of the Hegelian Philosophy of Law*), Introduction, MEGA, I, i (1), p. 614.

16. MEW, I, p. 372.
17. *Ibid.*, p. 386.
18. Hans Enzensberger, „Gespräche mit Marx und Engels“ (*Conversations with Marx and Engels*) (Frankfurt-am-Main: Insel Verlag, 1973), p. 17.
19. James Hastings, *Encyclopaedia of Religion and Ethics*, Vol. XI (New York: Charles Scribner's Sons, 1921), p. 756.
20. Mikhail Bakunin, *God and the State* (New York: Dover Publications, 1970), p. 112.
21. Roman Gul, *Dzerjinskii*, published by the author in Russian (Paris, 1936), p. 81.
22. *Op. cit.*, Enzensberger, p. 407.
23. Pierre-Joseph Proudhon, „Philosophie de la Misère“ (*The Philosophy of Misery*) (Paris: Union Générale d'Éditions, 1964), pp. 199, 200.
24. *Ibid.*, pp. 200, 201.
25. Paul Garus, *History of the Devil* (East Brunswick, N.J.: Bell Publishing Co.), p. 435.
26. Heinrich Heine, *Works*, Vol. I, p. LXIV.
27. Charles Boyer, *The Philosophy of Communism* (10: *The Political Atheism of Communism* by Ingino Giordani) (New York: Fordham University Press, 1952), p. 134.
28. *Op. cit.*, Marx, *Spielmann*, pp. 57, 58.
29. Jerry Rubin, *Do It* (New York: Simon & Schuster, 1970), p. 249.
30. Karl Marx, „Menschenstolz“ (*Human Pride*), MEGA, I, i (2), p. 50.
31. *Ibid.*, Karl Marx, letter of November 10, 1837 to his father, p. 219.
32. *Ibid.*, Georg Jung, letter of October 18, 1841 to Arnold Ruge, pp. 261, 262.

33. Arnold Künzli, „Karl Marx, Eine Psychographie“ (*Karl Marx, a Psychogram*) Zürich: Europa Verlag, 1966).
34. David Rjazanov, *Karl Marx: Man, Thinker and Revolutionist* („Karl Marx als Denker, Mensch und Revolutionär“) (New York: International Publishers, 1927).
35. Rolv Heuer, „Genie und Reichtum“ (*Genius and Riches*) (Vienna: Bertelsmann Sachbuchverlag, 1971), pp. 167, 168.
36. Karl Marx, letter of February 27, 1852 to Friedrich Engels, MEW, XXVIII, p. 30.
37. *Ibid.*, Friedrich Engels, letter of March 2, 1852 to Karl Marx, p. 33.
38. *Ibid.*, Karl Marx, letter of March 8, 1855 to Friedrich Engels, p. 438.
39. Karl Marx, letter of December 2, 1863 to Friedrich Engels, MEW, XXX, p. 376.

Capitolul III

1. Franz Mehring, „Karl Marx - Geschichte seines Lebens“ (*Karl Marx - Story of His Life*) (Berlin: Dietz-Verlag, 1964), pp. 99, 100.
2. *Ibid.*, p. 97.
3. *Ibid.*, p. 100.
4. Bruno Bauer, letter of December 6, 1841 to Arnold Ruge, MEGA, I, 1 (2), p. 263.
5. A. Melskii, „Evangelist Nenavisti“ (*The Evangelist of Hate, Life of Karl Marx*) (Berlin: Za Pravdu Publishing House, 1933, in Russian), p. 48.
6. Friedrich Engels, „Dialektik der Natur, Einleitung“ (*Dialectics of Nature, Introduction*), MEW, XX, p. 312.

7. Friedrich Engels, poem probably written in early 1837. MEGA, I, ii, p. 465.
8. *Ibid.*, Friedrich Engels, letter of July 1839 to the Graber brothers, p. 531.
9. Friedrich Engels, „Schelling und die Offenbarung“ (*Schelling and Revelation*), MEGA, pp. 247 - 249.
10. Karl Marx and Frederick Engels, *Selected Works* (London: Lawrence and Wishart, 1958), p. 52.
11. Ossip Flechtheim, *The Communist Party of Germany in the Weimar Republic* (Offenbach, 1948).
12. *Op. cit.*, Künzli, p. 187.
13. Bertram Wolfe, *Marxism - One Hundred Years in the Life of a Doctrine* (New York: The Dial Press, 1965), p. 32.
14. Karl Marx and Friedrich Engels, *The Russian Menace to Europe* (Glencoe: The Free Press, 1952), p. 63.
15. Quoted in *op. cit.*, Wolfe, *Marxism*.
16. Engels, MEW, VI, p. 176.
17. *Deutschland Magazine*, February 1985.
18. Quoted by Nathaniel Weyl, *Karl Marx: Racist* (New Rochelle, N.Y.: Arlington House).
19. Karl Marx, MEW, XXXV, p. 122.
20. Chushichi Tsuzuki, *The Life of Eleanor Marx* (Oxford: Clarendon Press, 1967), p. 85.
21. Frederick Tatford, *The Prince of Darkness* (Eastbourne: Bible and Advent Testimony Movement, 1967).

Capitolul IV

1. Sergius Martin Riis, *Karl Marx, Master of Fraud* (New York: Robert Speller, 1962), p. 11.

2. Edgar Marx, letter of March 31, 1854 to Karl Marx, MEW, II, p. 18.
3. Jenny Marx letter (dated after August 11, 1844) to Karl Marx, MEW, suppl, Vol. I, p. 652.
4. Franz Mehring, *Karl Marx - The Story of His Life* (New York: Covici, Friede, 1935), p. 18.
5. *Op. cit.*, Mehring, p. 32.
6. Karl Marx, letter of May 20, 1882 to Friedrich Engels, MEW, XXXV, p. 65.
7. Walter Kaufmann, *Hegel* (Garden City: Doubleday, 1965), p. 288.
8. V. Illitch Lenin, *Complete Works* (Moscow: Political Literature Publishing House, 1964, in Russian), Vol. 48, pp. 226, 227.
9. *Ibid.*, Vol. 45, p. 86.
10. *Ibid.*, Vol. 54, pp. 86, 87.
11. „Budilnik“, *Russia*, No. 48, of 1883. Quoted in *The New Review*, New York: 140/1980, p. 276.

Capitolul V

1. George Katkov, *The Trial of Bukharin* (London: B. T. Batsford, Ltd., 1969), 1, p. 29.
2. Roy Medvedev, *Let History Judge* (New York: Alfred Knopf, 1971), p. 183.
3. F.J. Raddatz, *Karl Marx* (Berlin, 1925), p. 32.
4. Boris Souvarine, *Stalin*.
5. MEW, XXVII, p. 292.
6. Milovan Djilas, *Strange Times*, „Kontinent“, 33, p. 25.
7. *Ibid.*
8. Svetlana Alliluyeva, *Twenty Letters to a Friend* (London: Hutchinson, 1967), pp. 64 ff.

9. Paloczy Horvath, *Stalin* (Germany: Bertelmannsverlag).
10. Abdurakhman Avtorkhanov, *Criminals in Bolshevism* (Frankfurt-am-Main: Possev Verlag, in Russian), Grani No. 89-90, pp. 324, 325.
11. Abdurakhman Avtorkhanov, *The Provenience of Par-tocracy* (Frankfurt-am-Main: Possev Verlag, 1973, in Russian), pp. 198-201.
12. *Express*, Paris, October 6, 1979.
13. *Tempo*, Italy, November 1, 1979.
14. P. Underwood, *The Vampire's Bedside Companion* (Frewin).
15. H. Knaust, *The Testament of Evil*.
16. Manfred Zach, *Mao Tse-tung* (Esslingen: Bechtle Verlag, 1969), p. 13.
17. Aleksandr I. Solzhenitsyn, *The Gulag Archipelago* (New York: Harper & Row, 1973), Vol. I-II, p. 173.
18. MEW, V, p. 457.
19. *Ibid.*, XXXI, p. 191; XXV, p. 179.
20. *Ibid.*, VI, p. 283; VI, p. 286; VI, p. 279.
21. Lenin, *Collected Works*, Vol. 32, p. 281.
22. *Russkaia Misl* (Russian Thought), Paris, March 13, 1975, in Russian.
23. Rev. Dr. I Nahyewsky. „Spomyny Polovoho Dykhovnyka“, *America*, October 7, 1982, Vol. LXXI, No. 176, pp. 4, 18.
24. V. Illych Lenin, *Military Correspondence* (Moscow, 1954), p. 148.
25. Trotsky, *Stalin*, quoted in *Novii Journal*, 158, p. 85.
26. Pierre Daix, *Picasso, the Man and His Work* (Paris: Somogy), p. 8.
27. *Ibid.*, pp. 188-190.
28. Alister Crowley, *The Book of Thoth* (Berkeley: Koshmarin Press, 1904), p. 97.

29. *Ibid.*, pp. 134, 135.
30. *Ibid.*, p. 137.
31. „Sovietskaia Molodioj“ (*Soviet Youth*), Moscow, February 14, 1976, in Russian, *Let Thy Kingdom Be Destroyed*, p. 4.
32. „Rhein-Neckar Zeitung“ (*Rhine-Neckar Newspaper*), Heidelberg, February 5, 1968. „Kultusminister antwortet Studentenpfarrer“ (*Minister of Cults Answers Youth Pastor*).
33. *Paris-Match*, December 10, 1982.

Capitolul VI

1. „Kommunism Uzvara“ (*Victory of Communism*), Riga, April 1974, in Lithuanian.
2. Anatolij Levitin-Krasnov, „Böse Jahre“ (*Evil Years*) (Lucerne: Rex-Verlag, 1977), pp. 144, 145.
3. „Prasvoslavnaia Rus“ (*Orthodox Russia*), San Francisco, No. 20, 1977, in Russian, *Satanist Worshipers*, pp. 9-12.
4. D. Bacu, *Piteshti* (Madrid: Colectia Dacoromania, 1963, in Romanian), pp. 71, 187.
5. „Cuvântul Românesc“, Canada, February 1980.
6. Hermann Hartfeld, *Irina* (Chappaqua, N. Y.: Christian Herald Books, 1981).
7. *Theories of Surplus Value*, p. 375.
8. A. Reghelson, *The Tragedy of the Russian Church*.
9. *Catacombes*, France, September 1980.
10. Salu Ndebele, *Guerrilla for Christ* (Old Tappan, N.J.: Fleming H. Revell), pp. 9, 10.
11. *Impact*, Switzerland, February 1981.
12. *Chronicle of the Lithuanian Catholic Church*, No. 44, 1981.

13. Priest Dudko, „O Nashem Upovanti“ (*About Our Hope*) (Paris: YMCA) Press, 1975, in Russian), p. 51.
14. Igor Shafarevitch, „La Legislation sur la Religion en URSS“ (*Religious Legislation in the URSS*) (Paris: Seuil, 1974, in French), pp. 67-71.
15. Sheila Ostrander and Lynn Schroder, *Psychic Discoveries Behind the Iron Curtain* (Englewood Cliffs, N.J.: Prentice Hall, 1970).
16. „Novie Russkoie Slovo“ (*New Russian Language*), New York, July 30, 1975, in Russian, *Parapsychology in the USSR*, p. 2.
17. MEW, II, p. 9.
18. Bakunin, *Works*, Vol, III, p. 206.
19. Quoted in Arnold Künzli, *Karl Marx, a Psychography* (Vienna, 1966), p. 403.
20. MEW, XXVII, p. 107.
21. MEW, XXXII, p. 351.
22. Konrad Low, *Why Communism Fascinates* (Germany: Deutscher Institute Verlag, 1983).
23. *Christian News*, March 4, 1985.

Capitolul VII

1. Montgomery Hyde, *Stalin* (London: Rupert Hart-Davis), pp. 28, 29.
2. Karl Markus Michel, „Politische Katechismen: Volney, Kleist, Hess“ (*Political Doctrines: Volney, Kleist, Hess*) (Frankfurt-am-Main: Insel Verlag, 1966); *Moses Hess, Red Catechism for the German People*, pp. 71-73.
3. Hess, letter of September 2, 1841 to Berthold Auerbach, MEGA, I, i (2), p. 261.

4. Jung, letter of October 18, 1841 to Arnold Ruge, *ibid.*
5. Moses Hess, *Rome and Jerusalem* (New York: Philosophical Library, 1958), p. 10.
6. *Ibid.*, p. 15.
7. Moses Hess, „Ausgewählte Schriften“ (*Selected Works*), *Rome and Jerusalem* (Cologne: Melzer-Verlag, 1962), p. 229.
8. *Ibid.*, p. 18.
9. *Ibid.*, p. 27.
10. Hess, *Ausgewählte Schriften*, *ibid.*, pp. 236, 237.
11. *Ibid.*, p. 308.
12. *Ibid.*, p. 243.
13. *Ibid.*, p. 324.
14. „Kommunistisches Bekenntnis in Fragen und Antworten“ (*Communist Credo in Questions and Answers*), *ibid.*, p. 190.
15. „Die Eine und Ganze Freiheit“ (*The One and Only Total Freedom*), *ibid.*, p. 149.
15. „Philosophie der Tat“ (*The Philosophy of Action*), *ibid.*, p. 138.
17. Edmund Silberner, *Moses Hess* (Leiden: Brill, 1966), p. 31.
18. *Ibid.*, p. 32.
19. *Ibid.*, p. 121.
20. *Ibid.*, p. 421.
21. *Op. cit.*, Dudko, p. 53.
22. *Op. cit.*, Silberner, p. 421.
23. *Ibid.*
24. *Ibid.*, p. 418.
25. Moses Hess, „Philosophische Sozialistische Schriften, 13, Ueber das Geldwesen“ (*Philosophical Socialist Writings. About the Monetary System*) (Berlin: Akademie-Verlag), 1961, p. 345.

26. Hess, *Rome and Jerusalem*, *ibid.*, p. 44.
27. *Ibid.*, p. 10.
28. Moses Hess, „Briefwechsel“ (*Correspondence*), letter of December 9, 1863 to Lassalle (The Hague: Mouton & Co., 1959), p. 459.
29. Karl Marx, „Das Kapital“ (*The Capital*), MEX, XXIII, p. 779.
30. G. W. F. Hegel, „Werke. Fragment über Volksreligion und Christentum“ (*Works. Fragment on Popular Religious Beliefs and Christianity*) (Frankfurt-am-Main: Suhrkamp Verlag. 1971), I, pp. 35, 36.
31. U. Steklov, M. A. Bakunin, *His Life and Activity* (Moscow: Literature Publishing House, 1937), Vol 3, p. 435.
32. Quoted from *The Catechism of the Revolutionist* by Dostoyevski in his *Complete Works*, Vol. 12, p. 194.
33. *Ibid.*, *The Demons*, Vol. 10, p. 312.
34. *Ibid.*, p. 322.
35. *Ibid.*, p. 324.
36. Volodin, *Tchernishevsky, or Netchaiev* (Moscow: Koriakin and Pleeman, 1976), p. 247.
37. V. Burtsev, *During 100 Years: Compendium of the History of Political and Social Movements in Russia* (London, 1897), p. 94.
38. *Op. cit.*, Volodin, p. 223.
39. E. S. Vilenskaia, *Revolutionist Underground in Russia* (Moscow, 1965), p. 398.
40. Volodin, *loc. cit.*
41. Tchernishevsky, *Complete Works* (Moscow, 1939), Vol. 1, p. 8.
42. „Russkaia Misl“, November 17, 1983.

43. *Op. cit.*, Volodin, p. 155.
44. P. F. De Villemarest, „Les Pourvoyeurs du Goulag“ (*Gulag Overseers*) (Geneva: Famot, 1976, in French), Vol. III, pp. 233ff.

Capitolul VIII

1. Dr. Lawrence Pazder, *Michelle Remembers* (New York: Condon & Lattes, 1982).
2. *Selections from Nietzsche* (New York: Viking, 1954), p. 600.
3. *Weekly World News*, February 2, 1983.
4. *Iuni Kommunist*, Moscow, December 1984.
5. David Rjazanov, „Karl Marx als Denker, Mensch und Revolutionär“ (*Karl Marx: Man, Thinker and Revolutionist*) (Vienna: Verlag für Literatur und Politik, 1928), pp. 149, 150.
6. *Op. cit.*, Künzli, p. 352.
7. Moshe Glickson, *The Jewish Complex of Karl Marx* (New York: Herzl Press, Pamphlet No. 20, 1961), p. 40.
8. *Op. cit.*, Künzli, p. 361.
9. *Ibid.*, pp. 323, 373.
10. Karl Marx, letter of January 16, 1861 to Lassalle, MEW, XXX, p. 578.
11. *Op. cit.*, Payne, p. 306.
12. William Tyndale, *Works* (Parker So., 1849), quoted by the Oxford English Dictionary (Oxford: Clarendon Press, 1933), Vol. VIII, p. 735.
13. William Shakespeare, *Complete Works* (Glenview: Scott, Foresman, 1973), *Midsummer Night's Dream*, Act II, Scene I, 33-34, p. 189.

14. Svenska Dagbladet (Swedish Daily News), Stockholm, January 17, 1948, „An Unforgettable Night“, by Alexei Stjusev, in Swedish.

Capitolul IX

1. *Op. cit.*, Solzhenitsyn, Vol. III-IV, p. 10.
2. „Nauka I Religia“ (*Science and Religion*), Moscow, December 1976, in Russian, Vol 12, pp. 73-76.

Capitolul X

1. „Idea“, June 3, 1983.
2. „Osservatore Romano“, September 17, 1978.
3. Quoted in Gerhard Zacharias, *The Cult of Satan and The Black Mass*.

Apendice

1. „INF of Aide à l' Eglise en Détresse“, April-June 1980.

Cuprins

<i>PREFAȚĂ</i>	/ 5
Capitolul I	
SCHIMBARE DE CREDINȚĂ	/ 9
Capitolul II	
ÎMPOTRIVA TUTUROR ZEILOR	/ 23
Capitolul III	
CREDINȚĂ NĂRUITĂ	/ 42
Capitolul IV	
PREA TÎRZIU	/ 55
Capitolul V	
O CUMPLITĂ FALSIFICARE	/ 62
Capitolul VI	
UN RĂZBOI SPIRITUAL	/ 90
Capitolul VII	
MARX, DARWIN ȘI REVOLUȚIA	/ 104
Capitolul VIII	
ÎNGERI DE LUMINĂ	/ 127
Capitolul IX	
CUI ÎI VOM SLUIJI?	/ 142
Capitolul X	
MARX SAU CRISTOS?	/ 148
Apendice	
POT FI COMUNIȘTII CREȘTINI?	/ 157
Note	/ 169